

IFRS 17: TGIA Study Paper for Industry Practice

Topic 10: แนวปฏิบัติสำหรับสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Treatment)

Disclaimer

เอกสารชุดนี้คือแนวทางปฏิบัติในการปรับใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 เรื่อง สัญญาประกันภัย และไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศเป็นแนวคิดที่อ้างอิงจากหลักการ ดังนั้นคู่มือนี้จึงมีจุดประสงค์เพื่อยกตัวอย่างเกี่ยวกับวิธีการใช้มาตรฐานโดยคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (The International Accounting Standards Board: IASB)

ในกรณีที่มีข้อขัดแย้งหรือมีความไม่สอดคล้องกันระหว่างมาตรฐานการรายงานทางการเงินและแนวทางปฏิบัติ ผู้ใช้ควรให้ความสำคัญกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินเป็นหลัก และแนวปฏิบัติทางบัญชีควรเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ในทำนองเดียวกัน หากการตีความมาตรฐานการรายงานทางการเงินส่งผลให้เกิดข้อสรุปที่ขัดแย้งจากตัวอย่างที่ให้ไว้ในแนวทางปฏิบัติ แนวปฏิบัติทางบัญชีควรปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน

สารบัญ

บทนำ	5
1. การอภิปรายเพิ่มเติม	15
1.1 การโอนความเสี่ยงด้านการประกันภัยที่มีสาระสำคัญ (Significant Insurance Risk Transfer)	15
1.2 การรวมสัญญาประกันภัยต่อ (Combination of Reinsurance Contracts).....	16
1.3 การแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่อ (Separation of Components)	18
1.4 องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Investment Component).....	19
1.5 ระดับของการรวมกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อ (Level of Aggregation for Reinsurance Contract)	28
1.6 ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract Boundary).....	32
1.7 ระยะเวลาคุ้มครอง (Coverage Period).....	35
1.8 หน่วยความคุ้มครอง (Coverage Units)	38
1.9 ตัวอย่างการพิจารณาขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ ระยะเวลาคุ้มครอง และหน่วยความคุ้มครอง	40
1.10 การวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ.....	48
1.11 การรับรู้รายการของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract Recognition)	53
1.12 ตัวอย่างแบบจำลองความเสี่ยงสำหรับการไม่ปฏิบัติตามสัญญาของผู้รับประกันภัยต่อ (Non-Performance Risk Modelling)	59
2. แนวทางปฏิบัติตัวอย่าง	62
2.1 การจำแนกสัญญาประกันภัยต่อที่ออก / สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Identification of Reinsurance Issued/Held).	62
2.2 การรวมองค์ประกอบของสัญญาประกันภัย (Combination of Contracts).....	63
2.3 องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนโดยใช้วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย.....	64
2.4 ตัวอย่างสำหรับการกำหนดอัตราค่าบำเหน็จแบบอัตราเลื่อน (Sliding Scale Commission)	66
2.5 ตัวอย่างสำหรับการกำหนดอัตราค่าบำเหน็จกำไร (Profit Commission)	67
2.6 ตัวอย่างวิธีการคำนวณเงินสำรองและตัวแปรถูกที่มีเงื่อนไขในการปิดสัญญาด้วยวิธีตัดพัน (Run-off).....	67
2.7 ตัวอย่างใบแจ้งสัญญาประกันภัยต่อที่ให้ความคุ้มครองไม่เป็นสัดส่วน.....	68

3. คำถามที่พบบ่อย	71
3.1 วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Premium Allocation Approach for Reinsurance Contracts Held)	71
3.2 องค์ประกอบค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน (Loss Recovery Component) ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ซึ่งวัดมูลค่าด้วยวิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA)	72
3.3 การรับประกันภัยต่อตามสัญญา (Treaty Inwards)	73
3.4 สัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contract Issued) – วิธีปฏิบัติทางการบัญชีสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระแต่เกี่ยวข้องกับการบริการในอดีต	75
4. ภาคผนวก	76
5. ภาคผนวกเพิ่มเติม	77
6. อภิธานศัพท์	77

บทนำ

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดเอกสารการศึกษาที่ชี้แนะการดำเนินการตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยฉบับใหม่ที่ 17 เรื่อง สัญญาประกันภัย (The Thai Financial Reporting Standards 17: TFRS17) ซึ่งมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 256~~x~~ หรือ ~~x~~ ปี หลังจากวันที่คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (The International Accounting Standards Board: IASB) ประกาศผลบังคับใช้สำหรับมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ 17 (The International Financial Reporting Standards 17: IFRS17)

กรณีที่ไม่ได้เขียนไว้เป็นอย่างอื่น ข้อกำหนดที่กล่าวไว้ในเอกสารฉบับนี้หมายถึงข้อกำหนดตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

สัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract) หมายถึง สัญญาประกันภัยประเภทหนึ่งที่ออกโดยผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) ให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) เพื่อชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Contract) ที่ออกโดยผู้เอาประกันภัยต่อ ทั้งนี้รวมถึงสัญญาประกันภัยต่อช่วง (Retrocession Contracts) ด้วย

สัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contract Issued / Reinsurance Inwards / Reinsurance Assumed) หมายถึง สัญญาที่กิจการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อโดยรับโอนความเสี่ยงจากการประกันภัยจากอีกกิจการหนึ่ง

สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held / Reinsurance Outwards / Reinsurance Ceded) หมายถึง สัญญาที่กิจการรับบริการตามสัญญาประกันภัยต่อโดยโอนความเสี่ยงจากการประกันภัยไปยังอีกกิจการหนึ่ง

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดวิธีการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัย เพื่อนำผลของการวัดมูลค่าดังกล่าว ไปจัดกลุ่ม รับรู้รายการ แสดงรายการ และเปิดเผยข้อมูลของสัญญาประกันภัยตามเงื่อนไขที่กำหนด โดยไม่มีข้อกำหนดในเรื่อง ความสอดคล้องระหว่างสัญญาประกันภัยและสัญญาประกันภัยต่อ

ทั้งนี้ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดให้กิจการแยกการจัดกลุ่ม การรับรู้รายการ การแสดงรายการ และการเปิดเผยข้อมูลของสัญญาประกันภัยอ้างอิงและสัญญาประกันภัยต่อ ดังนั้น สัญญาประกันภัยที่อ้างอิง (สัญญาประกันภัยที่ออก หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ออก) และสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จึงไม่จำเป็นต้องถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีการเดียวกัน

การรวมสัญญาประกันภัยต่อ (Combination of Contracts) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดให้กิจการ รวมและวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อหลายสัญญาซึ่งมีคู่สัญญารายเดียวกัน (Same Counterparty) หรือคู่สัญญาที่มีความเกี่ยวข้องกัน (Related Counterparty) เป็นชุดของสัญญาเดียวกัน เนื่องจากสัญญาประกันภัยต่อเหล่านั้นได้ถูกออกแบบ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยรวมในการทำธุรกิจ

การแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่อ (Separation of Reinsurance Contract Components) ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ กิจกรรมจำเป็นต้องแยกองค์ประกอบของบริการตามสัญญาประกันภัยต่อเพื่อเลือกใช้มาตรฐานการบัญชีที่เหมาะสม เนื่องจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่ออาจประกอบด้วย:

การบริการด้านการประกันภัยต่อ (Reinsurance Services / Reinsurance Coverage) คือ บริการที่รับโอนความเสี่ยงด้านการประกันภัยที่มีสาระสำคัญ ซึ่งสัญญาว่าจะชดเชยให้ผู้เอาประกันภัยต่อหากเกิดเหตุการณ์ประกันภัยในอนาคตตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสัญญา โดยมีข้อกำหนดหลักการบัญชีไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

การลงทุน (ตราสารอนุพันธ์/การลงทุนอื่น) คือ เงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ระบุว่าจะจ่ายเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยหรือไม่ก็ตาม โดยกิจกรรมต้องพิจารณาว่า เงื่อนไขดังกล่าวสามารถแยกเป็นองค์ประกอบต่างหากจากบริการประกันภัยต่อหรือไม่

เฉพาะกรณีที่เงื่อนไขตามสัญญาประกันภัยต่อสามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อได้ จะถือเป็น **“องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่แยกต่างหากจากสัญญาประกันภัยต่อ (Distinct Investment Component)”** และใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9

สำหรับเงื่อนไขตามสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่สามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อได้ เช่น Reinsurance Discount / Sliding Scales Commission / Profit Commission จะใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

หากเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่สามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อ ไม่เกี่ยวข้อง กับบริการด้านการประกันภัยต่อ กิจกรรมต้องรับรู้รายการเป็นสินทรัพย์ที่ต้องได้รับชำระในอนาคต /หนี้สินที่ต้องจ่ายชำระในอนาคตในงบแสดงฐานะการเงิน เพื่อการตั้งเงินสำรองให้เพียงพอ โดยมูลค่าของเงินสำรองจะลดลงเมื่อการรับ-จ่ายที่คาดการณ์ไว้เกิดขึ้น

เฉพาะกรณีที่การจ่ายเงินตามเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่สามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อ มีความเกี่ยวข้องกับการบริการด้านการประกันภัยต่อ จึงจะถือเป็น **“องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแยกต่างหากจากสัญญาประกันภัยต่อ (Non - Distinct Investment Component)”**

การบริการอื่น คือ เงื่อนไขในสัญญาประกันภัยที่ระบุว่าส่งมอบสินค้าหรือบริการที่ไม่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย โดยกิจกรรมต้องแยกรายการดังกล่าวออกจากบริการด้านการประกันภัยต่อและการลงทุน ซึ่งมีการกำหนดหลักการบัญชีไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15

ในการแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่อ กิจกรรมต้องพิจารณาผลประโยชน์รวมกันทุกประเภทตามสัญญาประกันภัยต่อภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้เกิดการจ่ายเงินให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract Boundary) ถูกกำหนดขึ้นเพื่อระบุว่ากระแสเงินสดใดรวมอยู่ในกระแสเงินสดเพื่อให้เสร็จสิ้นตามสัญญา (Fulfillment Cash Flow) ที่ใช้ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ หรือกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ (Groups of Reinsurance Contracts) ซึ่งกระแสเงินสดจะอยู่ภายในขอบเขตเดียวกัน เมื่อกระแสเงินสดดังกล่าวเกิดจากสิทธิที่มีสาระสำคัญ และภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญตามที่ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยต่อ

กระแสเงินสดจากสิทธิและภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญของสัญญาประกันภัยต่อตรงในแต่ละขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อออก (Direct Insurance Contract Issued) ไม่รวมกระแสเงินสดของกรรมธรรม์ที่คาดการณ์ว่าจะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต

ขณะที่กระแสเงินสดจากสิทธิและภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract) ในแต่ละขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ รวมกระแสเงินสดที่คาดการณ์ว่าจะให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Insurance Contract) ที่คาดการณ์ว่าผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) จะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อจะสิ้นสุด ณ จุดที่ผู้รับประกันภัยต่อสามารถประเมินความเสี่ยงได้ใหม่ ซึ่งส่งผลให้สามารถกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อได้ใหม่เพื่อสะท้อนความเสี่ยงนั้น

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อจะถูกประเมินใหม่ ณ วันที่ในรายงาน เพื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่มีสาระสำคัญ และ ภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญตามสัญญาประกันภัยต่อ

ระยะเวลาคุ้มครอง (Coverage Period) หมายถึง ระยะเวลาบริการตามสัญญาประกันภัยต่อ หรือ ระยะเวลาที่สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครองเหตุการณ์ประกันภัย ซึ่งรวมถึงการบริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่สัมพันธ์กับเบี้ยประกันภัยต่อทั้งหมดภายในขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ (Contract Boundary)

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดให้กิจการรับรู้มูลค่าของบริการตามสัญญาประกันภัยต่อของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ (Groups of Reinsurance Contracts) ตลอดระยะเวลาความคุ้มครองของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ

ปริมาณของบริการตามสัญญาประกันภัยต่อ (Quantity of Benefits) คือ มูลค่า/จำนวนของผลประโยชน์ หรือ มูลค่าความคุ้มครองจากสัญญาประกันภัยต่อ

หน่วยความคุ้มครอง (Coverage Units) คือ มูลค่าความคุ้มครองของบริการประกันภัยต่อตลอดระยะเวลาคุ้มครองตามสัญญาประกันภัยต่อ

แต่ละกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่ออาจประกอบด้วยสัญญาประกันภัยต่อมากกว่า 1 สัญญาที่มีปริมาณของบริการประกันภัยต่อที่คาดการณ์ไว้ (Expected Quantity of Benefits) และ/หรือ ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ (Expected Coverage Period / Duration) ที่แตกต่างกัน

หน่วยความคุ้มครองในแต่ละกลุ่มของสัญญาจึงต้องถูกกำหนดขึ้นเพื่อสะท้อนปริมาณของบริการที่คาดการณ์ไว้ และ/หรือ ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่ออาจมีหลายหน่วยความคุ้มครอง ซึ่งจำนวนหน่วยความคุ้มครองจะสะท้อนความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ประกันภัยที่อาจเกิดขึ้นไปตลอดระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้

ในการรับรู้รายการในงบการเงิน มูลค่าความคุ้มครองของบริการประกันภัยต่อจะถูกปันส่วน (Allocate) ไปยังแต่ละหน่วยความคุ้มครอง โดยแต่ละหน่วยความคุ้มครองจะถูกกำหนดสัดส่วนการปันส่วนมูลค่าที่คาดการณ์ไว้ของการบริการประกันภัยต่อในอนาคต (Future Reinsurance Services) ซึ่งรับรู้อยู่ในงบแสดงฐานะการเงิน และมูลค่าที่คาดการณ์ไว้ของการบริการในระยะเวลาที่การบริการได้เกิดขึ้นแล้ว (Past Reinsurance Services) เพื่อทยอยรับรู้ในงบกำไรขาดทุน ณ สิ้นรอบระยะเวลาบัญชี

ดังนั้น ในการกำหนดหน่วยความคุ้มครอง กิจการควรพิจารณาปริมาณของบริการและระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ของสัญญาประกันภัยต่อเป็นรายสัญญา และใช้ดุลยพินิจในการประมาณการระดับความคุ้มครอง (ปริมาณของบริการหรือผลประโยชน์) และระยะเวลาคุ้มครองของแต่ละหน่วยความคุ้มครองอย่างเป็นระบบ เพื่อกำหนดสัดส่วนในการวัดมูลค่าที่สะท้อนปริมาณของบริการที่แตกต่างกัน และปันส่วนการรับรู้รายการอย่างเหมาะสมในแต่ละรอบระยะเวลารายงาน

นอกจากนั้น ณ วันสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี กิจการต้องประเมินหน่วยความคุ้มครองใหม่เพื่อให้สะท้อนปริมาณของบริการที่คาดการณ์ไว้ และ/หรือ ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้

การวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดวิธีการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ ดังนี้

วิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (General Measurement Model: GMM) เป็นวิธีการหลักสำหรับวัดมูลค่าบริการประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ ซึ่งกำหนดให้กิจการประเมินและรับรู้มูลค่าของทรัพย์สิน / หนี้สินจากสัญญาประกันภัยต่อไว้ในงบการเงิน โดยการประมาณการกระแสเงินสดในอนาคต (Expected Future Cash Flow) ของบริการตามสัญญาที่คำนึงถึงค่าของเงินตามเวลา (Time Value of Money / Discounting) ความเสี่ยงทางการเงินอื่น (Other Financial Risk) การปรับปรุงค่าความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน (Risk Adjustment for Non – Financial Risk : RA) จากกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อไปตลอดอายุความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ

วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (Premium Allocation Approach: PAA) เป็นทางเลือกในการวัดมูลค่าของบริการประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ ซึ่งกำหนดให้กิจการประเมินและรับรู้มูลค่าทรัพย์สิน / หนี้สินจากสัญญาประกันภัยต่อไว้ในงบการเงิน โดยการประมาณการมูลค่าความคุ้มครองที่เหลืออยู่ (Remaining / Unexpired Coverage) ของบริการตามสัญญาจากเบี้ยประกันภัยต่อ (Premium) สุทธิจากต้นทุนเพื่อได้มาซึ่งสัญญาประกันภัยต่อ (Acquisition Cost) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก ซึ่งง่ายกว่าวิธี GMM

อย่างไรก็ตาม กิจการสามารถเลือกใช้วิธี PAA ได้ก็ต่อเมื่อเป็นไปตามเงื่อนไขต่อไปนี้

1. กิจการคาดหวังอย่างสมเหตุสมผลว่า ผลของการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธี PAA ไม่แตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธี GMM หรือ
2. ระยะเวลาคุ้มครองของแต่ละสัญญาประกันภัยต่อในกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี

มูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดสุทธิที่คาดการณ์ไว้ (Present Value of Net Expected Cash Flow) ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยด้วยวิธี GMM

มูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดสุทธิที่คาดการณ์ไว้ของ**สัญญาประกันภัยที่ออก** (Reinsurance Contract Issued) หมายถึงมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะได้รับจากผู้เอาประกันภัยต่อ**สุทธิ**จากมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะจ่ายให้ผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant)

มูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดสุทธิที่คาดการณ์ไว้ของ**สัญญาประกันภัยที่ถือไว้** (Reinsurance Contract Held) หมายถึงมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะได้รับจากผู้รับประกันภัยต่อ **สุทธิ** จากมูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะจ่ายให้ผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer)

กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อ (Fulfilment Cash Flow: FCF) ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยด้วยวิธี GMM

กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตาม**สัญญาประกันภัยที่ออก** (FCF of Reinsurance Contracts Issued) หมายถึง มูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดสุทธิที่คาดการณ์ไว้ รวมค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ทางการเงิน (RA)

กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตาม**สัญญาประกันภัยที่ถือไว้** (FCF of Reinsurance Contracts Held) หมายถึง มูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดสุทธิที่คาดการณ์ไว้ รวมค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ทางการเงิน (RA) และความเสี่ยงจากการไม่ปฏิบัติตามสัญญาของผู้รับประกันภัยต่อ (Non-Performance Risk) ที่ถูกวัดมูลค่า ณ การรับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก (Initial Recognition)

กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อ (Contractual Service Margin: CSM) เป็นกำไรที่คาดการณ์ไว้ตลอดระยะเวลาบริการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM ซึ่งเป็นสำรองประกันภัยที่แสดงอยู่ในงบแสดงฐานะการเงินเป็นองค์ประกอบหนึ่งของมูลค่าตามบัญชีของ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (Assets / Liabilities for Remaining Coverage: ARC / LRC)

CSM ดังกล่าวจะถูกปันส่วนตามหน่วยความคุ้มครองเพื่อโอน (Release / Allocate) ไปรับรู้ในงบกำไรขาดทุนในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี ไปตลอดระยะเวลาบริการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ

กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (CSM of Reinsurance Contracts Issued) หรือ กำไรที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หมายถึง มูลค่ากระแสเงินสดรับสุทธิ (Net Cash Inflow) ของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออกหรือชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (FCF of Reinsurance Contracts Issued) ซึ่งวัดมูลค่าด้วยวิธี GMM

กิจการต้องรับรู้มูลค่าดังกล่าวไว้ในรายการ “กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก” (CSM)

- ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ออกเมื่อเริ่มแรก (at Initial Recognition)
- เมื่อมูลค่าของ CSM เปลี่ยนแปลงไปในภายหลัง (Subsequent Recognition) โดยยังคงมีมูลค่ามากกว่า “ศูนย์”

การแสดงรายการ CSM

- งบแสดงฐานะการเงิน:

แสดงส่วนของ “กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก” ที่ยังไม่ถือเป็นรายได้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของมูลค่าตามบัญชีของ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (ARC / LRC)

และถูกทยอยรับรู้ (Release / Allocate) ในงบกำไรขาดทุนเมื่อได้ให้บริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก [คล้ายกับสัญญาประกันภัยที่ออก (Insurance Contracts Issued)]

- งบกำไรขาดทุน:

แสดงการทยอยรับรู้ CSM (Release / Allocate) ไว้ในรายการ “รายได้การประกันภัย” (Insurance Revenue) เมื่อได้ให้บริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก [คล้ายกับสัญญาประกันภัยที่ออก (Insurance Contracts Issued)]

องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Loss Component)

หมายถึง มูลค่ากระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow) ของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (FCF of Reinsurance Contract Issued) ซึ่งวัดมูลค่าด้วยวิธี GMM หรือ PAA

กิจการต้องรับรู้มูลค่าดังกล่าวไว้ในรายการ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก” (Loss Component)

- ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ออกเมื่อเริ่มแรก (at Initial Recognition) และจัดหมวด (Category Level) ของสัญญาประกันภัยต่อดังกล่าวไว้ในกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกที่สร้างภาระ (Onerous Reinsurance Contract Issued)
- เมื่อมูลค่าของกระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow) ของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (FCF of Reinsurance Contract Issued) เปลี่ยนแปลงไปในภายหลัง (Subsequent Recognition)
- เมื่อสัญญาประกันภัยต่อที่ออกกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระในภายหลัง โดยกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (FCF of Reinsurance Contract Issued) เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มีกระแสเงินสดรับสุทธิ (Net Cash Inflow) ซึ่งรับรู้ไว้ใน CSM กลายเป็นกระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow) ซึ่งจะรับรู้ใน Loss Component

การแสดงรายการ Loss Component

- งบแสดงฐานะการเงิน:

แสดง “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก” เป็นองค์ประกอบหนึ่งของมูลค่าตามบัญชีของ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (ARC / LRC)

และถูกทยอยกลับรายการ (Reverse) ในงบกำไรขาดทุนเมื่อได้ให้บริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก

- งบกำไรขาดทุน:

รายการ “ค่าใช้จ่ายการบริการประกันภัย” (Insurance Service Expenses) แสดงการรับรู้ Loss Component ทั้งจำนวน ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ออกเมื่อเริ่มแรก (at Initial Recognition) หรือ เมื่อมูลค่าของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออกเปลี่ยนแปลงไปในภายหลัง หรือ เมื่อสัญญาประกันภัยต่อที่ออกกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระในภายหลัง (Subsequent Recognition)

และแสดงการทยอยรับรู้การกลับรายการ Loss Component (Reverse) ที่ถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุนทั้งจำนวน เป็น “ส่วนกลับขององค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อ” (Reversals of Loss Component) เมื่อได้ให้บริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก

กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (CSM of Reinsurance Contracts Held) เป็นต้นทุนจากการซื้อประกันภัยต่อของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ซึ่งวัดมูลค่าด้วยวิธี GMM โดยผู้เอาประกันภัยต่ออาจมีกำไรสุทธิหรือต้นทุนสุทธิจากการซื้อประกันภัยต่อ

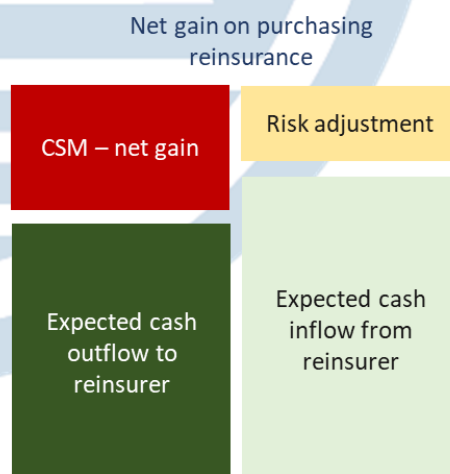
กำไรสุทธิจากการซื้อประกันภัยต่อ (Net Gain) หมายถึง มูลค่าของกระแสเงินสดรับสุทธิ (Net Cash Inflow) ของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (FCF of Reinsurance Contracts Held)

กิจการต้องรับรู้มูลค่าดังกล่าวไว้ในรายการ “กำไรสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (CSM – Net Gain)

- ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เมื่อเริ่มแรก (at Initial Recognition)

- เมื่อมูลค่า CSM – Net Gain เปลี่ยนแปลงไปในภายหลัง (Subsequent Recognition) โดย CSM – Net Gain ยังคงมีมูลค่ามากกว่า “ศูนย์”

- เมื่อกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (FCF of Reinsurance Contract Held) เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่มีกระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow) ซึ่งรับรู้ไว้ใน CSM – Net Cost กลายเป็นกระแสเงินสดรับสุทธิ (Net Cash Inflow) ซึ่งจะรับรู้ใน CSM – Net Gain

แหล่งที่มา: the IFRS 17 pocket guide on reinsurance contracts held published by IFRS Foundation in July 2018.

การแสดงรายการ CSM – Net Gain

- งบแสดงฐานะการเงิน:

แสดง “กำไรสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” เป็นองค์ประกอบหนึ่งของมูลค่าตามบัญชีของ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (ARC / LRC)

และถูกทยอยรับรู้ (Release / Allocate) ในงบกำไรขาดทุนเมื่อได้รับบริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

- กำไรขาดทุน:

รายการ “ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (Net Expenses From Reinsurance Contracts Held) แสดงการทยอยรับรู้ CSM – Net Gain (Release / Allocate) เมื่อได้รับบริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

ต้นทุนสุทธิจากการซื้อประกันภัยต่อ (Net Cost) หมายถึง มูลค่าของกระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow) ของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (FCF of Reinsurance Contracts Held)

กิจการต้องรับรู้มูลค่าดังกล่าวไว้ในรายการ “ต้นทุนสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (CSM – Net Cost)

- ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เมื่อเริ่มแรก (at Initial Recognition)
- เมื่อมูลค่า CSM – Net Cost เปลี่ยนแปลงไปในภายหลัง (Subsequent Recognition)

การแสดงรายการ CSM – Net Cost

- งบแสดงฐานะการเงิน:

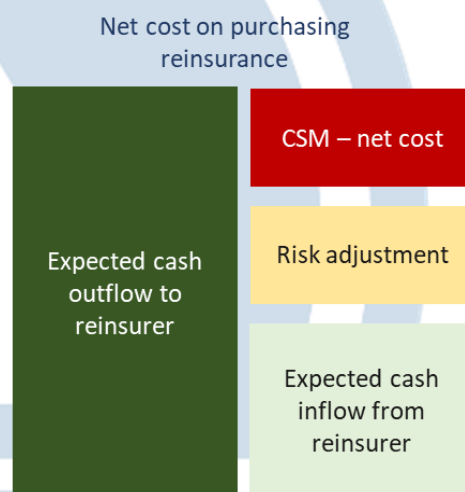
แสดง “ต้นทุนสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” เป็นองค์ประกอบหนึ่งของมูลค่าตามบัญชีของ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (ARC / LRC)

และถูกทยอยรับรู้ (Release / Allocate) ในงบกำไรขาดทุนเมื่อได้รับบริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

- งบกำไรขาดทุน:

รายการ “ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (Net Expenses From Reinsurance Contracts Held) แสดงการทยอยรับรู้ CSM – Net Cost (Release / Allocate) เมื่อได้รับบริการตามสัญญาไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

ยกเว้นต้นทุนสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ซึ่งให้ความคุ้มครองเหตุการณ์การเอาประกันภัยที่เกิดขึ้นก่อนการได้มาซึ่งสัญญาประกันภัยต่อ กิจการต้องรับรู้ CSM – Net Cost ดังกล่าวในงบกำไรขาดทุนทันที ณ การรับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เมื่อเริ่มแรก

แหล่งที่มา: the IFRS 17 pocket guide on reinsurance contracts held published by IFRS Foundation in July 2018.

ค่าสินไหมทดแทน และ/หรือ ค่าใช้จ่ายส่วนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ (Claims and/or Expenses Recovery) หมายถึง ค่าสินไหมทดแทน และ/หรือ ค่าใช้จ่ายส่วนที่เรียกคืนจากผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contracts Held) ที่ให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Contract) ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (FCF of Reinsurance Contracts Held)

องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ (Loss Recovery Component) หมายถึง ส่วนที่เรียกคืนจากผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contracts Held) ซึ่งให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่เป็นภาระ (Onerous Underlying Contract) ไม่ว่าสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จะถูกวัดมูลค่าด้วยวิธี GMM หรือ PAA

เมื่อสัญญาประกันภัยที่ออกเป็นสัญญาที่สร้างภาระ (Onerous Insurance / Reinsurance Contract Issued) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก (at Initial Recognition) หรือ เมื่อมูลค่าของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยที่ออกเปลี่ยนแปลงไปในภายหลัง หรือ สัญญาประกันภัยที่ออกกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระในภายหลัง (Subsequent Recognition) กิจการจะรับรู้ผลขาดทุนของสัญญาประกันภัยดังกล่าวไว้ในรายการ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยที่ออก” (Loss Component of Insurance / Reinsurance Contract Issued)

ซึ่งหากกิจการซื้อประกันภัยต่อไว้ กิจการสามารถนำมูลค่าของส่วนที่คาดว่าจะเรียกคืนจากผู้รับประกันภัยต่อ (Recovery from Reinsurer) มารับรู้ไว้ในรายการ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ” (Loss Recovery Component) ภายใต้เงื่อนไขที่สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครองก่อน หรือ เวลาเดียวกับการรับรู้ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยที่ออก” (Loss Component of Insurance / Reinsurance Contract Issued) ของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิง (Underlying Contract)

วิธีการคำนวณ:

ผลขาดทุนที่รับรู้จากสัญญาสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ หรือกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระ

คูณ

ร้อยละของค่าสินไหมทดแทนจากสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่กิจการคาดว่าจะได้รับคืนจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

กรณีที่เกิดการจัดกลุ่ม (ในระดับหมวด (Category Level)) ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระที่ซื้อประกันภัยต่อรวมกับ สัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระที่ไม่ได้ซื้อประกันภัยต่อ กิจการต้องกำหนดวิธีการคำนวณ Loss Recovery Component อย่างเป็นระบบ ซึ่งสามารถกำหนดเป็นอัตราส่วน (ร้อยละ) ของ Loss Component จากการให้บริการตามสัญญาอ้างอิง กิจการต้องรับรู้มูลค่าดังกล่าวไว้ในรายการ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ” (Loss Recovery Component)

- ณ วันที่รับรู้ Loss Component ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ
- เมื่อมูลค่าของ Loss Component ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงเปลี่ยนแปลงไปในภายหลัง (Subsequent Recognition)

การแสดงรายการ Loss Recovery Component

- งบแสดงฐานะการเงิน:

แสดง “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ” เป็นองค์ประกอบหนึ่งของมูลค่าตามบัญชีของ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (ARC / LRC) ในเวลาเดียวกับการรับรู้ Loss Component ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ โดย Loss Recovery Component ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ซึ่งวัดมูลค่าด้วยวิธี GMM จะเป็นส่วนปรับปรุง CSM – Net Gain / CSM – Net Cost

และถูกทยอยกลับรายการ (Reverse) ในงบกำไรขาดทุน ในเวลาเดียวกับการรับรู้ “ส่วนกลับของส่วนขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาอ้างอิง” (Reversals of Loss Component) ไปตลอดระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

- งบกำไรขาดทุน:

รายการ “ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (Net Expenses From Reinsurance Contracts Held) แสดงการรับรู้ Loss Recovery Component เป็นรายได้จากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ทั้งจำนวน ณ วันที่รับรู้ Loss Component ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ

และแสดงการทยอยรับรู้การกลับรายการ Loss Recovery Component (Reverse) ที่ถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุนทั้งจำนวน เป็น “ส่วนกลับของส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ” (Reversals of Loss Recovery Component) ในเวลาเดียวกับการรับรู้ “ส่วนกลับของส่วนขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาอ้างอิง” (Reversals of Loss Component)

วิธีการทางบัญชีสำหรับการเลิกสัญญาประกันภัยต่อ

สัญญาประกันภัยต่อจะกำหนดเงื่อนไขและวิธีการบัญชีเมื่อมีการบอกเลิกสัญญา หรือเปลี่ยนแปลงผู้รับประกันภัยต่อ หรือปิดปีบัญชีของสัญญาประกันภัยต่อ (Accounting Year) เพื่อกำหนดความรับผิดชอบของการประกันภัยต่อ

วิธีตัดภาระผูกพัน (Clean-Cut)

เมื่อมีการบอกเลิกสัญญา หรือเปลี่ยนแปลงผู้รับประกันภัยต่อ หรือปิดปีบัญชีของสัญญาประกันภัยต่อ ด้วยวิธีตัดภาระผูกพัน ผู้รับประกันภัยต่อจะโอนความรับผิดชอบ (Portfolio Transfer) ออกไปให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อ หรือผู้รับประกันภัยต่อรายใหม่ หรือปีบัญชีใหม่ตามที่มีการตกลงกัน

การโอนความรับผิดชอบสำหรับเบี้ยประกันภัยต่อ (Premium Portfolio Transfer) ผู้รับประกันภัยต่อโอนความรับผิดชอบสำหรับเบี้ยประกันภัยต่อสุทธิจากค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ ในส่วนของความคุ้มครองที่เหลืออยู่ ณ วันที่ตัดภาระผูกพัน

การโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหมทดแทน (Loss Portfolio Transfer) ผู้รับประกันภัยต่อโอนความรับผิดชอบโดยจ่ายค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย (Outstanding Losses) ทั้งหมดด้วยมูลค่าตามบัญชี ณ วันที่ตัดภาระผูกพัน

การโอนความรับผิดชอบด้วยวิธีตัดภาระผูกพัน ให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดในการเปลี่ยนแปลงของสัญญาประกันภัย และการตัดรายการ (Derecognition) ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 72 - 77

วิธีติดพัน (Run-off)

เมื่อมีการบอกเลิกสัญญา หรือเปลี่ยนแปลงผู้รับประกันภัยต่อ ด้วยวิธีติดพัน ผู้รับประกันภัยต่อยังคงรับผิดชอบต่อไปจนกว่าเหตุการณ์การเอาประกันภัยจะหมดอายุลง หรือ มีการชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ประกันภัยจนถึงที่สุดตามเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อ (Final Claim)

1. การอภิปรายเพิ่มเติม

1.1 การโอนความเสี่ยงด้านการประกันภัยที่มีสาระสำคัญ (Significant Insurance Risk Transfer)

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 จะมีผลบังคับใช้กับสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract) เมื่อสัญญา มีการโอนความเสี่ยงด้านการประกันภัยที่มีสาระสำคัญ

หลักการทั่วไปภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ระบุว่า ความเสี่ยงจากการประกันภัยจะมีสาระสำคัญก็ต่อเมื่อ

- มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยที่มีเนื้อหาเชิงพาณิชย์ (Commercial Substance) ที่ทำให้ผู้ออกสัญญา ประกันภัยต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้นอย่างมีสาระสำคัญ เมื่อเทียบกับการจ่ายในกรณีที่เหตุการณ์ประกันภัยไม่เกิดขึ้น ซึ่งการประเมิน มูลค่าของการจ่ายเงินต้องพิจารณาถึงมูลค่าปัจจุบันด้วย

- เหตุการณ์ประกันภัยที่อาจเกิดขึ้นและมีเนื้อหาเชิงพาณิชย์ เป็นเหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อมูลค่าทางเศรษฐกิจของรายการ ข้อกำหนดตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า ข22 กำหนดให้มีการประเมินความมีสาระสำคัญของความเสี่ยง จากการประกันภัยเป็นรายสัญญา แม้ว่าผลจากการประเมินความเสี่ยงในระดับพอร์ตโฟลิโอหรือกลุ่มของสัญญาอาจแสดงให้เห็นว่า มีความเป็นไปได้เพียงเล็กน้อยที่จะเกิดความเสียหายจากการประกันภัยที่มีสาระสำคัญ หรือ โอกาสที่จะเกิดเหตุการณ์ ที่เอาประกันภัยนั้นมีความเป็นไปได้น้อยมาก หรือ มูลค่าปัจจุบันของกระแสเงินสดของเหตุการณ์ประกันภัยที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งคำนวณด้วยวิธีความน่าจะเป็นถ่วงน้ำหนัก คิดเป็นสัดส่วนเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับมูลค่าปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ ของกระแสเงินสดที่เหลืออยู่ตามสัญญาซึ่งคำนวณด้วยวิธีความน่าจะเป็นถ่วงน้ำหนักก็ตาม

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า ข19 กำหนดให้สัญญาประกันภัยต่อที่โอนความเสี่ยงจากการประกันภัย ทั้งหมดของสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Contract) ตามสัดส่วนที่ตกลงกันให้กับผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) หรือ ผู้รับประกันภัยต่อช่วง (Retrocessionaire) ถือว่ามีการโอนความเสี่ยงจากการประกันภัยที่มีสาระสำคัญ แม้ว่าสัญญาประกันภัยต่อ หรือสัญญาประกันภัยต่อช่วงจะไม่แสดงให้เห็นว่าอาจมีความเป็นไปได้ที่จะมีเหตุการณ์ประกันภัยที่ทำให้ผู้รับประกันภัยต่อ หรือ ผู้รับประกันภัยต่อช่วงจะต้องชดเชยความเสียหายอย่างมีสาระสำคัญ

ข้อกำหนดตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า ข22 และย่อหน้า ข19 ข้างต้น อาจพิจารณาได้ว่าการประเมิน สาระสำคัญของการโอนความเสี่ยงเชิงคุณภาพเพียงอย่างเดียวมีความเหมาะสม โดยการประเมินเชิงปริมาณไม่ได้เป็นข้อบังคับ

1.2 การรวมสัญญาประกันภัยต่อ (Combination of Reinsurance Contracts)

การรวมสัญญาประกันภัยต่ออาจใช้แนวความคิดเดียวกันกับเอกสารแนวทางปฏิบัติหัวข้อที่ 2 “การรวมองค์ประกอบและขอบเขตของสัญญาประกันภัย (Combination and Contract Boundary)”

ในการรวมสัญญาประกันภัยมักไม่พบว่า มีการรวมสัญญาประกันภัยโดยตรงที่ออก (Direct Insurance Issued) และสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contract Issued) ไว้ในชุดสัญญาเดียวกัน

การจัดการประกันภัยต่อระหว่างบริษัทในเครืออาจเข้าเงื่อนไขตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 9 ซึ่งระบุว่า สัญญาประกันภัยต่ออาจถูกจัดเป็นชุดสัญญาหรือกลุ่มของชุดสัญญาได้ถ้า

ก. สัญญาประกันภัยต่อมีคู่สัญญารายเดียวกัน (Same Counterparty) หรือคู่สัญญาที่มีความเกี่ยวข้องกัน (Related Counterparty) และ

ข. การทำสัญญาประกันภัยต่อหรือการออกแบบสัญญาประกันภัยต่อมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยรวมในการทำธุรกิจ

ในการพิจารณาว่าเป็นสัญญาประกันภัยต่อระหว่างบริษัทในเครือเดียวกัน (Related Counterparty / Intercompany) มีเงื่อนไขดังนี้

1) ผู้เอาประกันภัยต่อ (Insured) และผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) ต้องเป็นไปตามนิยามของบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 24 เรื่อง บุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ย่อหน้า 9

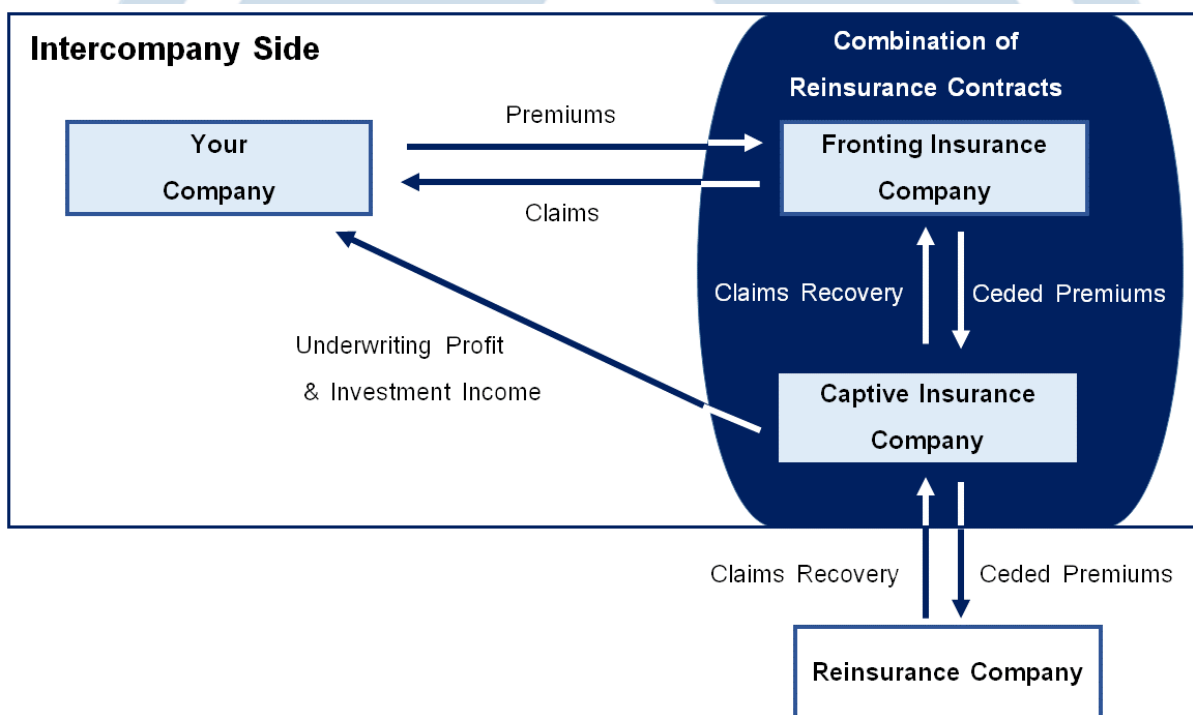
2) ประเมินการจัดการประกันภัยต่อในอดีตว่าการทำสัญญาประกันภัยต่อหรือการออกแบบสัญญาประกันภัยต่อมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยรวมในการทำธุรกิจ

ตัวอย่างการทำประกันภัยต่อระหว่างบริษัทในเครือเดียวกัน

บริษัทประกันภัยในอาณัติ (Captive Insurance Company) คือ บริษัทประกันภัย หรือ บริษัทประกันภัยต่อ ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อรับประกันภัย (รับความเสี่ยงภัย) ของบริษัทในเครือเดียวกันเท่านั้น (จากเอกสารของ IASB meeting เมื่อเดือนธันวาคม 2563 เรื่อง: การเปิดเผยข้อมูลบริษัทย่อยซึ่งเป็นบริษัทขนาดกลางและขนาดเล็ก (Disclosure Initiative – Subsidiaries that are SMEs))

โดยมีการจัดตั้งบริษัทประกันภัยรับหน้า (Fronting Insurance Company) เพื่อส่งการประกันภัยให้กับบริษัทประกันภัยในอาณัติ (Captive Insurance Company) ดังนั้น บริษัทประกันภัยรับหน้าและบริษัทประกันภัยในอาณัติจึงมีผู้ถือสัญญาประกันภัยรายเดียวกัน และเป็นเพียงทางผ่านของการโอนความเสี่ยงภายในเครือเดียวกัน

ภาพด้านล่างแสดงให้เห็นกระบวนการและกระแสเงินสดระหว่างบริษัทแม่ (Your Company) บริษัทประกันภัยรับหน้า (Fronting Insurance Company) บริษัทประกันภัยในอาณัติ (Captive Insurance Company) และบริษัทประกันภัยต่อช่วง (Reinsurance Company)

ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ บริษัทประกันภัยรับหน้าต้องรวมสัญญาประกันภัยที่ออกให้กับบริษัทในเครือกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จากบริษัทประกันภัยในอาณัติ ไว้ในชุดสัญญาเดียวกัน เช่น บริษัทประกันภัยรับหน้ามีเบี้ยประกันภัยต่อรับ (Gross Written Premiums) จากสัญญาประกันภัยที่ออก จำนวน 10 ล้านบาท และมีเบี้ยประกันภัยต่อ (Ceded Premiums) จำนวน 9 ล้านบาท ดังนั้น จำนวนเบี้ยประกันภัยรับของบริษัทประกันภัยรับหน้าจะเท่ากับ 1 ล้านบาท

สำหรับบริษัทประกันภัยในอาณัติซึ่งเป็นบริษัทประกันภัยต่อนั้น จะมีเบี้ยประกันภัยต่อรับ จำนวน 9 ล้านบาท

1.3 การแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่อ (Separation of Components)

ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ กิจกรรมจำเป็นต้องแยกองค์ประกอบของบริการตามสัญญาประกันภัยต่อเพื่อเลือกใช้มาตรฐานการบัญชีให้เหมาะสม

1.3.1 การบริการด้านการประกันภัยต่อ (Reinsurance Services / Reinsurance Coverage) คือ บริการที่รับโอนความเสี่ยงด้านการประกันภัยที่มีสาระสำคัญ ซึ่งสัญญาว่าจะชดเชยให้ผู้เอาประกันภัยหากเกิดเหตุการณ์ประกันภัยในอนาคตตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสัญญา โดยมีกำหนดหลักการบัญชีไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

1.3.2 การลงทุน (ตราสารอนุพันธ์/การลงทุนอื่น) คือ เงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ระบุว่าจ่ายคืนเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยหรือไม่ก็ตาม โดยกิจการต้องพิจารณาว่า เงื่อนไขดังกล่าวสามารถแยกเป็นองค์ประกอบต่างหากจากบริการประกันภัยต่อหรือไม่

เฉพาะกรณีที่เงื่อนไขตามสัญญาประกันภัยต่อสามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อได้ จะถือเป็น “องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่แยกต่างหากจากสัญญาประกันภัยต่อ (Distinct Investment Component)” และใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9

สำหรับเงื่อนไขตามสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่สามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อได้ เช่น Reinsurance Discount / Sliding Scales Commission / Profit Commission จะใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

หากเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่สามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อ ไม่เกี่ยวข้อง กับการบริการด้านการประกันภัยต่อ กิจกรรมต้องรับรู้รายการเป็นสินทรัพย์ที่ต้องได้รับชำระในอนาคต / หนี้สินที่ต้องจ่ายชำระในอนาคตในงบแสดงฐานะการเงิน เพื่อการตั้งเงินสำรองให้เพียงพอ โดยมูลค่าของเงินสำรองจะลดลงเมื่อการรับ-จ่ายที่คาดการณ์ไว้เกิดขึ้น

เฉพาะกรณีที่การจ่ายคืนตามเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่สามารถแยกองค์ประกอบของการลงทุนออกจากบริการประกันภัยต่อ มีความเกี่ยวข้องกับการบริการด้านการประกันภัยต่อ จึงจะถือเป็น “องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแยกต่างหากจากสัญญาประกันภัยต่อ (Non - Distinct Investment Component)”

1.3.3 การบริการอื่น คือ เงื่อนไขในสัญญาประกันภัยที่ระบุว่าส่งมอบสินค้าหรือบริการที่ไม่เกี่ยวข้องกับการประกันภัย โดยกิจการต้องแยกรายการดังกล่าวออกจากบริการด้านประกันภัยต่อและการลงทุน และใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 15

ในการแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่อ กิจกรรมต้องพิจารณาผลประโยชน์ร่วมกันทุกประเภทตามสัญญาประกันภัยต่อภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้เกิดการจ่ายเงินให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ

ทั้งนี้ ผู้รับประกันภัยต่อไม่มีข้อมูลกรรมธรรม์อ้างอิง (Underlying Contracts) ดังนั้น การแยกองค์ประกอบและการประเมินมูลค่าขององค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่อของผู้รับประกันภัยต่อซึ่งเป็นผู้ออกสัญญา (สัญญาประกันภัยต่อที่ออก) กับผู้เอาประกันภัยต่อซึ่งเป็นผู้ถือสัญญา (สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้) จึงไม่จำเป็นต้องสะท้อนเป็นภาพเดียวกัน

การแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่ออาจปรับใช้แนวความคิดเดียวกันกับเอกสารแนวทางปฏิบัติหัวข้อที่ 1 “การแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัย (Separation of Components)”

1.4 องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Investment Component)

แนวทางปฏิบัติและตัวอย่างที่ปรากฏภายใต้หัวข้อนี้ ส่วนหนึ่งนำมาจากเอกสารของ TRG เดือนกันยายน 2561 เรื่อง: ค่าบำเหน็จและเบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิ์ในสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Commission and reinstatement premiums in reinsurance contract issued)

การพิจารณาเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contract Issued) ที่ระบุว่าจะจ่ายเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) ในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยหรือไม่ก็ตาม หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held) ที่ระบุว่าผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) จะจ่ายเงินให้ในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยหรือไม่ก็ตามนั้น ทุกสถานการณ์ หมายถึง การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน สัญญาหมดความคุ้มครอง การยกเลิกสัญญา แต่ไม่รวมสถานการณ์ที่ไม่มีสาระเชิงพาณิชย์

ในการแยกองค์ประกอบและประเมินมูลค่าขององค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยต่อ หรือผู้เอาประกันภัยต่อ (“กิจการ”) ต้องพิจารณาผลประโยชน์รวมกันทุกประเภทตามสัญญาประกันภัยต่อ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้เกิดการจ่ายเงินให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ

การจำลองเหตุการณ์ “ภายใต้สถานการณ์ทั้งหมด” (All Circumstances) กิจการต้องคำนึงถึงสถานการณ์ที่มีเนื้อหาเชิงพาณิชย์ (Commercial Substance) ของสัญญาประกันภัยต่อแต่ละสัญญา รวมถึงสถานการณ์ที่ไม่มีการจ่ายเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อ

ในการจำลองเหตุการณ์ภายใต้สถานการณ์ทั้งหมด อาจมีบางสถานการณ์ที่ไม่มีการจ่ายเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อ ซึ่งหากสถานการณ์ดังกล่าวไม่มีสาระเชิงพาณิชย์ กิจการไม่ต้องนำสถานการณ์ดังกล่าวมาใช้ในการพิจารณาเพื่อแยกองค์ประกอบที่เป็นการลงทุน

ในบางสถานการณ์ ผู้รับประกันภัยต่อจ่ายเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อก่อนความคุ้มครองจะเกิดขึ้น ส่งผลให้มูลค่าขององค์ประกอบที่เป็นการลงทุนระหว่างที่สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครอง เท่ากับ “ศูนย์” ซึ่งไม่ได้หมายความว่า สัญญาประกันภัยต่อไม่มีองค์ประกอบที่เป็นการลงทุน

สำหรับสถานการณ์ที่ผู้รับประกันภัยต่อจ่ายเงินคืนเนื่องจากการยกเลิกสัญญาของผู้เอาประกันภัยต่อนั้น กิจการไม่ต้องแยกองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนออกมาจากบริการประกันภัยต่อ เนื่องจากการจ่ายคืนดังกล่าวถือเป็นการยุติความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ

เนื่องจากองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อ คือ เงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ระบุว่าจะจ่ายเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยหรือไม่ก็ตาม ดังนั้น “ส่วนลดจากการประกันภัยต่อ” (Reinsurance Discount) หรือที่คุ้นเคยกับคำว่า “ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ” (Ceding Commission) ที่กำหนดเงื่อนไขให้นำไปสุทธิกับการจ่ายเบี้ยประกันภัยต่อนั้น ไม่ถือเป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุน เนื่องจากผู้รับประกันภัยต่อไม่ได้รับกระแสเงินสดใดๆ มาตั้งแต่ต้น จึงไม่มีการจ่ายเงินใดๆ ให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ อีกทั้ง ผู้รับประกันภัยต่อไม่ได้ใช้ความพยายามในการขาย การรับประกันภัย หรือการเริ่มต้นกลุ่มธุรกิจใหม่ จึงไม่ถือเป็นต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อ (Acquisition Cost) แต่เป็นส่วนลดจากการประกันภัยต่อ และถูกนำไปหักออก (ลด) จากเบี้ยประกันภัยต่อ ในการประมาณการกระแสเงินสดที่คาดการณ์ไว้ตามสัญญาประกันภัยต่อ

ในการแยกองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อ กิจการต้องพิจารณาว่า เงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อที่ระบุว่า จะจ่ายเงินให้ผู้เอาประกันภัยต่อในทุกสถานการณ์ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยหรือไม่ก็ตามนั้น สามารถแยกเป็น องค์ประกอบต่างหากจากบริการประกันภัยต่อหรือไม่ เพื่อแยกองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนออกเป็น:

- ก. องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่แยกต่างหากของสัญญาประกันภัยต่อ (Distinct Reinsurance Investment Component)
- ข. องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแยกต่างหากของสัญญาประกันภัยต่อ (Non - Distinct Reinsurance Investment Component)

1.4.1 องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่แยกต่างหากของสัญญาประกันภัยต่อ (Distinct Reinsurance Investment Component)

ในการแยกองค์ประกอบของสัญญาประกันภัยต่อ กิจการต้องแยกองค์ประกอบที่เป็นการลงทุน เฉพาะกรณีที่การลงทุนนั้น แยกต่างหากจากบริการประกันภัยต่อได้ และใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9

กิจการใช้ข้อพิจารณาดังต่อไปนี้เพื่อพิจารณาว่า องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนสามารถแยกต่างหากจากบริการประกันภัยต่อ (มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า ข31):

- ก. องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนและองค์ประกอบที่เป็นบริการประกันภัยต่อไม่มีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันอย่างมา ความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกันอย่างมา เมื่อ:

1) กิจการไม่สามารถวัดมูลค่าขององค์ประกอบหนึ่งโดยไม่พิจารณาถึงอีกองค์ประกอบหนึ่ง ดังนั้น มูลค่าของ องค์ประกอบหนึ่งจะผันแปรตามมูลค่าของอีกองค์ประกอบหนึ่ง

ดังข้อเท็จจริงที่ว่า ในการให้บริการประกันภัยต่อ กิจการไม่สามารถแยกทำสัญญาองค์ประกอบที่เป็นการลงทุน และ สัญญาองค์ประกอบที่เป็นบริการประกันภัยต่อได้ ส่งผลให้ไม่สามารถแยกการวัดมูลค่าขององค์ประกอบหนึ่งออกจาก อีกองค์ประกอบหนึ่งได้

2) ผู้เอาประกันภัยต่อจะไม่ได้รับประโยชน์จากองค์ประกอบหนึ่งหากไม่มีอีกองค์ประกอบหนึ่ง เช่น การยกเลิกบริการ ประกันภัยต่อเป็นผลให้ยกเลิกการลงทุนด้วย

ข. กิจการต้องใช้ข้อมูลทั้งหมดที่มีเพื่อพิจารณาอย่างสมเหตุสมผลว่า บริษัทประกันภัย หรือ กิจการอื่นสามารถขายสัญญา ที่มีเงื่อนไขเทียบเท่ากับสัญญาที่มีลักษณะเป็นการลงทุน หรือสามารถแยกเงื่อนไขที่มีลักษณะเป็นการลงทุนออกมาต่างหากเพื่อขาย ในตลาดเดียวกันหรือประเทศเดียวกัน

ตัวอย่าง เงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อ (ซึ่งไม่เกิดขึ้นในประเทศไทย) ที่มีการเสนอการประกันภัยต่อทางการเงินแบบเฉพาะเจาะจง ให้กับบริษัทที่มีปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในราคาที่สมเหตุสมผล เนื่องจากคู่สัญญาไม่มีอันดับความน่าเชื่อถือเพื่อจัดหา สภาพคล่องทางการเงิน สัญญาประกันภัยต่อดังกล่าวจะถูกแยกองค์ประกอบเพื่อเลือกใช้มาตรฐานการบัญชีที่เหมาะสม

ตัวอย่าง ที่บริษัทประกันภัยแข่งขันกับธนาคารเพื่อให้ความช่วยเหลือทางการเงิน หรือการบรรเทาหนี้กองทุนด้วยต้นทุนของ เงินทุนที่ต่ำกว่า ซึ่งสัญญาประกันภัยต่อไม่มีเงื่อนไขที่สัมพันธ์กับสัญญาประกันภัยอ้างอิงอย่างมีสาระสำคัญ สัญญาประกันภัยต่อ ดังกล่าวจะถูกจัดประเภทและวัดมูลค่าเป็นสินทรัพย์ทางการเงินหรือหนี้สินทางการเงิน และใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9

1.4.2 องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแยกต่างหากของสัญญาประกันภัยต่อ (Non-Distinct Reinsurance Investment Component)

องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อที่ระบุเงื่อนไขให้ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายให้กับผู้เอาประกันภัยในอนาคต (ภายหลังจากที่ผู้รับประกันภัยต่อรับชำระเบี้ยประกันภัยต่อ) ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ประกันภัยหรือไม่ก็ตาม แต่ไม่สามารถแยกออกจากบริการประกันภัยได้ เช่น Reinsurance Discount ที่จ่ายไว้ในภายหลัง (ไม่สุทธิไปพร้อมกับเบี้ยประกันภัยต่อ) / Sliding Scales Commission / Profit Commission กิจกรรมต้องใช้หลักการบัญชีที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

ในการพิจารณาองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อที่มีเงื่อนไขระบุให้มีการจ่ายเงินคืนให้ผู้เอาประกันภัยต่อในทุกสถานการณ์ แต่ไม่สามารถแยกออกจากบริการประกันภัยต่อได้ กิจกรรมต้องพิจารณาเนื้อหาเชิงพาณิชย์ของการจ่ายเงินคืนดังกล่าวว่า

- 1) เป็นการจ่ายเงินที่มีลักษณะเป็นการลดเบี้ยประกันภัยต่อ (ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ / ส่วนลดจากการเอาประกันภัยต่อ) ซึ่งจะปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่อง ค่าบำเหน็จที่ไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน (Commission Non - Contingent on Claims)
- 2) เป็นการจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ซึ่งจะปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่อง ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน (Commission Contingent on Claims)

ซึ่งบางเงื่อนไขตามสัญญาประกันภัยต่ออาจมีลักษณะที่เป็นทั้งการลดเบี้ยประกันภัยต่อ (ค่าบำเหน็จที่ไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน: Commission Non - Contingent on Claims) เช่น ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ (Ceding Commission) ที่จ่ายไว้ในภายหลัง (ไม่สุทธิไปพร้อมกับเบี้ยประกันภัยต่อ) และการจ่ายเงินที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน: Commission Contingent on Claims) เช่น Sliding Scales Commission / Profit Commission รวมกัน

ดังนั้น การจ่ายเงินที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน: Commission Contingent on Claims) จะเกิดจากมูลค่าการจ่ายเงินทั้งหมดภายใต้การประเมินสถานการณ์ต่างๆ ตามเงื่อนไขของสัญญาประกันภัยต่อหักจากมูลค่าของค่าบำเหน็จที่ไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน (Commission Non - Contingent on Claims)

อย่างไรก็ตาม การจ่ายเงินตามเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อในบางสถานการณ์ไม่เกี่ยวข้องกับการบริการด้านประกันภัยต่อ ซึ่งกิจการต้องรับรู้รายการเป็นสินทรัพย์ที่ต้องได้รับชำระในอนาคต / หนี้สินที่ต้องจ่ายชำระในอนาคตในงบแสดงฐานะการเงิน เพื่อการตั้งเงินสำรองให้เพียงพอ โดยมูลค่าของเงินสำรองจะลดลงเมื่อการรับ-จ่ายที่คาดการณ์ไว้เกิดขึ้น

ดังนั้น กิจกรรมควรใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาแบบจำลองของสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากสัญญาประกันภัยอย่างเหมาะสม เพื่อวัดมูลค่าของการจ่ายเงินแต่ละลักษณะ และปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง

1.4.2.1 ค่าบำเหน็จที่ไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน (Commission Non - Contingent on Claims) หมายถึง จำนวนเงินที่ผู้รับประกันภัยต่อจ่ายเงินคืนให้ผู้เอาประกันภัยต่อในอนาคต แม้ว่าจะไม่มีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเกิดขึ้น เช่น Reinsurance Discount / Ceding Commission ที่จ่ายให้ในภายหลัง (ไม่สุทธิต่อไปพร้อมกับเบี้ยประกันภัยต่อ) ซึ่งการจ่ายเงินคืนดังกล่าวมีลักษณะเป็นการลดเบี้ยประกันภัยต่อของผู้รับประกันภัยต่อและผู้เอาประกันภัยต่อ และไม่ถือเป็นต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อ (Acquisition Cost) ของผู้รับประกันภัยต่อ ดังนั้น จึงไม่ถือเป็นการบริการด้านประกันภัยต่อ

ก่อนการบังคับใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ผู้เอาประกันภัยต่อและผู้รับประกันภัยต่อจะพิจารณากระแสเงินสดจากค่าบำเหน็จแยกจากกระแสเงินสดจากเบี้ยประกันภัยต่อ

เมื่อมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 บังคับใช้ องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแยกต่างหากจากสัญญาประกันภัยต่อ จะเป็นผลทำให้กระแสเงินสดของเบี้ยประกันภัยต่อเป็นยอดที่สุทธิจากกระแสเงินสดจากค่าบำเหน็จ

กิจการต้องรับรู้รายการในงบแสดงฐานะการเงิน ดังนี้

1) นำมูลค่าของการจ่ายเงินคืนไปลดมูลค่าของเบี้ยประกันภัยต่อ ในการประมาณการกระแสเงินสดตามสัญญาประกันภัยต่อ ที่รับรู้รายการใน ARC / LRC โดยจะไม่ถูกทยอยโอนไปงบกำไรขาดทุนในอนาคตเนื่องจากถือเป็นสินทรัพย์ / หนี้สินในอนาคต

2) รับรู้มูลค่าของการจ่ายเงินคืนไว้เป็นสินทรัพย์ที่ต้องได้รับชำระในอนาคต / หนี้สินที่ต้องจ่ายชำระในอนาคต ในงบแสดงฐานะการเงิน เพื่อการตั้งเงินสำรองที่คาดว่าจะรับ-จ่ายชำระในอนาคตให้เพียงพอ โดยมูลค่าของเงินสำรองจะลดลงเมื่อมีการรับ-จ่ายที่คาดการณ์ไว้เกิดขึ้น

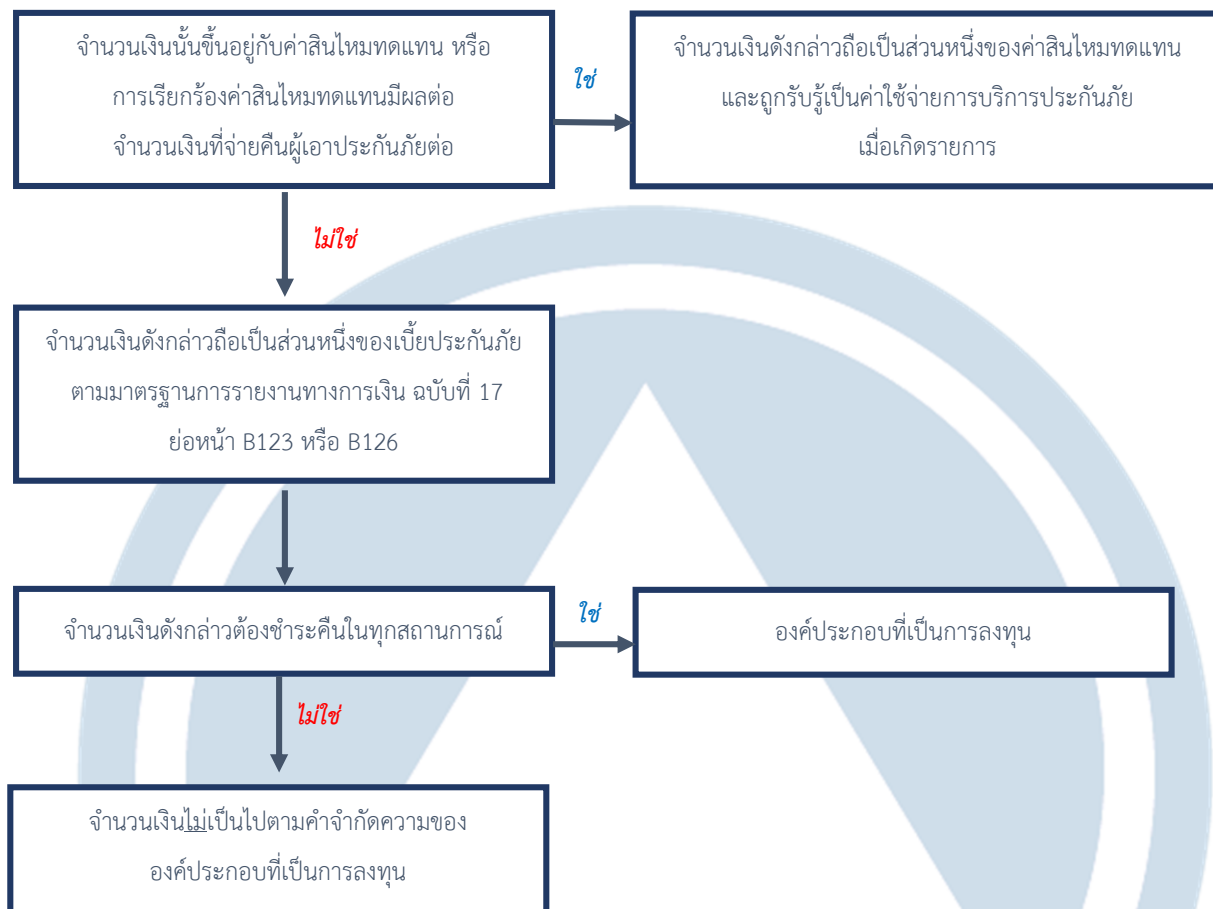
1.4.2.2 ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน (Commission Contingent on Claims) หมายถึง จำนวนเงินที่จ่ายคืนมีความเกี่ยวข้องกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน หรือการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนมีผลต่อจำนวนเงินที่จ่ายคืนผู้เอาประกันภัยต่อ ดังนั้น ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทนจึงรวมเป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหมทดแทนของบริการประกันภัยต่อ

สัญญาประกันภัยต่อที่มีเงื่อนไข เช่น Sliding Scales Commission / Profit Commission:

เมื่อค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยต่อออกเพิ่มขึ้น ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าบำเหน็จลดลง ขณะที่หากค่าสินไหมทดแทนฯ ลดลง ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าบำเหน็จเพิ่มขึ้น

เมื่อค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน (Claims Recovery) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือว่าเพิ่มขึ้น ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับค่าบำเหน็จลดลง ขณะที่หากค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืนฯ ลดลง ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับค่าบำเหน็จเพิ่มขึ้น

แผนผังซึ่งอาจช่วยในการประเมินองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแยกต่างหากของสัญญาประกันภัยต่อ
(Non-Distinct Reinsurance Investment Component)

แหล่งที่มา: การอภิปราย TRG เดือนกันยายน 2561 เกี่ยวกับค่าบำเหน็จและค่าเบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิในสัญญาประกันภัยต่อที่ออก
(September 2018 TRG discussion on Commissions and reinstatement premiums in reinsurance contract issued)

ตัวอย่างการวิเคราะห์องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยที่ไม่สามารถแยกต่างหาก (Non-Distinct Investment Component)

เงื่อนไข ในสัญญาประกันภัยต่อ	นิยาม	ตัวอย่างรายละเอียดของเงื่อนไข	เป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนหรือไม่	
			สัญญาประกันภัยต่อที่ออก	สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
ส่วนลดเบี้ยประกันภัยต่อ (Reinsurance Discount) หรือ ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ (Reinsurance Commission / Ceding Commission) ซึ่งระบุล่วงหน้า	ผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) ตกลง ให้ส่วนลดกับผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) เมื่อได้รับชำระเบี้ยประกันภัยต่อ สำหรับการ ทำสัญญาประกันภัยต่อฉบับใหม่ หรือ การรับประกันภัยต่อเนื่องจากผู้รับ ประกันภัยต่อรายอื่น หรือการต่ออายุ (Renew) สัญญาประกันภัยต่อ	1. คำนวณจากมูลค่าของเบี้ยประกันภัยต่อ ซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน 2. ในการจ่ายชำระเบี้ยประกันภัยต่อจะ จ่ายชำระด้วยมูลค่าของเบี้ยประกันภัยต่อ สุทธิจากส่วนลดเบี้ยประกันภัยต่อ / ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ	ไม่ใช่ วิเคราะห์: ผู้รับประกันภัยต่อ (ผู้เอาประกันภัยต่อ) ไม่ได้รับ (จ่าย) กระแสเงินสดใดๆ มาตั้งแต่ต้น จึงไม่มีการจ่าย (รับ) คืนใดๆ ให้ผู้เอาประกันภัยต่อ และจำนวนของส่วนลดเบี้ยประกันภัยต่อ / ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ ไม่ขึ้นอยู่กับ ค่าสินไหมทดแทน ดังนั้น ส่วนลดเบี้ยประกันภัยต่อ / ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อที่กำหนดเงื่อนไขให้นำไป <u>สุทธิ</u> กับการจ่ายเบี้ยประกันภัยต่อ จึงถือเป็นส่วนลดจากการประกันภัยต่อ นอกจากนั้น ผู้รับประกันภัยต่อไม่ได้ใช้ความพยายามในการขาย การรับประกันภัย หรือการเริ่มต้น กลุ่มธุรกิจใหม่ จึงไม่ถือเป็นต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อ (Acquisition Cost) ของสัญญา ประกันภัยต่อที่ออก	
ค่าบำเหน็จนายหน้าประกันภัยต่อ (Reinsurance Brokerage)	ค่าบำเหน็จนายหน้าประกันภัยต่อ ถูกกำหนดตามประเภทการประกันภัยต่อและ ปริมาณของประมาณการรายได้ เบี้ยประกันภัยซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับ การ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ผู้รับประกันภัยต่อตกลงให้ค่าบำเหน็จ นายหน้าประกันภัยต่อ เมื่อได้รับ เบี้ยประกันภัยต่อ	1. ค่าบำเหน็จนายหน้าประกันภัยต่อถูก กำหนดตามประเภทการประกันภัยต่อและ ปริมาณของประมาณการรายได้เบี้ย ประกันภัย จึงไม่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้อง ค่าสินไหมทดแทน	ไม่ใช่ วิเคราะห์: ถือเป็นต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการ ประกันภัยต่อ (Acquisition Cost) เนื่องจาก ผู้รับประกันภัยต่อใช้ความพยายามในการขาย การรับประกันภัย หรือการเริ่มต้นกลุ่มธุรกิจ ใหม่ ทั้งนี้ นายหน้าเป็นตัวแทนของผู้เอาประกันภัย ต่อไม่ใช่ผู้รับประกันภัยต่อ	ไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ วิเคราะห์: ค่าบำเหน็จนายหน้าไม่ใช่เงื่อนไขที่ กำหนดไว้ในสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
		2. นายหน้าประกันภัยต่อแบ่งค่าบำเหน็จ นายหน้าประกันภัยให้ผู้เอาประกันภัยต่อ	ไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยต่อ วิเคราะห์: ส่วนแบ่งค่าบำเหน็จนายหน้าเป็นข้อตกลงระหว่างผู้เอาประกันภัยต่อและนายหน้า ประกันภัยต่อ จึงไม่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยต่อที่ออก และไม่ใชเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญา ประกันภัยต่อที่ถือไว้ ผู้เอาประกันภัยต่อรับรู้ส่วนแบ่งค่าบำเหน็จนายหน้าประกันภัยต่อที่ได้รับจากนายหน้าประกันภัยต่อ เป็นรายได้อื่น	

เงื่อนไข ในสัญญาประกันภัยต่อ	นิยาม	ตัวอย่างรายละเอียดของเงื่อนไข	เป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนหรือไม่	
			สัญญาประกันภัยต่อที่ออก	สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
รางวัลประวัติดี (No Claim Bonus: NCB) (กรณีที่มีการระบุไว้อย่างชัดเจนในสัญญาประกันภัยต่อ)	รางวัลประวัติดีมักจะถูกออกแบบเพื่อรักษาลูกค้าที่ดี และเป็นรางวัลให้แก่ผู้ถือกรมธรรม์ที่ไม่มีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนก่อนการต่ออายุของกรมธรรม์ โดยบริษัทประกันภัยอาจมอบเป็นส่วนลดเบี้ยประกันภัยในการต่ออายุกรมธรรม์	1. สัญญาประกันภัยต่อมีเงื่อนไขครอบคลุมถึงรางวัลประวัติดีของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิง 2. ผู้รับประกันภัยต่อจ่ายรางวัลประวัติดีพร้อมกับค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืนให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อ	ใช่ วิเคราะห์: สัญญาประกันภัยต่อมีเงื่อนไขจ่ายคืนรางวัลประวัติดีให้ผู้เอาประกันภัยต่อการจ่ายเงินคืนดังกล่าวไม่สามารถแยกออกจากการบริการประกันภัยได้ การจ่ายเงินคืนดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับการค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยต่อ (Commission Contingent on Claims)	
ค่าบำเหน็จกำไร (Profit Commission)	สัญญาประกันภัยต่อมีเงื่อนไขที่ผู้รับประกันภัยต่อจะคืนกำไรส่วนหนึ่ง หากผู้เอาประกันภัยต่อสามารถบริหารสัญญาประกันภัยต่อด้วยความระมัดระวังจนมีกำไร ซึ่งสัญญาประกันภัยต่อจะระบุอัตราที่ค่าบำเหน็จกำไรเป็นอัตราคงที่ และระยะเวลาที่จะโอนผลขาดทุน (Loss Carried Forward) ของสัญญาประกันภัยต่อในปีถัดไป ซึ่งในบางสัญญาอาจจะกำหนดไว้เป็นระยะเวลาหนึ่งที่แน่นอน เช่น 3 – 5 ปี ในขณะที่บางสัญญาอาจกำหนดให้โอนผลขาดทุนในปีต่อๆ ไปจนกว่าจะหมด	อัตราค่าบำเหน็จกำไร x% ของกำไรจากสัญญาประกันภัยต่อ ณ สิ้นปีสัญญา 1. สัญญากำหนดให้โอนผลขาดทุนจากสัญญาประกันภัยต่อโอนไปในปีต่อๆ ไปจนกว่าจะหมด 2. สัญญามีอายุ x ปี 3. สัญญากำหนดให้คำนวณผลการรับประกันภัย ณ สิ้นปีสัญญาแต่ละปี 4. สัญญากำหนดให้โอนผลขาดทุนในปีต่อๆ ไปจนกว่าจะหมด 5. การจ่ายค่าบำเหน็จกำไร ไม่คำนึงถึงการต่ออายุสัญญา	ใช่ วิเคราะห์: ไม่ว่าจะมีการต่ออายุสัญญาประกันภัยต่อหรือไม่ ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับเงินคืนจากผู้รับประกันภัยต่อ ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของค่าบำเหน็จ หรือ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน การจ่ายเงินคืนดังกล่าวไม่สามารถแยกออกจากการบริการประกันภัยได้ เงื่อนไขตามสัญญามีลักษณะที่เป็นทั้งการลดเบี้ยประกันภัยต่อ (ค่าบำเหน็จที่ไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน: Commission Non - Contingent on Claims) และการรับคืนที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน: Commission Contingent on Claims) ผู้รับประกันภัยต่อ (ผู้เอาประกันภัยต่อ) ต้องใช้ดุลพินิจในการพิจารณาแบบจำลองของสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากสัญญาประกันภัยต่ออย่างเหมาะสม เพื่อวัดมูลค่าของการจ่ายคืน (การรับคืน) แต่ละลักษณะ และปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง	
		เงื่อนไขเหมือนตารางด้านบน ยกเว้น 5. ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าบำเหน็จกำไรเมื่อมีการต่ออายุสัญญา	ไม่ใช่ วิเคราะห์: การต่ออายุสัญญาเป็นการซื้อความคุ้มครองใหม่ จึงอยู่ในขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อขอบเขตใหม่ (New Contract Boundary) ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าบำเหน็จก็ต่อเมื่อมีการต่ออายุสัญญา ดังนั้น ผู้รับประกันภัยต่อไม่ได้รับกระแสเงินสดใดๆ จากสัญญาปีต่ออายุมาตั้งแต่ต้น จึงไม่มีการจ่ายคืนใดๆ ให้ผู้เอาประกันภัยต่อ ดังนั้น ค่าบำเหน็จกำไรที่นำไปสุทธิกับเบี้ยประกันภัยต่อ จึงถือเป็นเป็นส่วนลดจากการประกันภัยต่อ	

เงื่อนไข ในสัญญาประกันภัยต่อ	นิยาม	ตัวอย่างรายละเอียดของเงื่อนไข	เป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนหรือไม่	
			สัญญาประกันภัยต่อที่ออก	สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
ค่าบำเหน็จแบบอัตราเลื่อน (Sliding Scale Commission) เงินคืนตามประสบการณ์ (Experience Refund)	สัญญาประกันภัยต่อมีเงื่อนไขที่ผู้รับประกันภัยต่อจะคืนกำไรส่วนหนึ่ง หากผู้เอาประกันภัยต่อสามารถบริหารสัญญาประกันภัยต่อด้วยความระมัดระวังจนมีกำไรซึ่งจะระบุอัตราค่าบำเหน็จอ้างอิงจากอัตราส่วนความเสียหาย (Loss Ratio) ที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ โดยมีการกำหนดอัตราค่าบำเหน็จประกันภัยต่อขั้นสูงสุดและขั้นต่ำสุดไว้ ภายใต้การกำหนดอัตราค่าบำเหน็จประกันภัยต่ออัตราเลื่อน สามารถเป็น 3 ช่วงใหญ่ๆ คือ 1. อัตราขั้นสูงสุด หากมีอัตราส่วนความเสียหายไม่เกินร้อยละที่กำหนด 2. อัตราเป็นขั้นบันไดขึ้นลงตามอัตราส่วนความเสียหายในปีสัญญานั้น หากมีอัตราส่วนความเสียหายเพิ่มขึ้น จะได้รับค่าบำเหน็จประกันภัยต่อในอัตราที่ลดลง 3. อัตราขั้นต่ำสุด หากมีอัตราส่วนความเสียหายเกินกว่าอัตราที่กำหนด	1. สัญญาประกันภัยต่อกำหนดโครงสร้างการอัตราค่าบำเหน็จ) ตามอัตราส่วนความเสียหาย 2. การจ่ายค่าบำเหน็จ ไม่คำนึงถึงการต่ออายุสัญญา	ใช่ วิเคราะห์: ไม่ว่าจะมีการต่ออายุสัญญาประกันภัยต่อหรือไม่ ผู้เอาประกันภัยต่อจะได้รับเงินคืนจากผู้รับประกันภัยต่อ ไม่ว่าจะในรูปแบบของค่าบำเหน็จ หรือ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน การจ่ายเงินคืนดังกล่าวไม่สามารถแยกออกจากค่าบริการประกันภัยได้ เงื่อนไขตามสัญญามีลักษณะที่เป็นทั้งการลดเบี้ยประกันภัยต่อ (ค่าบำเหน็จที่ไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน: Commission Non - Contingent on Claims) และการรับคืนที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน: Commission Contingent on Claims) ผู้รับประกันภัยต่อ (ผู้เอาประกันภัยต่อ) ต้องใช้ดุลพินิจในการพิจารณาแบบจำลองของสถานการณ์ต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากสัญญาประกันภัยต่ออย่างเหมาะสม เพื่อวัดมูลค่าของการจ่ายเงิน (การรับคืน) แต่ละลักษณะ และปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง	
		เงื่อนไขเหมือนตารางด้านบน ยกเว้น 2. ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าบำเหน็จกำไรเมื่อมีการต่ออายุสัญญา	ไม่ใช่ วิเคราะห์: การต่ออายุสัญญาเป็นการซื้อความคุ้มครองใหม่ จึงอยู่ในขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อขอบเขตใหม่ (New Contract Boundary) ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าบำเหน็จก็ต่อเมื่อมีการต่ออายุสัญญา ดังนั้น ผู้รับประกันภัยต่อไม่ได้รับกระแสเงินสดใดๆ จากสัญญาปีต่ออายุมาตั้งแต่ต้น จึงไม่มีการจ่ายเงินใดๆ ให้ผู้เอาประกันภัยต่อ ดังนั้น ค่าบำเหน็จแบบอัตราเลื่อน / เงินคืนตามประสบการณ์ที่นำไปสุทธิกับเบี้ยประกันภัยต่อ จึงถือเป็นส่วนลดจากการประกันภัยต่อ	

เงื่อนไข ในสัญญาประกันภัยต่อ	นิยาม	ตัวอย่างรายละเอียดของเงื่อนไข	เป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนหรือไม่	
			สัญญาประกันภัยต่อที่ออก	สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
เงินสำรองเบี้ยประกันภัย (Premium Reserve / Funds Withheld) ผู้เอาประกันภัยต่อ: เงินถือไว้จากการเอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยต่อ: เงินวางไว้จากการประกันภัยต่อ	ผู้รับประกันภัยต่อตกลงให้ผู้เอาประกันภัยต่อหักเบี้ยประกันภัยต่อไว้ เพื่อเป็นเงินสำรองสำหรับภัยที่ยังไม่หมดอายุในปีสัญญาขึ้น ซึ่งโดยทั่วไปจะกำหนดเป็นอัตราร้อยละที่แน่นอน ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่างคู่สัญญาหรือข้อกำหนดตามกฎหมายของหน่วยงานกำกับดูแลการประกันภัย โดยสัญญาประกันภัยต่ออาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยของเงินสำรองเบี้ยประกันภัยดังกล่าวเพื่อชดเชยค่าเสียโอกาสที่ผู้รับประกันภัยต่อไม่สามารถนำเงินจำนวนนี้ไปลงทุนได้ อย่างไรก็ตาม หากผลตอบแทนจากการลงทุนมีอัตราที่ต่ำมาก อาจมีการเจรจาเพื่อขอยกเว้นการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของเงินสำรองเบี้ยประกันภัยสำหรับปีสัญญานั้น	1. คำนวณจากมูลค่าของเบี้ยประกันภัยต่อในอัตรา x% ซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน	ไม่ใช่ วิเคราะห์: เงินวาง (เงินถือ) ไว้จากการเอาประกันภัยต่อเป็นเสมือนเบี้ยประกันภัยต่อที่ยังไม่ได้รับ (จ่าย) ชำระ จึงเป็นกระแสเงินสดจากเบี้ยประกันภัยต่อที่จะได้รับ (จ่าย) ชำระในอนาคตตามกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในสัญญา	
		2. ผู้เอาประกันภัยต่อจะจ่ายดอกเบี้ยในอัตรา x% ของเงินสำรองเบี้ยประกันภัยให้กับผู้รับประกันภัยต่อ	ไม่ใช่ วิเคราะห์: ดอกเบี้ยดังกล่าวเกิดขึ้นจากการบริการการประกันภัยต่อที่เกิดขึ้นไปแล้ว จึงถือเป็นดอกเบี้ยรับจากการรับประกันภัยต่อ ซึ่งผู้รับประกันภัยต่อจะรับรู้ไว้ในรายการ “รายได้ทางการเงินสำหรับสัญญาประกันภัยที่ออก (Insurance Finance Revenues)” ในทางกลับกัน ถือเป็นดอกเบี้ยจ่ายจากการเอาประกันภัยต่อ ซึ่งผู้เอาประกันภัยต่อจะรับรู้ไว้ในรายการ “ค่าใช้จ่ายทางการเงินสำหรับสัญญาประกันภัยที่ถือไว้ (Insurance Finance Expenses)”	

1.5 ระดับของการรวมกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อ (Level of Aggregation for Reinsurance Contract)

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดเงื่อนไขและระดับการรวมกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ ดังนี้

1.5.1 ระดับพอร์ตโฟลิโอ (Portfolio Level): กิจการต้องพิจารณาความเสี่ยงและการบริหารจัดการประกันภัยต่อเพื่อกำหนดพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัยต่อ โดยจัดกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่มีความเสี่ยงที่คล้ายคลึงกันและบริหารจัดการร่วมกันไว้ในพอร์ตโฟลิโอเดียวกัน

หลังจากกำหนดพอร์ตโฟลิโอของสัญญาประกันภัยต่อ กิจการต้องวัดมูลค่าของสัญญาในแต่ละพอร์ตโฟลิโอเป็นรายสัญญา และนำมาจัดหมวดของสัญญา

1.5.2 ระดับหมวดของสัญญา (Category Level):

1.5.2.1 สัญญาประกันภัยที่ออก (Reinsurance Contract Issued)

กิจการต้องจัดหมวด (กลุ่ม) ของสัญญาประกันภัยที่ออก ดังต่อไปนี้ เป็นอย่างน้อย

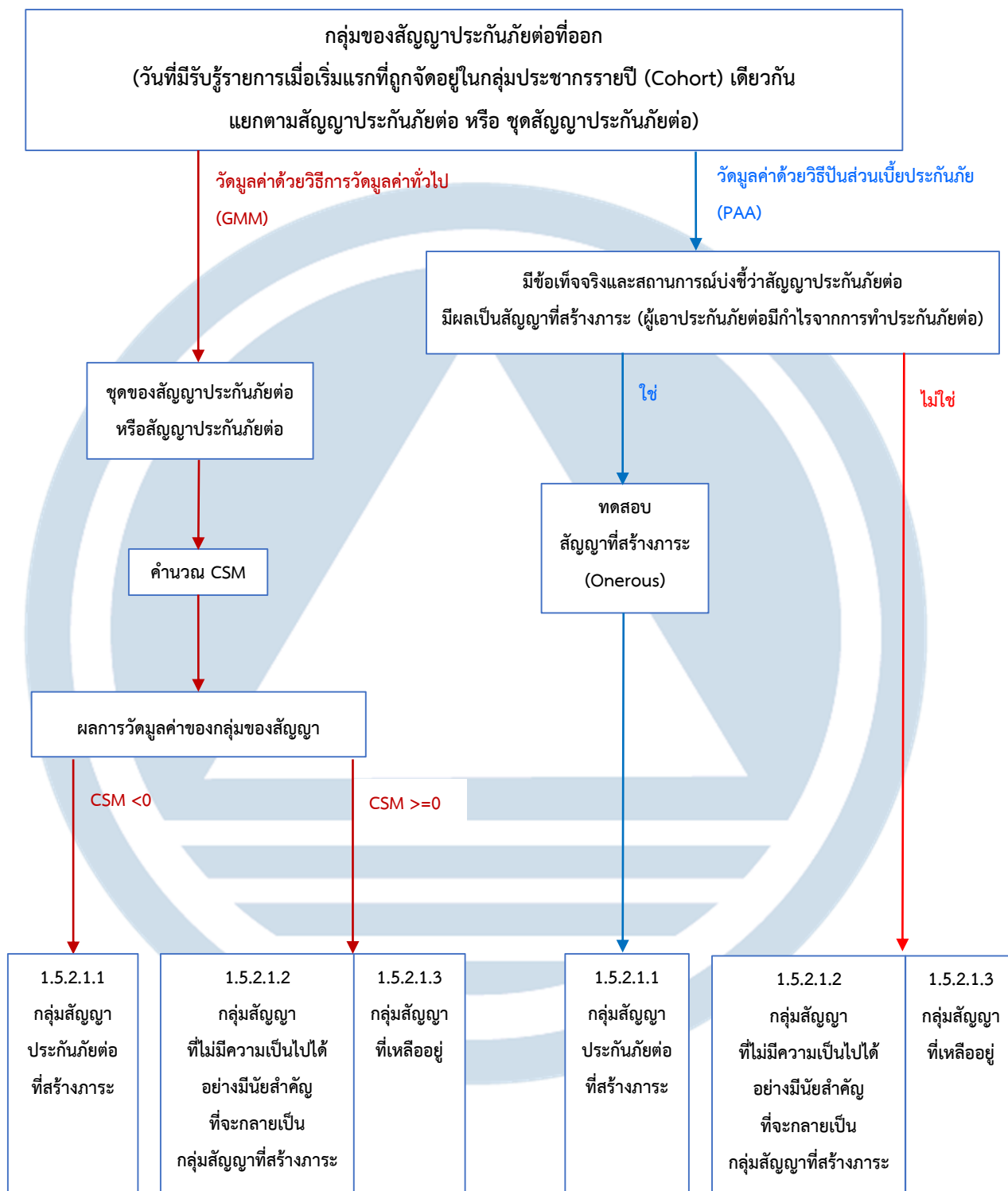
1.5.2.1.1 กลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่สร้างภาระ (Onerous Group) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก หมายถึง กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยที่ออก หรือชุดของสัญญาประกันภัยที่ออกมีกระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow - FCF of Reinsurance Contract Issued) ณ วันที่รับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก

1.5.2.1.2 กลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่มีความเป็นไปได้ที่มีสาระสำคัญที่จะสร้างภาระในภายหลัง หมายถึง กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยที่ออก หรือชุดของสัญญาประกันภัยที่ออกมีกระแสเงินสดรับสุทธิ (Net Cash Inflow - FCF of Reinsurance Contract Issued) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก หรือ กล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า มีกำไรจากการให้บริการ ตามสัญญาประกันภัยที่ออก (CSM) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก และไม่มีความเป็นไปได้ที่มีสาระสำคัญที่จะเปลี่ยนเป็นกระแสเงินสดจ่ายสุทธิในภายหลัง

1.5.2.1.3 กลุ่มสัญญาที่เหลือในพอร์ตโฟลิโอ หมายถึง สัญญาที่เหลืออยู่หลังจากที่มีการระบุดังกล่าวแล้ว กลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่สร้างภาระ และกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่มีความเป็นไปได้ที่มีสาระสำคัญที่จะสร้างภาระในภายหลัง

ทั้งนี้ การปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 14 – 24 อาจส่งผลให้กลุ่มของสัญญาประกันภัยที่ออก (UOA) ประกอบด้วยสัญญาเดียว

การจัดกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contract Issued / Outwards) ของผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer)

1.5.2.2 สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held)

กิจการต้องจัดหมวด (กลุ่ม) ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ดังต่อไปนี้ เป็นอย่างน้อย

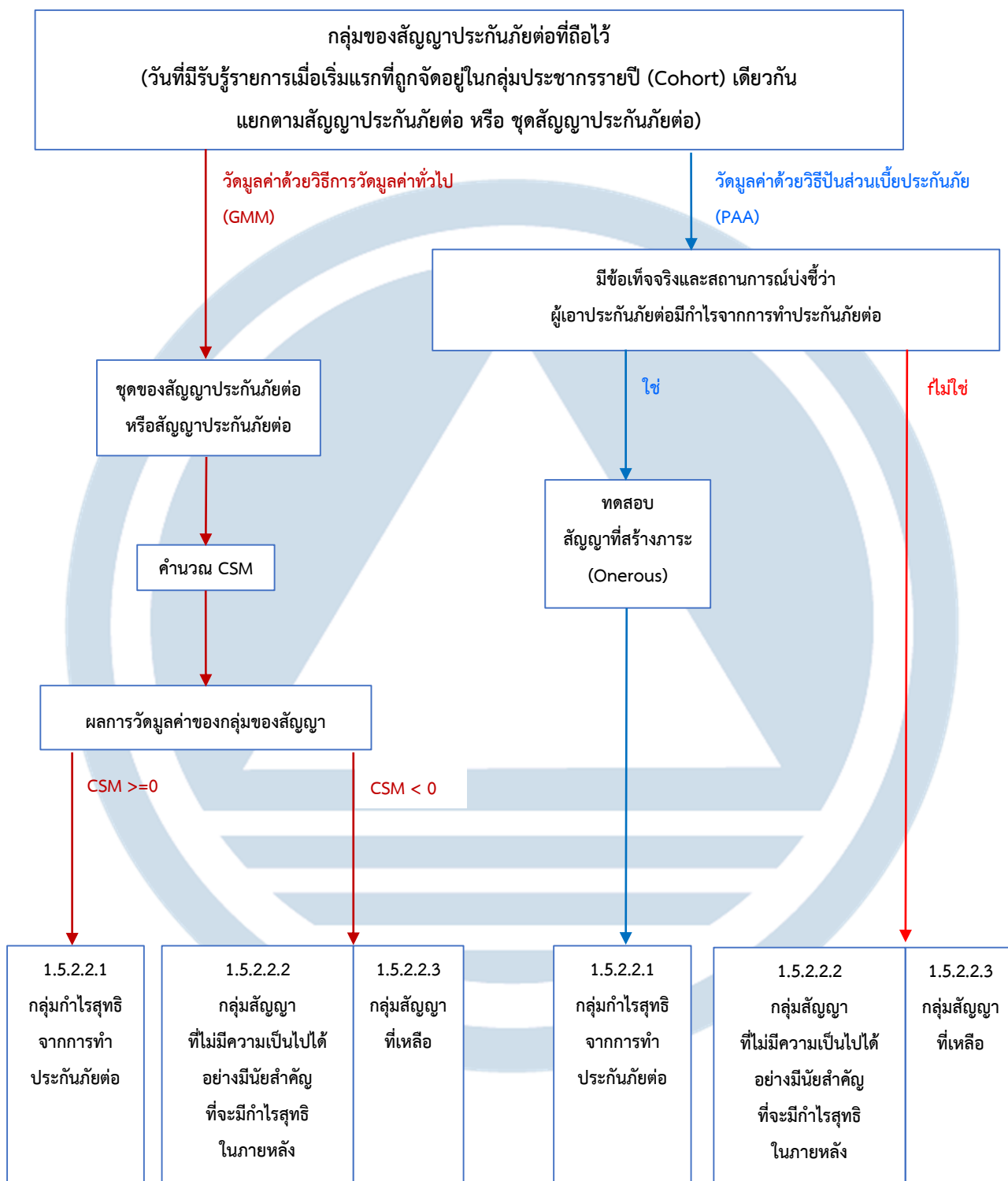
1.5.2.2.1 กลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้มีกระแสเงินสดรับสุทธิ (Net Cash Inflow - FCF of Reinsurance Contract Held) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก หรือ กล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า มีกำไรสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (CSM – Net Gain) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก

1.5.2.2.2 กลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่มีความเป็นไปได้ที่มีสาระสำคัญที่จะมีกำไรสุทธิในภายหลัง หมายถึง กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้มีกระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow - FCF of Reinsurance Contract Held) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่า มีต้นทุนสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (CSM – Net Cost) และไม่มีความเป็นไปได้ที่มีสาระสำคัญที่จะเปลี่ยนเป็นกระแสเงินสดรับสุทธิในภายหลัง

1.5.2.2.3 กลุ่มสัญญาที่เหลือในพอร์ตโฟลิโอ หมายถึง สัญญาที่เหลืออยู่หลังจากที่มีการระบุกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่มีกำไรสุทธิ และกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่ไม่มีความเป็นไปได้ที่มีสาระสำคัญที่จะมีกำไรสุทธิในภายหลัง

ทั้งนี้ การปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 61 สำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จะต้องพิจารณาพร้อมกับย่อหน้า 14 - 24 ซึ่งอาจส่งผลให้กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (UOA) ประกอบด้วยสัญญาเดียว

การจัดกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held / Outwards) ของผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant)

1.5.3 ระดับกลุ่มของสัญญา (Unit of Account: UOA): ในแต่ละหมวดของสัญญาประกันภัยต่อ (Category Level) อาจประกอบด้วยหลายกลุ่มของสัญญา (UOA) ซึ่งเป็นกลุ่มที่เล็กที่สุดตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ที่รวมทุกองค์ประกอบในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ

โดยปกติแล้วสัญญาประกันภัยต่อจะคุ้มครองความเสี่ยงที่เกิดจากประเภทของการรับประกันภัยที่หลากหลาย เช่น การประกันภัยมหันตภัย (Catastrophe) ดังนั้น กิจการไม่ควรแบ่งแยกสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held) ที่ให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยต่ออ้างอิงหลายสัญญาและหลายประเภทของการรับประกันภัย โดยมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดให้กิจการระบุสัญญาประกันภัยต่อแยกจากการรับประกันภัย โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกันระหว่างสัญญาประกันภัยกับสัญญาเอาประกันภัยต่อแบบหนึ่งต่อหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม กิจการอาจมีการจัดระดับของการรวมกลุ่มของสัญญาและกลุ่มของสัญญานอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 เพื่อวัตถุประสงค์ในการบริหารจัดการ การนำเสนอรายงานต่อฝ่ายบริหาร การเปิดเผยข้อมูล หรือ การรายงานทางการเงิน อื่น เช่น:

1. การจัดทำรายงานตามข้อกำหนดของหน่วยงานกำกับดูแล
2. การเปิดเผยข้อมูลทางการเงินสำหรับธุรกรรมกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน
3. ความเสี่ยงด้านเครดิตของผู้รับประกันภัยต่อหรือผู้เข้าร่วมสัญญาประกันภัยต่อ (Participants) ซึ่งสัดส่วนของผู้เข้าร่วมสัญญาประกันภัยต่อ จะมีประโยชน์ในการปันส่วนมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อให้กับผู้ร่วมสัญญาประกันภัยต่อแต่ละราย ดังนั้น จึงอาจมีการกำหนดระดับของการจัดกลุ่มเพิ่มขึ้นเพื่อให้สามารถแบ่งสัดส่วนของสัญญาประกันภัยต่อเป็นรายผู้เข้าร่วมสัญญาได้
4. การนำเสนอต่อฝ่ายบริหาร เนื่องจากสัญญาประกันภัยต่อบางสัญญาให้ความคุ้มครองหลายประเภทการรับประกันภัยที่อ้างอิง ดังนั้น กิจการที่มีการนำเสนอผลการรับประกันภัยสุทธิจากเอาประกันภัยต่อแยกตามประเภทการรับประกันภัยจึงต้องมีการปันส่วนมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ตามสัญญาประกันภัยที่อ้างอิง โดยใช้ตัวขับเคลื่อน (Driver) ที่เหมาะสมและสอดคล้องกัน เพื่อให้สามารถจัดทำรายงานตามวัตถุประสงค์ต่างๆ นอกเหนือจากมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ได้

1.6 ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract Boundary)

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อถูกกำหนดขึ้นเพื่อระบุว่ากระแสเงินสดใดรวมอยู่ในกระแสเงินสดเพื่อทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา (Fulfillment Cash Flow) ที่ใช้ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ / กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ

กระแสเงินสดจะอยู่ภายในขอบเขตเดียวกัน เมื่อกระแสเงินสดดังกล่าวเกิดจากสิทธิที่มีสาระสำคัญและภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญตามที่ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยต่อ

สิทธิที่มีสาระสำคัญ (Substantive Rights)

ผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) มีสิทธิที่มีสาระสำคัญที่จะได้รับการบริการประกันภัยจากผู้รับประกันภัยต่อ หรือ ยกเลิกสัญญาประกันภัยต่อ

ผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) มีสิทธิที่มีสาระสำคัญที่จะได้รับเบี้ยประกันภัยต่อจากผู้เอาประกันภัยต่อ หรือ ยกเลิกสัญญาประกันภัยต่อ

ภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญ (Substantive Obligations)

ผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) มีภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญในการจ่ายเบี้ยประกันภัยต่อให้ผู้รับประกันภัยต่อ

ผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) มีภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญในการให้บริการประกันภัยแก่ผู้เอาประกันภัยต่อ

กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อจากสิทธิที่มีสาระสำคัญและภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญดังกล่าวจะรวมอยู่ในขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ

สิทธิที่มีสาระสำคัญ หรือ ภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญ จะสิ้นสุดลงเมื่อ:

ก. ผู้รับประกันภัยต่อมีความสามารถในการปฏิบัติที่จะประเมินความเสี่ยงใหม่บนความเสี่ยงที่รับโอนจากการรับประกันภัยต่อ และ

ข. ผู้รับประกันภัยต่อสามารถกำหนดราคาหรือระดับของผลประโยชน์ของสัญญาอีกครั้ง เพื่อสะท้อนการรับโอนความเสี่ยงจากการประกันภัยได้ทั้งหมด

ดังนั้น ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อจะสิ้นสุด ณ จุดที่ผู้รับประกันภัยต่อสามารถประเมินความเสี่ยงได้ใหม่ ซึ่งส่งผลให้สามารถกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อได้ใหม่เพื่อสะท้อนความเสี่ยงนั้น

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อจะถูกประเมินใหม่ ณ วันที่ในรายงาน เพื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับสิทธิที่มีสาระสำคัญ หรือ ภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญตามสัญญาประกันภัยต่อ

1.6.1 สัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contracts Issued)

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก อาจปรับใช้แนวความคิดเดียวกันกับเอกสารทางเทคนิคหัวข้อที่ 2: เรื่อง การรวมสัญญาและขอบเขตของสัญญา (Combination and Contract Boundary) ในการปรับใช้แผนผังการตัดสินใจจากเอกสารดังกล่าวสำหรับขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก คำว่า ผู้ถือกรรมสิทธิ์ หมายถึง ผู้เอาประกันภัยต่อ

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกจะรวมกระแสเงินสดที่คาดการณ์ว่าจะให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Insurance Contract) ที่คาดการณ์ว่าผู้เอาประกันภัยต่อจะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต เนื่องจาก

1) ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิที่มีสาระสำคัญที่จะได้รับเบี้ยประกันภัยต่อซึ่งให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่ผู้เอาประกันภัยต่อจะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต

2) ผู้รับประกันภัยต่อมีภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญในการให้บริการประกันภัยซึ่งให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่ผู้เอาประกันภัยต่อจะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต

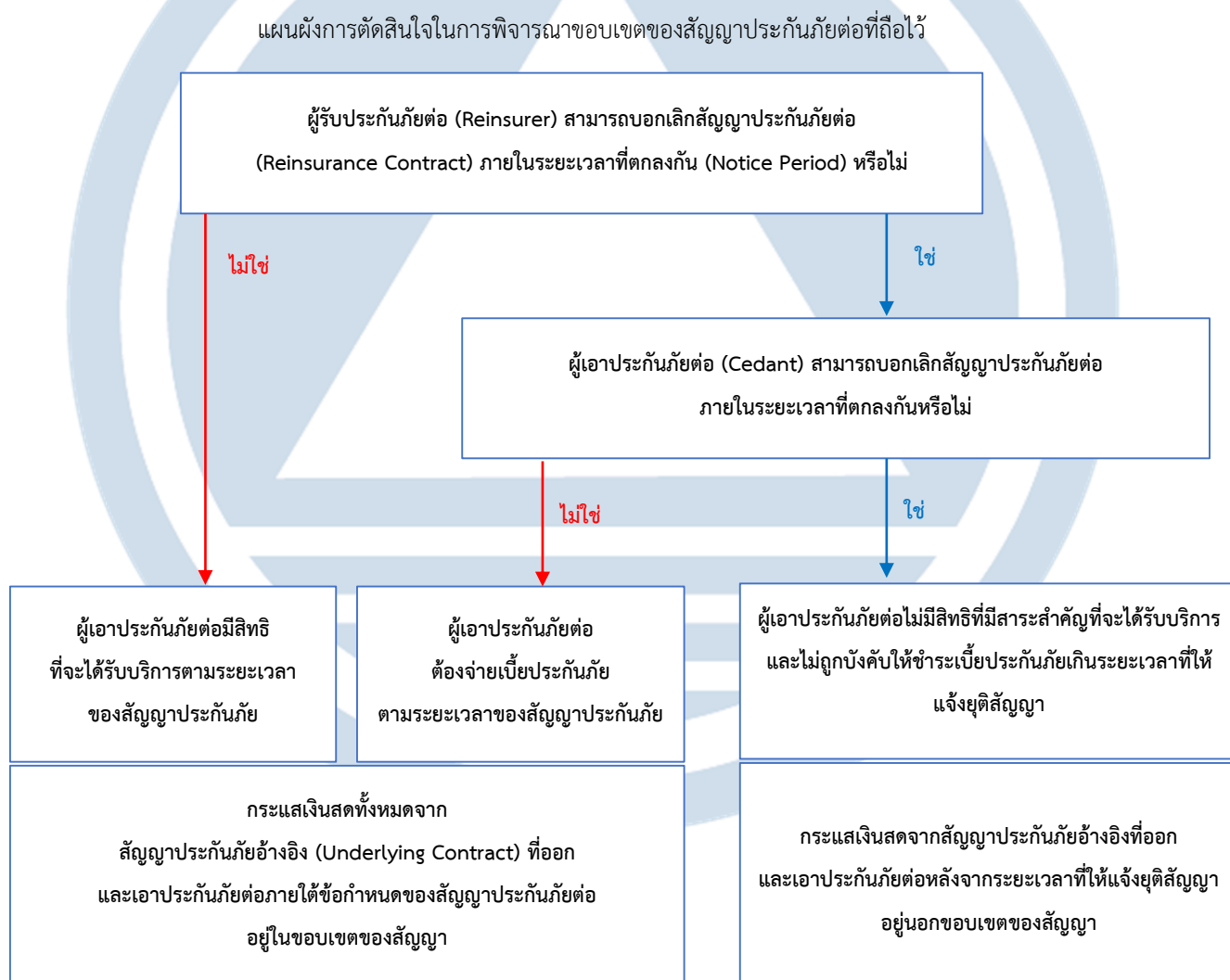
ดังนั้น ผู้รับประกันภัยต่อจึงต้องคาดการณ์การพิจารณารับประกันภัยในอนาคตของผู้เอาประกันภัยต่อ เพื่อวัดมูลค่ากระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (FCF of Reinsurance Contracts Issued)

1.6.2 สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contracts Held)

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จะรวมกระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยต่อที่ให้ความคุ้มครองกรมธรรม์ หรือสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Insurance Contract) ที่คาดการณ์ว่าจะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต เนื่องจาก

- 1) ผู้เอาประกันภัยต่อมีสิทธิที่มีสาระสำคัญที่กรมธรรม์ที่จะพิจารณารับประกันภัยในอนาคตจะได้รับความคุ้มครองจากสัญญาประกันภัยต่อ และ
- 2) ผู้เอาประกันภัยต่อมีการผูกพันที่มีสาระสำคัญในการการจ่ายเบี้ยประกันภัยต่อซึ่งให้ความคุ้มครองกรมธรรม์ หรือสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่จะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต

ดังนั้น ผู้เอาประกันภัยต่อจึงต้องคาดการณ์กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยอ้างอิง (FCF of Underlying Insurance Contract) ที่คาดการณ์ว่าจะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต เพื่อวัดมูลค่ากระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (FCF of Reinsurance Contracts Held)

1.6.3 สัญญาประกันภัยต่อแบบไม่เป็นสัดส่วน (Non-Proportional Reinsurance Contract) ซึ่งมีเงื่อนไขการฟื้นคืนสิทธิ (Reinstatement)

เงื่อนไขการฟื้นคืนสิทธิในสัญญาประกันภัยต่อกำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เอาประกันภัยต่อยังคงมีความคุ้มครองต่อเนื่องภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ

ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อที่มีเงื่อนไขการฟื้นคืนสิทธิจะสิ้นสุด ณ จุดที่ผู้รับประกันภัยต่อสามารถประเมินความเสี่ยงได้ใหม่ ซึ่งส่งผลให้สามารถกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อได้ใหม่เพื่อให้สะท้อนความเสี่ยงนั้น อย่างไรก็ตาม สัญญาประกันภัยต่อที่มีเงื่อนไขการฟื้นคืนสิทธิส่วนใหญ่จะมีการกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อการฟื้นคืนสิทธิ (Reinstatement Premiums) ไว้แล้ว

ก. การฟื้นคืนสิทธิภาคบังคับ (Mandatory Reinstatement) ซึ่งเบี้ยประกันภัยต่อการฟื้นคืนสิทธิ (Reinstatement Premiums) มีความสัมพันธ์กับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนภายในขอบเขตของสัญญา

เมื่อประเมินเนื้อหาเชิงพาณิชย์จะพบว่า เบี้ยประกันภัยดังกล่าวมีลักษณะ คล้ายกับการที่ผู้รับประกันภัยต่อเรียกคืน (Reimburse) ค่าสินไหมทดแทนที่จ่ายให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ ดังนั้น ผู้เอาประกันภัยต่อจึงควรนำเบี้ยประกันภัยดังกล่าวไปลดมูลค่าของค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืนจากผู้รับประกันภัยต่อ และผู้รับประกันภัยต่อควรนำเบี้ยประกันภัยดังกล่าวไปลดมูลค่าสินไหมทดแทน

ข. การฟื้นคืนสิทธิโดยสมัครใจ (Voluntary Reinstatement) ซึ่งส่วนใหญ่มีการกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยไว้ในสัญญา โดยผู้เอาประกันภัยต่อสามารถเลือกที่จะยุติสัญญา หรือเลือกจ่ายเบี้ยประกันภัยเพื่อขยายระยะเวลาคุ้มครอง / ขยายมูลค่าที่คุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อโดยที่ผู้รับประกันภัยต่อไม่สามารถกำหนดราคาใหม่ได้

เมื่อประเมินเนื้อหาเชิงพาณิชย์จะพบว่า เบี้ยประกันภัยดังกล่าวทำให้ผู้รับประกันภัยต่อเรียกเก็บเบี้ยประกันภัยเพิ่มขึ้นตามอัตราที่กำหนดไว้ในสัญญาเพื่อให้ผู้เอาประกันภัยต่อมีความคุ้มครองต่อเนื่อง แต่ผู้รับประกันภัยต่อไม่สามารถประเมินความเสี่ยงใหม่และกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยเพื่อฟื้นคืนสิทธิใหม่ได้ ดังนั้น กระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยต่อที่มีเงื่อนไขดังกล่าวถือว่ายังคงอยู่ในขอบเขตของสัญญา โดยผู้เอาประกันภัยต่อควรนำเบี้ยประกันภัยดังกล่าวไปรับรู้เป็นต้นทุนจากการเอาประกันภัยต่อ และผู้รับประกันภัยต่อควรนำเบี้ยประกันภัยดังกล่าวไปรับรู้เป็นรายได้จากการประกันภัย

1.7 ระยะเวลาคุ้มครอง (Coverage Period)

ระยะเวลาคุ้มครอง หมายถึง ระยะเวลาการบริการตามสัญญาประกันภัยต่อ หรือ ระยะเวลาที่สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครองเหตุการณ์ประกันภัย ซึ่งรวมถึงการบริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่สัมพันธ์กับเบี้ยประกันภัยต่อทั้งหมดภายในขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ (Contract Boundary)

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดให้กิจการรับมูลค่าของบริการตามสัญญาประกันภัยต่อของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ (Groups of Reinsurance Contracts) ตลอดระยะเวลาความคุ้มครองของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ

การพิจารณาระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ ควรคำนึงถึงเกณฑ์ความคุ้มครองของสัญญา

ก. สัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองตามเกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย (Loss Occurring Basis)

ผู้รับประกันภัยต่อตกลงชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อ สำหรับเหตุการณ์การเอาประกันภัยที่เกิดขึ้นระหว่างระยะเวลาประกันภัยต่อ โดยไม่คำนึงถึงวันที่กรมธรรม์ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงมีผลคุ้มครอง

ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันภัยต่อ เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 25x1 ถึง 31 ธันวาคม 25x1

แม้ว่ากรมธรรม์ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงจะมีผลคุ้มครองในปี 25x0 และไม่ได้รับรายงานความเสียหายในระหว่างปี 25x1

ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์การเอาประกันภัยทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างวันที่ 1 มกราคม 25x1 ถึง 31 ธันวาคม 25x1

ข. สัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยง (Risk Attaching Basis)

ผู้รับประกันภัยต่อตกลงชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อ สำหรับเหตุการณ์การเอาประกันภัยที่เกิดขึ้นระหว่างระยะเวลาประกันภัยของกรมธรรม์ตามสัญญาประกันภัยอ้างอิง รวมถึง การต่ออายุสัญญา สัญญาใหม่ หรือสัญญาที่มีผลบังคับใช้แล้วภายในระยะเวลาการประกันภัยต่อ โดยไม่คำนึงถึงวันที่เกิดเหตุการณ์ประกันภัย

ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันภัยต่อเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 25x1 ถึง 31 มกราคม 25x2

เหตุการณ์การเอาประกันภัยเกิดขึ้นในวันที่ 4 กรกฎาคม 25x2

ผู้รับประกันภัยต่อต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ดังกล่าว หากสัญญาประกันภัยอ้างอิงเริ่มคุ้มครองในระหว่างวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 25x1 ถึง 31 มกราคม 25x2

แต่ผู้รับประกันภัยต่อไม่ต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ดังกล่าว ถ้าสัญญาประกันภัยอ้างอิงเริ่มคุ้มครองก่อนวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 25x1

ค. สัญญาประกันภัยต่อที่ให้ความคุ้มครองตามเกณฑ์วันที่เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (Claim-Made Basis)

สัญญาประเภทนี้มีความคล้ายคลึงกันกับสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองตามเกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย โดยผู้รับประกันภัยต่อตกลงชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยต่อ สำหรับเหตุการณ์การเอาประกันภัยที่ได้รับรายงานความเสียหาย หรือ มีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนระหว่างระยะเวลาประกันภัยต่อ โดยไม่คำนึงถึงวันที่กรมธรรม์ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงมีผลคุ้มครอง หรือ ไม่คำนึงถึงวันที่เกิดเหตุการณ์การเอาประกันภัย

ดังนั้น วันที่ได้รับรายงานความเสียหาย หรือ วันที่มีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นตัวกำหนดว่าผู้รับประกันภัยต่อรายใดจะเป็นผู้รับผิดชอบในการชดเชยค่าสินไหมทดแทน

ทั้งนี้ สัญญาประกันภัยต่ออาจกำหนดเงื่อนไขความคุ้มครองย้อนหลัง (Retroactive Date) เพื่อให้สามารถกำหนดกรอบเวลาที่เกิดความเสียหายได้อย่างสมเหตุสมผลและเป็นประโยชน์มากขึ้น

ตัวอย่างเช่น สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครองระหว่างปี 25x2

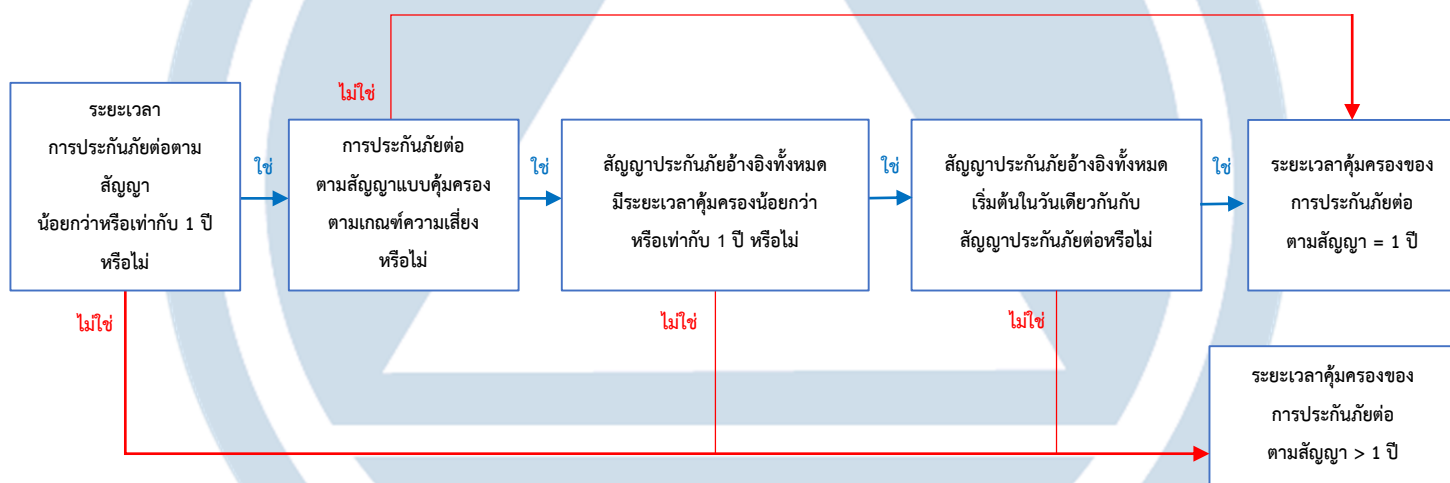
แม้ว่ากรรมธรรม์ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงจะมีผลคุ้มครองในปี 25x0 เหตุการณ์การเอาประกันภัยเกิดขึ้นในปี 25x1 แต่ได้รับรายงานความเสียหายในระหว่างปี 25x2

ผู้รับประกันภัยต้องจ่ายค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ดังกล่าว ซึ่งผู้รับประกันภัยต่ออาจกำหนดวันคุ้มครองย้อนหลัง (Retroactive Date) ไว้ในสัญญา เพื่อกำหนดกรอบเวลาของวันที่เกิดเหตุการณ์ประกันภัยที่จะได้รับความคุ้มครองจากสัญญาประกันภัยต่อ

กรณีที่มีความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อมีระยะเวลา 1 ปี ระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองตามเกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย หรือ ตามเกณฑ์วันที่เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน คือ 1 ปี ขณะที่ระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยงจะมากกว่า 1 ปี

โดยส่วนใหญ่ระยะเวลาคุ้มครองการประกันภัยต่อแบบเฉพาะราย (Facultative) จะเป็นไปตามระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Contract)

สำหรับการประกันภัยต่อตามสัญญา (Treaty) ทุกประเภท มีขั้นตอนการพิจารณาระยะเวลาคุ้มครองดังแผนภาพด้านล่าง

ในการปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 สัญญาประกันภัยต่อที่ให้ทางเลือกในการใช้วิธีการตัดภาระผูกพัน (Clean-Cut) แทนวิธีตัดพัน (Run-off) เมื่อมีการบอกเลิกสัญญา หรือเปลี่ยนแปลงผู้รับประกันภัยต่อ ส่งผลให้ขอบเขตสัญญาและระยะเวลาคุ้มครองสิ้นสุดตามวันที่กำหนด

การเลือกในการใช้วิธีการตัดภาระผูกพันข้างต้นจากความยินยอมร่วมกันระหว่างผู้เอาประกันภัยต่อ และผู้รับประกันภัยต่อ ไม่ถือเป็นเงื่อนไขในการประเมินระยะเวลาคุ้มครอง และไม่ถือเป็นการใช้สิทธิในสัญญาตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 72 และ 73

1.8 หน่วยความคุ้มครอง (Coverage Units)

แต่ละกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่ออาจประกอบด้วยสัญญาประกันภัยต่อมากกว่า 1 สัญญาที่มีปริมาณของบริการประกันภัยต่อที่คาดการณ์ไว้ และ/หรือ ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ (Coverage Period / Expected Duration) ที่แตกต่างกัน

หน่วยความคุ้มครอง คือ มูลค่าความคุ้มครองของบริการประกันภัยต่อตลอดระยะเวลาคุ้มครองตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อสะท้อนปริมาณของบริการที่คาดการณ์ไว้ และ/หรือ ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ที่แตกต่างกันเหล่านั้น โดยกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่ออาจมีหลายหน่วยความคุ้มครอง ซึ่งจำนวนหน่วยความคุ้มครองจะสะท้อนความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ประกันภัยที่อาจเกิดขึ้นไปตลอดระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้

ในการรับรู้รายการในงบการเงิน มูลค่าความคุ้มครองของบริการประกันภัยต่อจะถูกปันส่วน (Allocate) ไปยังแต่ละหน่วยความคุ้มครอง โดยแต่ละหน่วยความคุ้มครองจะถูกกำหนดสัดส่วนการปันส่วนมูลค่าของการบริการประกันภัยต่อในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Future Reinsurance Services) ซึ่งรับรู้อยู่ในงบแสดงฐานะการเงิน และมูลค่าของการบริการในรอบระยะเวลาปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ (Past Reinsurance Services) เพื่อทยอยรับรู้ในงบกำไรขาดทุน ณ สิ้นรอบระยะเวลาบัญชี

ดังนั้น ในการกำหนดหน่วยความคุ้มครอง กิจการควรพิจารณาปริมาณของบริการและระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ของสัญญาประกันภัยต่อเป็นรายสัญญา และใช้ดุลยพินิจในการประมาณการระดับความคุ้มครอง (ปริมาณของบริการหรือผลประโยชน์) และระยะเวลาคุ้มครองของแต่ละหน่วยความคุ้มครองอย่างเป็นระบบ เพื่อกำหนดสัดส่วนในการวัดมูลค่าที่สะท้อนปริมาณของบริการที่แตกต่างกันและปันส่วนการรับรู้รายการอย่างเหมาะสม ในแต่ละรอบระยะเวลารายงาน

นอกจากนั้น ณ วันสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี กิจการต้องประเมินหน่วยความคุ้มครองใหม่เพื่อให้สะท้อนปริมาณของบริการที่คาดการณ์ไว้ และ/หรือ ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้

สำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM มูลค่าความคุ้มครองของบริการประกันภัยต่อตลอดระยะเวลาคุ้มครองตามสัญญาประกันภัยต่อ สะท้อนรวมเป็นมูลค่าของ CSM / Loss Component ของแต่ละกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ ดังนั้น CSM / Loss Component ของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อจะถูกปันส่วน (Allocate) ไปยังแต่ละหน่วยความคุ้มครอง โดย CSM / Loss Component ของแต่ละหน่วยความคุ้มครองจะถูกกำหนดสัดส่วนการปันส่วนมูลค่าระหว่าง CSM / Loss Component ของการบริการประกันภัยต่อในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Future Reinsurance Services) และ CSM / Loss Component ของการบริการในรอบระยะเวลาปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ (Past Reinsurance Services) เพื่อรับรู้รายการในงบการเงิน

สำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี PAA การปันส่วนมูลค่าของการบริการประกันภัยต่อในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Future Reinsurance Services) และการบริการในรอบระยะเวลาปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ (Past Reinsurance Services) เพื่อรับรู้รายการในงบการเงิน อาจปันส่วนโดยอาศัยประสบการณ์ในอดีต หรือใช้รูปแบบการรับรู้รายได้ที่สอดคล้องกับวิธีการคำนวณสำรองเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้ (UPR)

ข้อพิจารณาในการกำหนดหน่วยความคุ้มครองสำหรับสัญญาประกันภัยต่อ ได้แก่

ก. มูลค่าความคุ้มครอง ณ ระดับความคุ้มครองสูงสุด หรือ ณ ระดับความคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ ซึ่งข้อพิจารณานี้ได้รับการยอมรับในการอธิบายของ TRG เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2561 เรื่อง: การกำหนดปริมาณผลประโยชน์เพื่อการระบุหน่วยความคุ้มครอง (Determining Quantity of Benefits for Identifying Coverage Units)

- ตัวอย่างของระดับความคุ้มครองสูงสุด คือ ทุนประกันภัย (Sum Insured) ตามลำดับชั้น (Layers) ซึ่งมีความสมเหตุสมผล เว้นแต่จะมีเหตุผลอื่น
 - ตัวอย่างระดับความคุ้มครองที่คาดหวัง เช่น มูลค่าความคุ้มครองสะสมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยง (Risk-Attaching Contract) โดยนารูปแบบ (Pattern) การเปลี่ยนแปลงระดับความคุ้มครองมาใช้ในการประมาณการรับรู้เบี้ยประกันภัยต่อที่ถือเป็นรายได้ (Reinsurance Premium Earning Pattern)
- ข. ระยะเวลาความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่คาดการณ์ไว้

- ในการพิจารณาระยะเวลาความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ กิจการต้องพิจารณานโยบายในการยกเลิกสัญญาประกันภัยต่อ (The Cancellation Policy) ข้อกำหนดในการเปลี่ยนแปลงราคา (The Repricing Options) เป็นต้น
- หากสัญญาประกันภัยต่อมีการกำหนดความคุ้มครองสูงสุด (Upper Limit) ไว้ และคาดการณ์ว่าจะมีการเรียกร้องจนถึงความคุ้มครองสูงสุด กิจการต้องการคาดการณ์ระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อจนถึงจุดที่คาดว่าจะมีการชำระเงินสดครั้งสุดท้าย
- หากสัญญาประกันภัยต่อไม่มีการกำหนดความคุ้มครองสูงสุดไว้ การคาดการณ์ระยะเวลาความคุ้มครองจะสิ้นสุด ณ จุดที่คาดว่าจะไม่มีการจ่ายเงินสดอื่นๆ ซึ่งในทางปฏิบัติการประมาณระยะเวลาในกรณีที่ไม่มีกำหนดความคุ้มครองสูงสุดไว้ในสัญญานั้นค่อนข้างซับซ้อน ดังนั้นจึงสามารถละเว้นได้

ค. การพิจารณาหน่วยความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยอ้างอิง เมื่อมีข้อมูลที่สามารถนำมาใช้ได้ภายใต้การทำสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ หรือการทำสัญญาประกันภัยต่อกับบริษัทในอาณัติ (Captive Arrangement)

1.8.1 หน่วยความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contract Issued)

ผู้รับประกันภัยต่อไม่มีข้อมูลกรรมธรรม์อ้างอิง (Underlying Contracts) ดังนั้น ข้อพิจารณา ก. และ ข. จึงถูกนำมาใช้ในการกำหนดหน่วยความคุ้มครองสำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ออก

ผู้รับประกันภัยต่ออาจนำข้อพิจารณา ค. มาใช้ในการกำหนดหน่วยความคุ้มครองสำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ออกได้ในกรณีที่มีข้อมูลกรรมธรรม์อ้างอิง หรือการทำสัญญาประกันภัยต่อกับบริษัทในอาณัติ (Captive Arrangement)

1.8.2 หน่วยความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held)

บริษัทประกันภัยตรงในฐานะผู้เอาประกันภัยต่อมีข้อมูลกรรมธรรม์อ้างอิง ดังนั้น จึงสามารถนำข้อพิจารณา ค. มาใช้ในการกำหนดหน่วยความคุ้มครองสำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

1.9 ตัวอย่างการพิจารณาขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ ระยะเวลาคุ้มครอง และหน่วยความคุ้มครอง

ตัวอย่างต่อไปนี้นี้เป็นเพียงตัวอย่างอย่างง่ายบางส่วนที่รวบรวมจากเอกสารทางวิชาการที่เผยแพร่เป็นการทั่วไป ซึ่งกิจการยังคงต้องใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาเงื่อนไขในสัญญาประกันภัยต่อและข้อเท็จจริงของสถานการณ์ต่างๆ เพื่อปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

1.9.1 สัญญาประกันภัยต่อที่มีเงื่อนไข: สิ้นสุดในเวลา 24.00 น. ของวันที่ 31 ธันวาคม ของทุกปี ตามเวลามาตรฐานของแต่ละเขตเวลา ภายใต้เงื่อนไขแจ้งยกเลิกล่วงหน้า 3 เดือน

การประเมินขอบเขตของสัญญา: ช่วงเวลาของการแจ้งยกเลิกล่วงหน้า 3 เดือนยังอยู่ในขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ ดังนั้น การวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อจะรวมกระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Contract) ที่คาดว่าจะพิจารณารับประกันภัยจนถึงเวลา 24.00 น. ของวันที่ 31 ธันวาคม เพื่อสะท้อนสิทธิที่มีสาระสำคัญ และภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญตามสัญญา

1.9.2 สัญญาประกันภัยต่อที่มีเงื่อนไข:

1) ความคุ้มครอง 1 ปี
2) ผู้รับประกันภัยต่อมีสิทธิในการประเมินความเสี่ยงจากการรับประกันภัย และคิดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อในอัตราใหม่โดยแจ้งล่วงหน้า 3 เดือน

- 3) ผู้เอาประกันภัยต่อมีสิทธิในการยอมรับ หรือ ปฏิเสธอัตราเบี้ยประกันภัยใหม่
4) กรณีที่ไม่มีการคิดเบี้ยประกันภัยใหม่ ผู้เอาประกันภัยต่อมีภาระที่ต้องจ่ายเบี้ยประกันภัยตามอัตราเดิม

การประเมินขอบเขตของสัญญา: ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อ = 1 ปี

● สิทธิในการยอมรับ หรือ ปฏิเสธอัตราเบี้ยประกันภัยใหม่ของผู้เอาประกันภัยต่อเป็นสิทธิที่ผู้เอาประกันภัยควบคุมไม่ได้ เนื่องจากสิทธิดังกล่าวจะเกิดเมื่อผู้รับประกันภัยต่อคิดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อใหม่ ดังนั้น หากผู้รับประกันภัยต่อไม่คิดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อใหม่ ผู้เอาประกันภัยต่อยังคงมีภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญในการจ่ายเบี้ยประกันภัยในอัตราเดิมต่อไปจนกว่าจะจบความคุ้มครอง 1 ปี

● สัญญาประกันภัยต่อที่ออก: กระแสเงินสดที่คาดการณ์ว่าผู้เอาประกันภัยต่อจะพิจารณารับประกันภัยในระยะเวลาที่ได้รับความคุ้มครองจากสัญญาประกันภัยต่อ (1 ปี)

● สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้: กระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยอ้างอิงซึ่งคาดการณ์ว่าจะพิจารณารับประกันภัยในระยะเวลาที่ได้รับความคุ้มครองจากสัญญาประกันภัยต่อ (1 ปี)

1.9.3 สัญญาประกันภัยต่อความเสียหายส่วนเกิน (Excess of Loss: XOL) ระยะยาวที่มีเงื่อนไข:

- 1) วันที่สัญญาเริ่มความคุ้มครอง: 1 มกราคม 25x1
- 2) วันที่สิ้นสุดสัญญา: 31 ธันวาคม 25x3
- 3) ระยะเวลาคุ้มครองที่ 1: 1 มกราคม 25x1 – 31 ธันวาคม 25x1
- 4) ระยะเวลาคุ้มครองที่ 2: 1 มกราคม 25x2 – 31 ธันวาคม 25x2
- 5) ระยะเวลาคุ้มครองที่ 3: 1 มกราคม 25x3 – 31 ธันวาคม 25x3
- 6) เงื่อนไขพิเศษสำหรับการยกเลิกสัญญา: สามารถยกเลิกสัญญาได้ก็ต่อเมื่อสัญญาประกันภัยต่อมีกำไรเท่านั้น

โดยคำนวณรวมผลประกอบการรับประกันภัยต่อทุกช่วงเวลาที่คุ้มครองรวมกัน

กำหนดให้แจ้งยกเลิกสัญญาล่วงหน้า 6 สัปดาห์ ก่อนสิ้นสุดระยะเวลาคุ้มครองแต่ละระยะ

การประเมินขอบเขตของสัญญา:

ขอบเขตของสัญญาประกันภัย = 3 ปี

- สัญญาประกันภัยต่อที่คาดการณ์ว่าจะมีผลขาดทุน จะไม่เกิดสถานการณ์ที่มีการยกเลิกสัญญา
- สัญญาประกันภัยต่อที่คาดการณ์ว่าจะมีผลกำไร เมื่อพิจารณาสาระสำคัญเชิงพาณิชย์แล้ว จะเห็นได้ว่า โอกาสที่ผู้เอาประกันภัยต่อจะยกเลิกสัญญาประกันภัยต่อที่มีกำไรมากน้อยมาก เนื่องจากผู้เอาประกันภัยต่อจะต้องหาผู้รับประกันภัยต่อรายใหม่ที่เสนอเบี้ยประกันภัยต่อในอัตราที่ดีกว่า

1.9.4 สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่มีเงื่อนไข: ผู้เอาประกันภัยต่ออาจเลือกที่จะบอกเลิกสัญญากับผู้รับประกันภัยต่อรายที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่องการรักษาระดับความน่าเชื่อถือที่ระบุไว้ในสัญญาประกันภัยต่อ ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม โดยแจ้งให้ผู้รับประกันภัยต่อทราบ

การประเมินขอบเขตของสัญญา: ข้อกำหนดที่ให้สิทธิผู้เอาประกันภัยต่อในการบอกเลิกสัญญาภายใต้เงื่อนไขเรื่องการรักษาอันดับความน่าเชื่อถือของผู้รับประกันภัยต่อ ไม่ทำให้ขอบเขตสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้สั้นลง

1.9.5 การปิดบัญชีของสัญญาประกันภัยต่อ: การเลิกสัญญาประกันภัยต่อหรือการเปลี่ยนแปลงผู้รับประกันภัยต่อ โดยเลือกใช้วิธีตัดภาระผูกพัน (Clean-Cut) แทนวิธีติดพัน (Run-off)

การประเมินขอบเขตของสัญญา: ขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อจะสิ้นสุดลงเมื่อมีการโอนปิดบัญชีของสัญญาประกันภัยต่อ (Portfolio Transfer)

การเลือกปิดสัญญาประกันภัยต่อโดยวิธีตัดภาระผูกพันซึ่งได้รับความยินยอมจากคู่สัญญา ไม่ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงสัญญาประกันภัยที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 72 และ 73

แต่ให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 74 - 77 โดยโอนกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา (Fulfilment Cash Flow) ของบริการประกันภัยในอนาคต และค่าสินไหมทดแทนค้างจ่ายที่เหลืออยู่ในงบแสดงฐานะการเงิน ณ วันที่โอนปิดสัญญาให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ (กรณียกเลิกสัญญา) หรือผู้รับประกันภัยต่อรายใหม่ (กรณีเปลี่ยนผู้รับประกันภัยต่อ)

1.9.6 สัญญาประกันภัยต่อที่ออกแบบเป็นสัดส่วน (Proportional Reinsurance Contract Issued) ที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยง (Risk-Attaching Underlying Contract)

เนื่องจากผู้รับประกันภัยต่อไม่มีข้อมูลกรมธรรม์อ้างอิง จึงใช้ข้อพิจารณา 1.8 ก. และ 1.8 ข. ร่วมกัน

ตัวอย่างข้อสมมติฐานของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย:

- สัญญาประกันภัยอ้างอิงเป็นกรมธรรม์รายปี
- สัญญาประกันภัยอ้างอิงทั้งหมดมีระยะเวลา = 1 ปี
- สัญญาประกันภัยต่อมีสมมติฐานการกระจายแบบเอกรูป (Uniform distribution)
- จำนวนผลประโยชน์จากสัญญาประกันภัยอ้างอิงแต่ละสัญญาเท่ากันและคงที่ตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยอ้างอิง

ประกันภัยอ้างอิง

การประเมินระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา: ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ของสัญญาประกันภัยต่อ = 2 ปี

- ระยะเวลาที่คาดว่าจะให้บริการประกันภัยต่อที่เกิดขึ้นไม่เป็นแบบเชิงเส้น (Non-Linear)

การประเมินหน่วยความคุ้มครองของสัญญา:

- ระดับความคุ้มครอง (ปริมาณของบริการหรือผลประโยชน์) ที่คาดการณ์ไว้ควรสะท้อนถึงมูลค่าของบริการประกันภัยต่อในแต่ละสัญญา และจำนวนสัญญาประกันภัยอ้างอิงในช่วงเวลาที่สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครอง
- ระดับความคุ้มครองที่คาดการณ์ไว้ควรสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงของระดับความคุ้มครองในช่วงเวลาต่างๆ ตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ

1.9.7 สัญญาประกันภัยต่อความเสียหายส่วนเกิน (Excess of Loss: XOL) ที่คุ้มครองตามเกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย (Loss Occurring Basis) หรือตามเกณฑ์วันที่เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (Claim-Made Basis)

- ระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อ = 1 ปี

การประเมินระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา: ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ของสัญญาประกันภัยต่อ = 1 ปี

1.9.8 สัญญาประกันภัยต่อแบบส่วนเกิน (Surplus Reinsurance Contract) ที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยง (Risk Attaching Basis) จากอัคคีภัย และมีเงื่อนไขการปิดบัญชีของสัญญาด้วยวิธีติดพัน (Run-off)

ตัวอย่างข้อสมมติฐานของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย:

- ระยะเวลาของสัญญาประกันภัยต่อ = 1 ปี
- สมมติว่าสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Contracts) ทั้งหมดมีระยะเวลาคู่ครองน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี
- สัญญาประกันภัยอ้างอิงไม่ได้เริ่มต้นในวันเดียวกันกับสัญญาประกันภัยต่อ

การประเมินระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา: ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ของสัญญาประกันภัยต่อมากกว่า 1 ปี

1.9.9 สัญญาประกันภัยต่อที่ออกแบบไม่เป็นสัดส่วน (Non-Proportional Reinsurance Contract Issued) ที่คุ้มครองตามเกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย (Loss Occurring Basis)

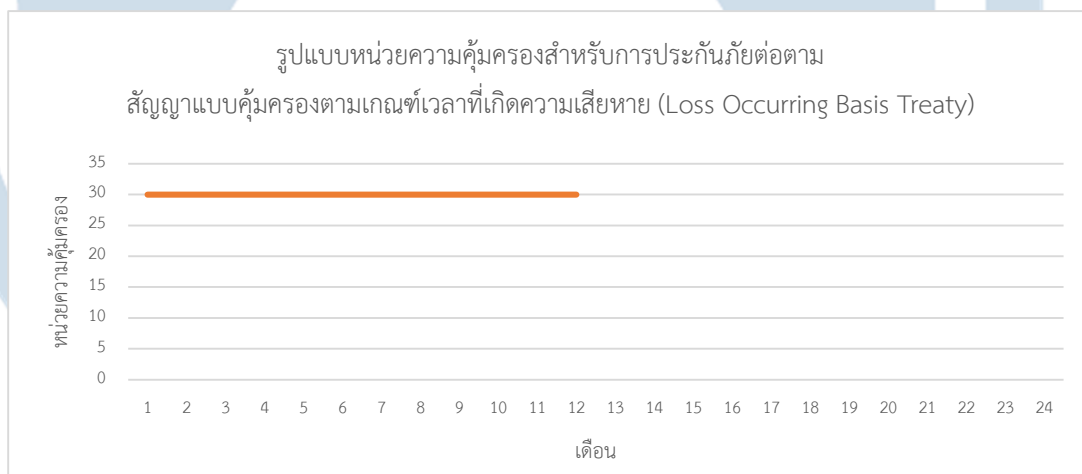
เนื่องจากผู้รับประกันภัยต่อไม่มีข้อมูลกรมธรรม์อ้างอิง จึงใช้ข้อพิจารณา 1.8 ก. และ 1.8 ข. ร่วมกัน

ตัวอย่างข้อสมมติฐานของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย:

- กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกประกอบด้วย 1 สัญญา หรือ กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกประกอบด้วยหลายสัญญาที่วันเริ่มคุ้มครองในวันเดียวกันและสิ้นสุดความคุ้มครองพร้อมกัน
- ขอบเขตของสัญญาจะสิ้นสุดลงหลังจาก 1 ปี
- สัญญาประกันภัยต่อวัดมูลค่าด้วยวิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM)
- ไม่ได้นำข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคุ้มครองสูงสุดตามลำดับชั้น (Layer) มาพิจารณาวัดมูลค่าตามสัญญาประกันภัยต่อ เนื่องจากจะส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ที่คล้ายคลึงกันกับการใช้เกณฑ์เวลาที่ผ่านไป
- สัญญาประกันภัยต่อมีเงื่อนไขการฟื้นคืนสิทธิ์ (Reinstatement) โดยเบี้ยประกันภัยต่อการฟื้นคืนสิทธิ์ทั้งหมดจะเป็นไปโดยอัตโนมัติเพื่อให้ความคุ้มครองต่อไปจนถึง 1 ปี

การประเมินระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา: ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ของสัญญาประกันภัยต่อ = 1 ปี

- เนื่องจากกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกประกอบด้วย 1 สัญญา หรือ กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกประกอบด้วยหลายสัญญาที่เริ่มคุ้มครองในวันเดียวกันและสิ้นสุดความคุ้มครองพร้อมกัน ระยะเวลาที่คาดการณ์ของการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่เกิดขึ้นจึงเป็นแบบเส้นตรง โดยใช้จำนวนวันในแต่ละเดือนเป็นหน่วยความคุ้มครอง

1.9.10 กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกแบบไม่เป็นสัดส่วน (Non-Proportional Reinsurance Contract Issued) ที่คุ้มครองตามเกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย (Loss Occurring Basis)

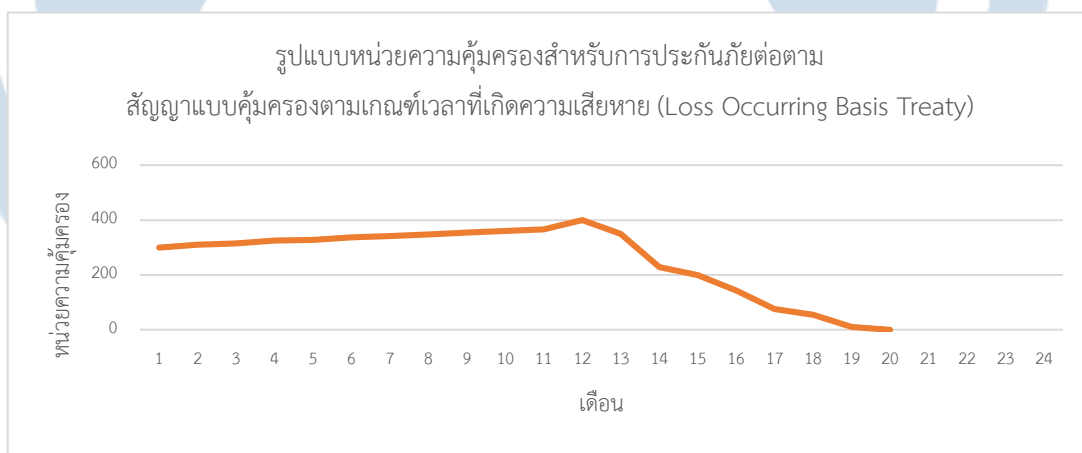
เนื่องจากผู้รับประกันภัยต่อไม่มีข้อมูลกรมธรรม์อ้างอิง จึงใช้ข้อพิจารณา 1.8 ก. และ 1.8 ข. ร่วมกัน

ตัวอย่างข้อสมมติฐานของนักคณิตศาสตร์ประกันภัย:

- กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกประกอบด้วยหลายสัญญาที่เริ่มคุ้มครองไม่พร้อมกันและสิ้นสุดความคุ้มครองไม่พร้อมกัน
- ขอบเขตของสัญญาส่วนใหญ่จะสิ้นสุดลงหลังจาก 1 ปี
- สัญญาประกันภัยต่อวัดมูลค่าด้วยวิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM)
- ไม่สามารถวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยต่อเป็นรายสัญญาได้
- นำข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคุ้มครองสูงสุดโดยตามลำดับชั้น (Layer) มาพิจารณาวัดมูลค่ากลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ เนื่องจากไม่สามารถวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยต่อเป็นรายสัญญาได้
- สัญญาประกันภัยต่อมีเงื่อนไขการฟื้นคืนสิทธิ์ (Reinstatement) โดยเบี้ยประกันภัยต่อการฟื้นคืนสิทธิ์ทั้งหมดจะเป็นไปโดยอัตโนมัติเพื่อให้ความคุ้มครองต่อไปจนถึง 1 ปี
- สัญญาประกันภัยต่อบางสัญญาเริ่มหลังจากวันต้นปี

การประเมินระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา: ระยะเวลาคุ้มครองที่คาดการณ์ของสัญญาประกันภัยต่อมากกว่า 1 ปี

- เนื่องจากกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกประกอบด้วยหลายสัญญาที่เริ่มคุ้มครองไม่พร้อมกันและสิ้นสุดความคุ้มครองไม่พร้อมกัน ระยะเวลาที่คาดการณ์ของการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่เกิดขึ้นไม่เป็นแบบเส้นตรง

1.9.11 สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้แบบเป็นสัดส่วน (Proportional Reinsurance Contract Held) ที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยง (Risk-Attaching Underlying Contract)

การประเมินหน่วยความคุ้มครองของสัญญา: การปันส่วนปริมาณของบริการ (มูลค่าของผลประโยชน์) ของหน่วยความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อๆ มักสอดคล้องกับการปันส่วนหน่วยความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่คาดว่าจะพิจารณารับประกันภัยในอนาคต เช่น เบี้ยประกันภัยต่อ

ตัวอย่างภาพจำลองรูปแบบการเปลี่ยนแปลงระดับความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยงซึ่งคำนวณหน่วยความคุ้มครองจากมูลค่าเงินสำรองเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ด้วยวิธี $1/8^{\text{th}}$ System (UPR $1/8^{\text{th}}$) เพื่อประมาณการเบี้ยประกันภัยที่ถือเป็นรายได้ที่คาดว่าจะได้รับในอนาคตจากมูลค่าสะสมอย่างต่อเนื่องของสัญญาประกันภัยอ้างอิง:

1.9.12 สัญญาประกันภัยต่อแบบไม่เป็นสัดส่วน (Non-Proportional Reinsurance Contract)

การประเมินหน่วยความคุ้มครองของสัญญา: หน่วยความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อแบบไม่เป็นสัดส่วนของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกและสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ มักจะเป็นความคุ้มครองสะสม (Aggregate Cover) จนถึงจำนวนเงินจำกัดความรับผิด (Aggregate Limit) (ความคุ้มครองสูงสุด) ที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันภัยต่อ

จากตัวอย่างในเอกสารของ TRG เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2561 เรื่อง: การกำหนดปริมาณผลประโยชน์เพื่อการระบุหน่วยความคุ้มครอง (Determining the quantity of benefits for identifying coverage units)

1.9.12.1 สัญญาประกันภัยต่อที่มีการกำหนดเงื่อนไขความคุ้มครองสูงสุด (Upper Limit)

การคาดการณ์ระยะเวลาความคุ้มครอง (Coverage Period) ของสัญญาประกันภัยต่อ ควรเริ่มจากวันที่สัญญา มีผลบังคับไปจนถึงวันที่คาดการณ์ว่าจะมีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจนถึงความคุ้มครองสูงสุด ดังนั้น หน่วยความคุ้มครอง (Coverage Unit) ของสัญญาประกันภัยต่อจะสะท้อนถึงระดับความคุ้มครองในแต่ละงวด

ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรกนั้น โอกาสที่การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (ปริมาณของบริการหรือมูลค่าของผลประโยชน์) จนถึงความคุ้มครองสูงสุดอาจเกิดขึ้นในรอบระยะเวลารายงาน (รอบระยะเวลาบัญชี) ใดก็ได้ตลอดระยะเวลาคุ้มครอง ดังนั้น ระยะเวลาความคุ้มครอง (Coverage Period) ที่คาดการณ์ไว้จึงสะท้อนจากรอบระยะเวลาบัญชี ที่กิจการคาดการณ์ว่าจะมีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนสะสม จนถึงความคุ้มครองสูงสุด ซึ่งกิจการต้องคาดการณ์ระยะเวลาความคุ้มครองใหม่ ณ วันที่ในรายงาน (Reporting Date) ไปตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา หรือ ระยะเวลาที่คาดการณ์ว่าจะมีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจนถึงความคุ้มครองสูงสุด

โดยกิจการต้องคาดการณ์มูลค่าสินไหมทดแทนสูงสุดที่จะมีการเรียกร้องในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีเพื่อปันส่วนหน่วยความคุ้มครอง (Coverage Unit) ระหว่างการบริการประกันภัยต่อในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Future Reinsurance Services) ซึ่งรับรู้อยู่ในงบแสดงฐานะการเงิน และการบริการในรอบระยะเวลาปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ (Past Reinsurance Services) เพื่อรับรู้ในงบกำไรขาดทุน

ทั้งนี้ หากกลุ่มของสัญญาประกอบไปด้วยสัญญาที่มีระดับความคุ้มครองหรือระยะเวลาคุ้มครองที่แตกต่างกัน กิจการต้องกำหนดหน่วยความคุ้มครองในแต่ละสัญญาเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างดังกล่าว

1.9.12.2 สัญญาประกันภัยที่ไม่กำหนดเงื่อนไขความคุ้มครองสูงสุด การคาดการณ์ระยะเวลาความคุ้มครอง (Coverage Period) ของสัญญาประกันภัยต่อ ควรเริ่มจากวันที่สัญญาเริ่มบังคับไปจนถึงวันที่คาดการณ์ว่า ผลกระทบทางด้านการเงินมีความแน่นอน (ไม่มีเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอีกต่อไป) ดังนั้น หน่วยความคุ้มครอง (Coverage Unit) ของสัญญาประกันภัยต่อจะสะท้อนถึงระดับความคุ้มครองในแต่ละงวด

ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรกนั้น โอกาสที่การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน (ปริมาณของบริการหรือมูลค่าของผลประโยชน์) จนถึงวันที่คาดการณ์ว่าจะไม่มีการจ่ายค่าสินไหมทดแทน อาจเกิดขึ้นในรอบระยะเวลารายงาน (รอบระยะเวลาบัญชี) ได้ก็ได้ตลอดระยะเวลาคุ้มครอง ดังนั้น ระยะเวลาความคุ้มครอง (Coverage Period) ที่คาดการณ์ไว้จึงสะท้อนจากรอบระยะเวลาบัญชีที่กิจการคาดการณ์ว่า จะไม่เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอีกต่อไป ซึ่งกิจการต้องคาดการณ์ระยะเวลาความคุ้มครองใหม่ ณ วันที่ในรายงาน (Reporting Date) ไปตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา หรือ ระยะเวลาที่คาดการณ์ว่า จะไม่เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอีกต่อไป

โดยกิจการต้องคาดการณ์มูลค่าสินไหมทดแทนสูงสุดที่จะมีการเรียกร้องในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชีเพื่อปันส่วนหน่วยความคุ้มครอง (Coverage Unit) ระหว่างการบริการประกันภัยต่อในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Future Reinsurance Services) ซึ่งรับรู้อยู่ในงบแสดงฐานะการเงิน และการบริการในรอบระยะเวลาปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ (Past Reinsurance Services) เพื่อรับรู้ในงบกำไรขาดทุน

ทั้งนี้ หากกลุ่มของสัญญาประกอบไปด้วยสัญญาที่มีระดับความคุ้มครองหรือระยะเวลาคุ้มครองที่แตกต่างกัน กิจการต้องกำหนดหน่วยความคุ้มครองในแต่ละสัญญาเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างดังกล่าว

1.9.12.3 สัญญาประกันภัยที่กำหนดเงื่อนไขการคืนสถานะความคุ้มครองด้วยเบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิ์ (Reinstatement Premium) จากการเรียกร้องค่าเสียหายตามสัญญาประกันภัยต่อแบบไม่เป็นสัดส่วน กรณีที่สัญญาไม่มีการกำหนดเรื่องการเปลี่ยนแปลงระดับความคุ้มครองตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญา (Coverage Period) และสัญญามีการกำหนดการคืนสถานะความคุ้มครองด้วยเบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิ์ (Reinstatement Premium)

การประเมินหน่วยความคุ้มครองของสัญญา: ปริมาณของบริการหรือมูลค่าของผลประโยชน์จะคงที่ตลอดระยะเวลาคุ้มครอง เนื่องจากความคุ้มครองสามารถคืนสถานะด้วยเบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิ์ (Reinstatement Premium)

1.10 การวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ

ข้อจำกัดเรื่องความไม่สอดคล้องกันของการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัย

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 มีข้อจำกัดเรื่องความไม่สอดคล้องกันของการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยโดยตรง และสัญญาประกันภัยต่อ เนื่องจาก:

ก. ระยะเวลาในขอบเขตของสัญญาประกันภัย (Contract Boundary) ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มูลค่าที่รับรู้ในงบการเงินของสัญญาประกันภัยต่อและสัญญาที่ประกันภัยอ้างอิงไม่สอดคล้องกัน

- สัญญาประกันภัยโดยตรงจะถูกวัดมูลค่าและรับรู้รายการในงบการเงินเมื่อกรมธรรม์ได้รับการพิจารณารับประกันภัย ดังนั้น กระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยอ้างอิงในแต่ละขอบเขตของสัญญาประกันภัยที่ออกจึงไม่รวมกระแสเงินสดของกรมธรรม์ที่คาดการณ์ว่าพิจารณารับประกันภัยในอนาคต

- สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held) หรือสัญญาประกันภัยต่อช่วงที่ถือไว้ (Retrocession Contract Held) จะถูกวัดมูลค่าและรับรู้รายการในงบการเงินเมื่อ

- กิจการออกกรมธรรม์ซึ่งเป็นสัญญาประกันภัยอ้างอิงตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ และกิจการได้รับบริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ที่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยอ้างอิงเหล่านั้น

- กิจการจ่ายเงินที่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้สำหรับความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่กิจการจะรับประกันภัยในอนาคต

ดังนั้น กระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ในแต่ละขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จึงรวมกระแสเงินสดที่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่คาดการณ์ว่าจะได้รับความคุ้มครองจากสัญญาประกันภัยต่อ โดยทั่วไปสามารถตีความขอบเขตของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ได้ว่า หมายถึง จุดที่การเอาประกันภัยต่อจะเกิดขึ้นในอนาคตจนถึงจุดสิ้นสุดความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

ข. แบบจำลองที่ใช้ในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยแตกต่างกัน เนื่องจากขอบเขตของสัญญาที่แตกต่างกัน โดยสัญญาประกันภัยตรงอาจถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA) ขณะที่สัญญาประกันภัยต่อหรือสัญญาประกันภัยต่อช่วงถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM) หรือในทางกลับกัน สัญญาประกันภัยตรงถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM) ในขณะที่สัญญาประกันภัยต่อหรือสัญญาประกันภัยต่อช่วงถูกวัดมูลค่าด้วยวิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA)

ค. การใช้สมมติฐานในการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อและสัญญาที่ประกันภัยอ้างอิงที่อาจแตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น สมมติฐานอัตราส่วนค่าสินไหมทดแทน (Loss Ratio Assumptions) ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้แบบเป็นสัดส่วน (Proportional Reinsurance Contract Held) อาจสอดคล้องกับสัญญาประกันภัยที่อ้างอิง แต่สมมติฐานค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยอ้างอิงกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้อาจแตกต่างกัน

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดวิธีการวัดมูลค่าของสัญญาประกันต่อไว้ ดังนี้

1.10.1 วิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM)

เป็นวิธีการหลักสำหรับวัดมูลค่าบริการประกันภัยภายใต้สัญญาประกันภัยต่อ ซึ่งกำหนดให้กิจการประเมินกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อ (Fulfilment Cash Flow: FCF) ในการรับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก และวัดมูลค่าใหม่ (Remeasure) เพื่อรับรู้มูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อไว้ในรายการ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (Assets / Liabilities for Remaining Coverage: ARC / LRC) ไปตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ

การนำวิธี GMM มาวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ส่งผลกระทบในทางปฏิบัติหลายประการ เช่น

- การประเมินกระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จะต้องพิจารณาแยกต่างหากจากกระแสเงินสดของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิง เนื่องจากจุดเวลาที่กระแสเงินสดเข้า-ออก (Cash flow In / Out) ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้กับสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงไม่สอดคล้องกัน

แม้ว่า สมมติฐานที่ใช้ในการคาดการณ์กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้น (Fulfilment Cash Flow) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ อาจสอดคล้องกับสมมติฐานที่ใช้ในการคาดการณ์กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงก็ตาม

- ความเชื่อมโยงระหว่างสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงและสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ เช่น

ในการรวมกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงและกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ในระดับหมวดของสัญญา (Category Level) อาจส่งผลให้กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ไม่ได้ให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิงทุกสัญญาที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ (Onerous Group) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก

ดังนั้น กิจการต้องกำหนดวิธีการคำนวณมูลค่าของ “องค์ประกอบที่เป็นผลขาดทุนส่วนที่เรียกคืนจากสัญญาประกันภัยต่อ (Loss Recovery Component)” ของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ด้วยดุลยพินิจที่สมเหตุสมผลและเป็นระบบ

วิธี GMM จะแบ่งการวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อออกเป็นส่วนๆ ดังนี้

1) Expected Future Cash Flow: การประมาณการกระแสเงินสดในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ของกระแสเงินสดรับ (Cash Inflow) และกระแสเงินสดจ่าย (Cash Outflow) ตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ซึ่งต้องพิจารณา

- รวมกระแสเงินสดของค่านายหน้าจากการเอาประกันภัยต่อที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน (Commission Contingent on Claims) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนที่คาดว่าจะจ่ายจากสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ เรียกคืนจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

- นำค่านายหน้าจากการเอาประกันภัยต่อที่คาดว่าจะได้รับซึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน (Commission Non-Contingent on Claims) ไปลดกระแสเงินสดจากเบี้ยประกันภัยต่อที่คาดว่าจะต้องรับจากผู้เอาประกันภัยต่อ หรือ คาดว่าต้องจ่ายให้กับผู้รับประกันภัยต่อ

2) Discounting: การคำนึงถึงค่าของเงินตามเวลา (Time Value of Money) โดยคิดลดมูลค่าของประมาณการกระแสเงินสดในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Future Cash Flow) ให้สะท้อนค่าของเงินตามเวลาและความเสี่ยงทางการเงินที่เกี่ยวข้องเป็นมูลค่าปัจจุบัน ณ วันที่รับรู้รายการ

กิจการสามารถใช้สมมติฐานของอัตราคิดลดในการปรับมูลค่าดังกล่าวของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ให้สอดคล้องกับการใช้สมมติฐานในการปรับมูลค่าของกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิง (สัญญาประกันภัยที่ออก หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ออก) เพื่อให้กระแสเงินสดสำหรับกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้สะท้อนถึงกระแสเงินสดของสัญญาที่คุ้มครอง

อย่างไรก็ตาม สมมติฐานของอัตราคิดลดของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้กับสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงอาจแตกต่างกันได้ หากข้อเท็จจริงแสดงให้เห็นว่าสัญญาประกันภัยต่อกับสัญญาประกันภัยอ้างอิงมีลักษณะของกระแสเงินสดและสภาพคล่องที่แตกต่างกัน

3) RA: ค่าปรับปรุงความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน (Risk Adjustment for Non – Financial Risk) ซึ่งถูกประมาณการขึ้นเพื่อสะท้อนการโอนความเสี่ยงจากผู้เอาประกันภัยต่อไปยังผู้รับประกันภัยต่อ

4) ความเสี่ยงจากการไม่ปฏิบัติตามสัญญาของผู้รับประกันภัยต่อ (Non-Performance Risk) เป็นการประมาณการมูลค่าของความเสียหาย ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรกของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เท่านั้น (สัญญาประกันภัยต่อที่ออกไม่มีความเสี่ยงนี้) กรณีที่มูลค่าของประมาณการความเสี่ยงฯ แตกต่างไปจากมูลค่า ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก ผลต่างนั้นจะถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุนในงวดที่มูลค่าของความเสียหาย เกิดการเปลี่ยนแปลง

ผลจากวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธี GMM

1) CSM: กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Contractual Service Margin) หรือ กำไรที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก เมื่อการประมาณการมูลค่า FCF ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกหรือชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก มีมูลค่ากระแสเงินสดสุทธิ (Net Cash Inflow)

CSM ดังกล่าวจะถูกปันส่วนตามหน่วยความคุ้มครองเพื่อทยอยโอน (Release / Allocate) ไปรับรู้ในงบกำไรขาดทุนในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี ไปตลอดระยะเวลาบริการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก

2) Loss Component: องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก เมื่อการประมาณการมูลค่า FCF ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกหรือชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก มีมูลค่ากระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow)

Loss Component ดังกล่าวจะถูกปันส่วนตามหน่วยความคุ้มครองในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี เพื่อทยอยกลับรายการ (Reverse) ที่ถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุนทั้งจำนวนเมื่อเริ่มแรก หรือ เมื่อสัญญาประกันภัยที่ออกเป็นสัญญาที่สร้างภาระไปตลอดระยะเวลาบริการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก

หากในภายหลังปรากฏว่า Loss Component ของสัญญาที่อยู่ในกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่สร้างภาระ มีมูลค่าเท่ากับ “ศูนย์” (ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ไม่ได้เกิดขึ้นเป็นประจำ) กิจการไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนการจัดหมวด (Category Level) ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกไปเป็นกลุ่มอื่น

3) CSM – Net Gain: กำไรสุทธิจากการซื้อประกันภัยต่อ (Net Gain) เมื่อการประมาณการมูลค่าของ FCF ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ มีมูลค่ากระแสเงินสดรับสุทธิ (Net Cash Inflow)

CSM – Net Gain ดังกล่าวจะถูกปันส่วนตามหน่วยความคุ้มครองเพื่อทยอยโอน (Release / Allocate) หรือทยอยกลับรายการ (Reverse) ไปรับรู้ในงบกำไรขาดทุนในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี ไปตลอดระยะเวลาบริการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

4) CSM – Net Cost: ต้นสุทธิจากการซื้อประกันภัยต่อ (Net Cost) เมื่อการประมาณการมูลค่าของ FCF ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ มีมูลค่ากระแสเงินสดจ่ายสุทธิ (Net Cash Outflow)

CSM – Net Cost ดังกล่าวจะถูกปันส่วนตามหน่วยความคุ้มครองเพื่อทยอยโอน (Release / Allocate) ไปรับรู้ในงบกำไรขาดทุนในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี ไปตลอดระยะเวลาบริการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

5) Loss Recovery Component: องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contracts Held) ซึ่งให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่เป็นภาระ (Onerous Underlying Contract)

เมื่อสัญญาประกันภัยที่ออกเป็นสัญญาที่สร้างภาระ (Onerous Insurance / Reinsurance Contract Issued) ณ วันที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก (at Initial Recognition) หรือ กลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระในภายหลัง (Subsequent Recognition) กิจการจะรับรู้ผลขาดทุนของสัญญาประกันภัยดังกล่าวไว้ในรายการ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยที่ออก” (Loss Component of Insurance / Reinsurance Contract Issued)

ซึ่งหากกิจการซื้อประกันภัยต่อไว้ กิจการสามารถนำมูลค่าของส่วนที่เรียกคืนจากผู้รับประกันภัยต่อ (Recovery from Reinsurer) มารับรู้ไว้ในรายการ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ” (Loss Recovery Component) ภายใต้เงื่อนไขที่สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครองก่อน หรือ เวลาเดียวกับการรับรู้ “องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยที่ออก” (Loss Component of Insurance / Reinsurance Contract Issued) ของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิง (Underlying Contract)

วิธีการคำนวณ:

ผลขาดทุนที่รับรู้จากสัญญาสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ หรือกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระ

คูณ

ร้อยละของค่าสินไหมทดแทนจากสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่กิจการคาดว่าจะได้รับคืนจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

กรณีที่กิจการจัดกลุ่ม (ในระดับหมวด (Category Level)) ของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระที่ซื้อประกันภัยต่อรวมกับ สัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระที่ไม่ได้ซื้อประกันภัยต่อ กิจการต้องกำหนดวิธีการคำนวณ Loss Recovery Component อย่างเป็นระบบ ซึ่งสามารถกำหนดเป็นอัตราส่วน (ร้อยละ) ของ Loss Component จากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยอ้างอิง

1.10.2 วิธีการปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA)

วิธี PAA เป็นทางเลือกในการวัดมูลค่าของบริการประกันวินาศภัยภายใต้สัญญาประกันภัยต่อที่ใกล้เคียงกับวิธีการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน (ก่อนการบังคับใช้ IFRS 17) ซึ่งง่ายกว่าวิธี GMM

อย่างไรก็ตาม กิจการสามารถเลือกใช้วิธี PAA ได้ก็ต่อเมื่อเป็นไปตามเงื่อนไขต่อไปนี้

1. กิจการคาดหวังอย่างสมเหตุสมผลว่า ผลของการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยด้วยวิธี PAA ไม่แตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยด้วยวิธี GMM หรือ
2. ระยะเวลาคุ้มครองของแต่ละสัญญาประกันภัยต่อในกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ปี

วิธี PAA กำหนดให้กิจการประมาณการมูลค่าความคุ้มครองที่เหลืออยู่ (Remaining / Unexpired Coverage) ของบริการตามสัญญา เพื่อรับรู้มูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อไว้ในรายการ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (Assets / Liabilities for Remaining Coverage: ARC / LRC) ไปตลอดระยะเวลาคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ ซึ่งประกอบด้วย

1) Net Expected Future Cash Flow: กระแสเงินสดสุทธิในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ซึ่งเกิดจากการรับรู้เบี้ยประกันภัยต่อ (Reinsurance Premiums) สุทธิจากต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อ (Acquisition Costs) ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก

รูปแบบการรับรู้เบี้ยประกันภัยต่ออาจอาศัยประสบการณ์ในอดีตหรือใช้รูปแบบการรับรู้รายได้ที่สอดคล้องกับวิธีการสำรองเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงเป็นรายได้ (UPR) เช่น $1/8^{th}$ หรือ $1/24^{th}$ System เพื่อโอน (Release) ไปรับรู้ในงบกำไรขาดทุนในแต่ละรอบระยะเวลาบัญชี ไปตลอดระยะเวลาบริการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ

สำหรับต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อนั้น กิจการสามารถรับรู้ต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อ ณ วันที่เกิดรายการได้ หากสัญญาสัญญาประกันภัยต่อมีระยะเวลาคุ้มครองไม่เกิน 1 ปี (มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 17 ย่อหน้า 59 (ก))

การวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธี PAA ไม่ได้กำหนดให้กิจการต้องประมาณการกระแสเงินสดจากการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยต่อ ซึ่งจะถูกรับรู้ในงบการเงินก็ต่อเมื่อเหตุการณ์ประกันภัยตามสัญญาเกิดขึ้น

2) Discounting: กิจการไม่จำเป็นต้องปรับมูลค่าของกระแสเงินสดตามสัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี PAA ซึ่งมีระยะเวลาคุ้มครองไม่เกิน 1 ปี เว้นแต่จะมีมูลค่าที่เป็นสาระสำคัญ

3) Loss Recovery Component: ใช้หลักเกณฑ์เดียวกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM

ทั้งนี้ การวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธี PAA อาจปรับใช้แนวความคิดเดียวกันกับเอกสารแนวทางปฏิบัติหัวข้อที่ 4 “ทางเลือกในการใช้แบบจำลองในการประเมิน (Choice of Measurement Model)”

1.11 การรับรู้รายการของสัญญาประกันภัยต่อ (Reinsurance Contract Recognition)

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 กำหนดหลักการสำหรับการรับรู้รายการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่างบการเงินของกิจการแสดงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสัญญาประกันภัยต่อที่เพียงพอต่อการตัดสินใจของผู้ใช้งบการเงิน

1.11.1 รายการ “สินทรัพย์ / หนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่” (Assets / Liabilities for Remaining Coverage: ARC / LRC) เป็นรายการในงบแสดงฐานะการเงินซึ่งแสดงสิทธิ / ภาระผูกพันสำหรับบริการในอนาคตหรือความคุ้มครองที่เหลืออยู่ จนกว่าจะสิ้นสุดความคุ้มครองตามสัญญาประกันภัยต่อ

ARC / LRC ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก และ สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ เป็นผลจากการประมาณการมูลค่า ดังต่อไปนี้:

วิธีการวัดมูลค่า		รายการ
GMM	PAA	
✓		1. FCF: ประมาณการกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้น (Fulfillment Cash Flow) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ซึ่งเป็นผลรวมของ
✓	✓	1.1. กระแสเงินสดสุทธิในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Net Expected Future Cash Flow) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
✓	✓	1.2. Discounting: การปรับมูลค่าของ 1.1 ให้สะท้อนค่าของเงินตามเวลาและความเสี่ยงทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับ 1.1 ให้เป็นมูลค่าปัจจุบัน ณ วันที่รับรู้รายการ
✓		1.3. RA: ค่าปรับปรุงค่าความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงิน (Risk Adjustment for Non – Financial Risk)
✓		1.4. ความเสี่ยงจากการไม่ปฏิบัติตามสัญญาของผู้รับประกันภัยต่อ (Non-Performance Risk)
✓		2. CSM: กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อ (Contractual Service Margin) ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ CSM – Net Gain หรือ CSM – Net Cost ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
✓	✓	3. Loss Component: องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ Loss Recovery Component: องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ

1.11.1.1 การรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก (Initial Recognition)

กิจการต้องวัดมูลค่าของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อ (Unit of Account : UOA) ด้วยวิธี GMM หรือ PAA เพื่อรับรู้สิทธิ / ภาระผูกพันสำหรับบริการประกันภัยตามสัญญาประกันภัยต่อในงบการเงิน

สัญญาประกันภัยต่อที่ออก

กิจการต้องเริ่มรับรู้รายการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก เมื่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อน (มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 25 – 26)

1. วันเริ่มต้นของระยะเวลาคุ้มครองของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก
2. วันที่ได้รับเงินครั้งแรกจากสัญญาประกันภัยต่อที่ออกซึ่งอยู่ในกลุ่มของสัญญาที่ถึงกำหนดชำระ

อย่างไรก็ตาม หากสัญญาประกันภัยต่อที่ออกไม่มีวันที่ครบกำหนดชำระเงินตามสัญญา การรับชำระเงินครั้งแรกจากผู้เอาประกันภัยต่อ ถือว่าเป็นวันครบกำหนดชำระเงิน

3. กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกเป็นสัญญาที่สร้างภาระ หรือ กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกกลายเป็นสัญญาที่สร้างภาระ

กรณีที่กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อประกอบด้วยหลายสัญญา กิจการต้องรับรู้มูลค่า ณ วันที่เมื่อเริ่มแรกของแต่ละสัญญา

สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

กิจการต้องเริ่มรับรู้รายการของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ เมื่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อน (มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 62 และ 62ก)

1. วันเริ่มต้นของระยะเวลาคุ้มครองของกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

อย่างไรก็ตาม สำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้แบบเป็นสัดส่วน (Proportional Reinsurance Contract) มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 62ก กำหนดให้กิจการชะลอการรับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้แบบเป็นสัดส่วน โดยจะเริ่มรับรู้กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้แบบเป็นสัดส่วน ณ วันที่กิจการรับรู้รายการในกลุ่มของสัญญาประกันภัยอ้างอิงอย่างน้อย 1 สัญญา

2. วันที่กิจการรับรู้กลุ่มของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ (Onerous Underlying Contract) ซึ่งสัญญาประกันภัยอ้างอิงดังกล่าวได้รับความคุ้มครองจากกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครองก่อน หรือ ณ วันที่กิจการรับรู้กลุ่มของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ)

ทั้งนี้ รวมถึงสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระซึ่งกิจการรับประกันภัยก่อนวันที่สัญญาประกันภัยอ้างอิงนั้นเริ่มคุ้มครอง ซึ่งกำหนดให้กิจการรับรู้สัญญาประกันภัยที่อ้างอิงดังกล่าว ณ วันที่เมื่อเริ่มแรกไว้ในงบการเงิน ดังนั้นจึงรับรู้กลุ่มของสัญญาประกันภัยที่ถือไว้ซึ่งให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงนั้นด้วย

กรณีที่กลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ประกอบด้วยหลายสัญญา กิจการต้องรับรู้มูลค่า ณ วันที่เมื่อเริ่มแรกของแต่ละสัญญา เมื่อกิจการรับรู้รายการของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงกับสัญญาประกันภัยต่ออื่นๆ

หากสัญญาประกันภัยที่ถือไว้ให้ความคุ้มครองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนการซื้อสัญญาประกันภัยต่อ เช่น ความคุ้มครองต่อค่าสินไหมทดแทนที่เพิ่มขึ้นตามตารางพัฒนาการค่าสินไหมทดแทน หรือค่าสินไหมทดแทนรวม (Loss Portfolio) ต้นทุนของการซื้อประกันภัยต่อส่วนที่ให้ความคุ้มครองดังกล่าวจะถูกรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายทันทีในงบกำไรขาดทุน ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เมื่อเริ่มแรก

สัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM

ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก

- **FCF:** ประมาณการกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้น (Fulfillment Cash Flow) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จะถูกรับรู้ไว้ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน

- **CSM:** กำไรที่ยังไม่ถือเป็นรายได้ของสัญญาประกันภัยต่อที่ออก จะถูกรับรู้ไว้ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน

- **Loss Component:** ผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออกที่สร้างภาระ (Onerous Reinsurance Contract Issued) จะถูกรับรู้ไว้ในองค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Loss Component) ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน

พร้อมกับการรับรู้ผลขาดทุนดังกล่าวทั้งจำนวนในรายการ “ค่าใช้จ่ายการบริการประกันภัย” (Insurance Service Expenses) ในงบกำไรขาดทุน

- **CSM – Net Gain:** กำไรสุทธิจากการซื้อประกันภัยต่อตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จะถูกรับรู้ไว้ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน

- **CSM – Net Cost:** ต้นทุนสุทธิจากการซื้อประกันภัยต่อตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จะถูกรับรู้ไว้ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน

สำหรับต้นทุนสุทธิ (CSM – Net Cost) ของการซื้อประกันภัยต่อ ซึ่งสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ให้ความคุ้มครองเหตุการณ์ประกันภัยที่เกิดขึ้นก่อนการซื้อสัญญาประกันภัยต่อ กิจการต้องรับรู้ต้นทุนสุทธิดังกล่าวทันทีในงบกำไรขาดทุน ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก

- **Loss Recovery Component:** ผลขาดทุนที่เรียกคืนจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ซึ่งให้ความคุ้มครองสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่เป็นภาระ (Onerous Underlying Contract) จะถูกรับรู้ไว้ในองค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ (Loss Recovery Component) ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน โดย Loss Recovery Component ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ซึ่งวัดมูลค่าด้วยวิธี GMM จะเป็นส่วนปรับปรุง CSM – Net Gain / CSM – Net Cost

พร้อมกับการรับรู้ผลขาดทุนส่วนที่เรียกคืนดังกล่าวเป็นรายได้จากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ทั้งจำนวนในรายการ “ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Net Expenses From Reinsurance Contracts Held)” ในงบกำไรขาดทุน ไปพร้อมกับการรับรู้ Loss Component ของสัญญาประกันภัยต่อที่อ้างอิงที่สร้างภาระ

สัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี PAA

ณ วันที่รับรู้สัญญาประกันภัยต่อเมื่อเริ่มแรก

- การประมาณการมูลค่าความคุ้มครองของบริการในอนาคตตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก / สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จะถูกรับรู้ไว้ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน

- **Loss Recovery Component** จากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จะถูกรับรู้ไว้ในรายการ ARC / LRC ของงบแสดงฐานะการเงิน และงบกำไรขาดทุน ด้วยหลักเกณฑ์เดียวกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM

1.11.1.2 การรับรู้รายการในภายหลัง (Subsequent Recognition)

1. กิจการต้องทยอยโอน ARC / LRC ของสัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าเมื่อเริ่มแรก ในส่วนของการบริการประกันภัยต่อในรอบระยะเวลาปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ (Past Reinsurance Services) ไปรับรู้ในงบกำไรขาดทุนตามสัดส่วนการปันส่วนของหน่วยความคุ้มครองไปตลอดระยะเวลาความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ

สัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM

ภายหลังการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก

- **FCF:** ประมาณการกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อ จะถูกทยอยตัดรายการตามสัดส่วนการปันส่วนของหน่วยความคุ้มครองไปตลอดระยะเวลาความคุ้มครองของสัญญาประกันภัยต่อ

- **CSM:** กำไรจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออกจะถูกทยอยโอน (Release / Allocate) ไปรับรู้ไว้ในรายการ “รายได้การประกันภัย” (Insurance Revenue) ในงบกำไรขาดทุน

- **Loss Component:** องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออกที่รับรู้ในงบกำไรขาดทุนทั้งจำนวนเมื่อเริ่มแรก หรือ เมื่อสัญญาประกันภัยที่ออกเป็นสัญญาที่สร้างภาระ จะถูกทยอยรับรู้ “ส่วนกลับขององค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อ” (Reversals of Loss Component) ไว้ในรายการ “ค่าใช้จ่ายการบริการประกันภัย” (Insurance Service Expenses) ในงบกำไรขาดทุน

- **CSM – Net Gain:** กำไรสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จะถูกทยอยโอน (Release / Allocate) ไปรับรู้ไว้ในรายการ “ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (Net Expenses From Reinsurance Contracts Held) ในงบกำไรขาดทุน

- **CSM – Net Cost:** ต้นทุนสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จะถูกทยอยโอน (Release / Allocate) ไปรับรู้ไว้ในรายการ “ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (Net Expenses From Reinsurance Contracts Held) ในงบกำไรขาดทุน

- **Loss Recovery Component:** องค์ประกอบที่เป็นส่วนของผลขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อที่รับรู้ในงบกำไรขาดทุนทั้งจำนวนพร้อมกับการรับรู้ Loss Component ทั้งจำนวนเมื่อเริ่มแรกของสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่สร้างภาระ จะถูกทยอยรับรู้ “ส่วนกลับของส่วนขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ” (Reversals of Loss Recovery Component) ไว้ในรายการ “ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้” (Net Expenses From Reinsurance Contracts Held) พร้อมกับการรับรู้ “ส่วนกลับของส่วนขาดทุนจากการให้บริการ” (Reversals of Loss Component) ตามสัญญาอ้างอิง

สัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี PAA

ภายหลังการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก

- มูลค่าความคุ้มครองของการบริการประกันภัยต่อในรอบระยะเวลาปัจจุบันที่คาดการณ์ไว้ (Past Reinsurance Services) จะถูกรับรู้ในรายการ “รายได้การประกันภัย (Insurance Revenue)” ในงบกำไรขาดทุน

- Loss Recovery Component** จากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ จะถูกทยอยรับรู้ในงบกำไรขาดทุน ด้วยหลักเกณฑ์เดียวกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM

2. วัดมูลค่าตามบัญชีของกลุ่มสัญญาประกันภัยใหม่ (Remeasure) เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อ หรือ เมื่อมีข้อเท็จจริงที่เปลี่ยนแปลงไป และรับรู้รายการในงบการเงิน ณ สิ้นรอบระยะเวลารายงานในแต่ละงวด

สัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี GMM

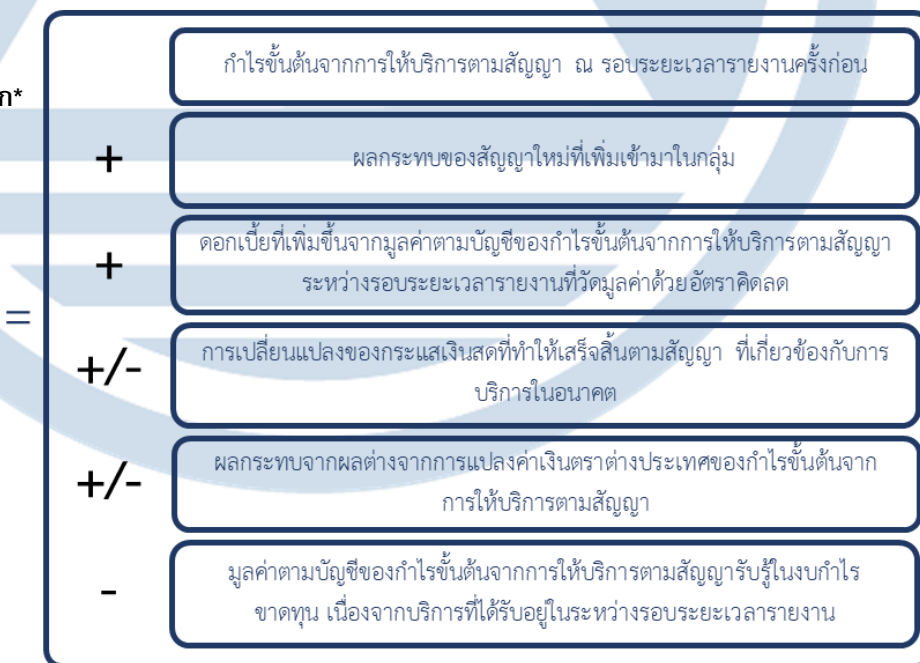
ภายหลังการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก กิจการต้องประมาณกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา (FCF) โดยใช้สมมติฐานปัจจุบัน และปรับปรุงกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา (CSM) / Loss Component / Loss Recovery Component เพื่อให้สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการบริการในอนาคต ผลกระทบทางการเงิน และกำไรที่สามารถรับรู้จากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยในช่วงเวลานั้น กำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญาที่ถูกปรับปรุงคือกำไรที่ยังไม่ได้รับรู้ในงบกำไรขาดทุน เนื่องจากกำไรดังกล่าวเกี่ยวข้องกับบริการที่จะได้รับในอนาคต

ผลรวมของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาที่ถูกปรับปรุง และกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา / Loss Component / Loss Recovery Component ที่ถูกปรับปรุง คือมูลค่าตามบัญชีของกลุ่มสัญญาประกันภัย ณ รอบระยะเวลารายงานในแต่ละงวด

CSM ของ

สัญญาประกันภัยต่อที่ออก*

CSM ณ รอบ
ระยะเวลา
รายงาน

CSM ของ**สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้***

CSM ณ รอบ
ระยะเวลา
รายงาน

=

+

กำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา ณ รอบระยะเวลารายงานครั้งก่อน

+/-

ผลกระทบของสัญญาใหม่ที่เพิ่มเข้ามาในกลุ่ม

+/-

ดอกเบี้ยที่เพิ่มขึ้นจากมูลค่าตามบัญชีของกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา ระหว่างรอบระยะเวลารายงานที่วัดมูลค่าด้วยอัตราคิดลด

+/-

การเปลี่ยนแปลงของกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา ที่เกี่ยวข้องกับการบริการในอนาคต

+/-

ผลกระทบจากผลต่างจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศของกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา

+

รับรู้รายได้ในงบกำไรขาดทุนในรอบระยะเวลารายงานสำหรับส่วนขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อที่รับรู้ ณ การรับรู้เมื่อเริ่มแรกของสัญญาอ้างอิง

-

การกลับรายการของส่วนขาดทุนที่เรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ ในขอบเขตที่การกลับรายการไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

-

มูลค่าตามบัญชีของกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญารับรู้ในงบกำไรขาดทุน เนื่องจากบริการที่ได้รับอยู่ในระหว่างรอบระยะเวลารายงาน

*แหล่งที่มา: KPMG Insurance Contracts, First Impressions: 2020 edition, IFRS 17 July 2020

สัญญาประกันภัยต่อที่วัดมูลค่าด้วยวิธี PAA

ภายหลังการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก กิจการต้องประมาณกระแสเงินสดสุทธิในอนาคตที่คาดการณ์ไว้ (Net Expected Future Cash Flow) ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ออก หรือ สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ ซึ่งเกิดจากเบี้ยประกันภัยต่อ (Reinsurance Premiums) สุทธิจากต้นทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อ (Acquisition Costs) / Loss Component / Loss Recovery Component โดยใช้สมมติฐานปัจจุบัน และ ปรับปรุง ARC / LRC ที่เกี่ยวข้องกับการบริการ ในอนาคต ณ รอบระยะเวลารายงานในแต่ละงวด

1.11.2 รายการ “สินทรัพย์ / หนี้สินสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นแล้ว” (Liabilities for Incurred Claims: ALC / LIC) เป็นรายการในงบแสดงฐานะการเงินซึ่งแสดงสิทธิ / ภาระผูกพันสำหรับบริการหรือความคุ้มครองที่เกิดขึ้นแล้วตามสัญญาประกันภัยต่อ แม้ว่าจะยังไม่ได้รับรายงานความเสียหาย และค่าใช้จ่ายอื่นจากการประกันภัยต่อ

1.12 ตัวอย่างแบบจำลองความเสี่ยงสำหรับการไม่ปฏิบัติตามสัญญาของผู้รับประกันภัยต่อ (Non-Performance Risk Modelling)

ในการพิจารณากระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ มูลค่าของประมาณการกระแสเงินสดในอนาคตที่จะได้รับจากสัญญาประกันภัยต่อจะสุทธิจากค่าเผื่อของผลกระทบจากความเสียหายที่ผู้รับประกันภัยต่อไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญา เพื่อสะท้อนถึงการผิดนัดชำระหนี้ ข้อพิพาทที่ทำให้การชำระเงินลดลงจากการเปลี่ยนแปลงสถานะทางการเงิน และสถานะเครดิตของของผู้รับประกันภัยต่อ และผลกระทบจากมูลค่าของหลักประกัน

สำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ออกจะไม่รวมความเสี่ยงนี้ (มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ย่อหน้า 31)

ค่าเผื่อความเสี่ยงจากการไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาของผู้รับประกันภัยต่อ (Allowance for Non-Performance Risk)

แนวปฏิบัติฉบับนี้ นำตัวอย่างในการประมาณการค่าเผื่อการผิดนัดชำระหนี้ (Default Allowance) ที่อยู่ในกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้มาจากการพิจารณาใช้วิธีการประเมินผลขาดทุนด้านเครดิตที่คาดว่าจะเกิดขึ้นตามแนวปฏิบัติของอุตสาหกรรมของประเทศมาเลเซีย

ทั้งนี้ กิจการสามารถพิจารณาใช้แบบจำลองอื่นที่เหมาะสมกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ของกิจการ

ผลขาดทุนด้านเครดิตที่คาดว่าจะเกิดขึ้น (Expected Credit Losses: ECL)

ผลขาดทุนด้านเครดิตที่คาดว่าจะเกิดขึ้นเป็นคำศัพท์จากมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 ซึ่งหมายถึง เงินสำรองที่คำนวณด้วยการถ่วงน้ำหนักความน่าจะเป็น เพื่อสำรองผลขาดทุนจากการด้อยค่าจากการที่กิจการรับรู้สินทรัพย์ทางการเงินด้วยวิธีต้นทุนตัดจำหน่าย (Amortization Cost) หรือวิธีมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น (Fair Value through Other Comprehensive Income: FVOCI) ภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 แบบจำลองผลขาดทุนด้านเครดิตที่คาดว่าจะเกิดขึ้นคือการใช้วิธีมองไปข้างหน้า (Forward-Looking) เพื่อประมาณการผลขาดทุนจากการด้อยค่า

ตัวอย่างวิธีการคำนวณความเสี่ยงด้านเครดิต

ขั้นตอน	รายการ	แหล่งที่มา	การคำนวณ
1	มูลค่าที่คาดว่าจะเรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ (Expected Recoveries) ¹	คำนวณโดยผู้เอาประกันภัยต่อ	(A)
2	มูลค่าที่คาดว่าจะเรียกคืนฯ สุทธิจากหลักประกัน (Expected Recoveries, Net of Collateral)	คำนวณโดยผู้เอาประกันภัยต่อ	(B) = (A) – Collateral
3	ค่าความน่าจะเป็นที่ผู้รับประกันภัยต่อจะผิดสัญญาในแต่ละอันดับความน่าเชื่อถือ (รายปี) (Probability of Default for the Rating) ²	หน่วยงานจัดอันดับความน่าเชื่อถือ	(C)
4	มูลค่าที่คาดว่าจะผิดสัญญา (Exposure to Default)	คำนวณ	(D) = (B) x (C)

ขั้นตอน	รายการ	แหล่งที่มา	การคำนวณ
5	มูลค่าที่คาดว่าจะสูญ (Possible Loss)	คำนวณ	$(E) = (1 - \text{Recovery \%}) \times (D)$
6	มูลค่าที่คาดว่าจะได้รับชำระจากผู้รับประกันภัยต่อ (รวมความเสี่ยงด้านเครดิต) (Expected Recoveries incl. Credit Risk)	คำนวณ	$(F) = (B) - (E)$

¹ ร้อยละของมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืนสามารถคำนวณได้จากประสบการณ์ของกิจการ ในกรณีที่กิจการมีข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ มีเช่นนั้นร้อยละของมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืนจะถือว่าเท่ากับ 0%

² ความน่าจะเป็นของการผิดนัดชำระในการจัดอันดับอาจมาจากสถาบันจัดอันดับเครดิตหรืออ้างอิงจากรายการเปลี่ยนแปลงที่รายงานโดยหน่วยงานจัดอันดับความน่าเชื่อถือ เช่น บริษัท เอสแอนด์พี โกลบอล เรตติ้ง (S&P Global Ratings)

ในการคำนวณความเสี่ยงด้านเครดิต ผู้เอาประกันภัยสามารถรวมกลุ่มบริษัทประกันภัยต่อที่มีอันดับความน่าเชื่อถือที่ใกล้เคียงกัน เพื่อคำนวณมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับชำระจากผู้รับประกันภัยต่อ โดยสามารถแยกมูลค่าแต่ละรายด้วยวิธีถ่วงน้ำหนักของการผิดนัดชำระในมูลค่าที่คาดว่าจะเรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ สุทธิจากหลักประกัน

การรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก (Initial Recognition):

ผู้เอาประกันภัยต้องรับรู้ประมาณการกระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญาในเรื่องความเสี่ยงที่ผู้รับประกันภัยต่อไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพัน ไว้ในการคำนวณกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา (CSM) ตั้งแต่การรับรู้สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้เมื่อเริ่มแรก

การรับรู้รายการในภายหลัง (Subsequent Recognition):

โดยปกติค่าเผื่อการผิดนัดชำระนี้จะสะท้อนถึงสถานะทางการเงินในปัจจุบัน และสถานะเครดิตของคู่สัญญาประกันภัยต่อ รวมถึงโอกาสที่เงื่อนไขเหล่านี้จะเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ดังนั้น การวัดมูลค่าในภายหลังของค่าเผื่อความเสี่ยงจากการไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาของผู้รับประกันภัยต่อจะไม่ส่งผลให้มีการปรับปรุงกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา (CSM) ในงบแสดงฐานะการเงิน โดยมูลค่าฯ ที่เปลี่ยนแปลงไปจากการประเมิน ณ วันที่รับรู้รายการเมื่อเริ่มแรกจะถูกรับรู้ในงบกำไรขาดทุน ณงวดที่เกิดการเปลี่ยนแปลง

ข้อพิพาท

ในการประเมินความเสี่ยงด้านเครดิต ผู้เอาประกันภัยอาจสมมติว่าไม่มีความเสี่ยงใดๆ ที่เกิดจากข้อพิพาท ถ้าไม่มีหลักฐานที่แสดงว่าผู้เอาประกันภัยอาจไม่ได้รับเงินทั้งหมดภายใต้เงื่อนไขของสัญญาอันเนื่องมาจากข้อพิพาท การประมาณการความเสี่ยงของข้อพิพาทอาจขึ้นอยู่กับผลขาดทุนที่เกิดขึ้น (Loss Incurred)

หลักประกันที่ถูกกำหนดไว้เมื่อมีการทำสัญญาประกันภัยต่อ อาจรวมถึง

- ทรัพย์สินที่ค้ำประกันโดยผู้รับประกันภัยต่อ (Assets Pledged by the Reinsurer)

- การค้าประกันทางการเงิน รวมถึงตราสารเครดิต (Letters of Credit) และ วงเงินสินเชื่อแบบผูกพันไว้แล้วที่ยังไม่ได้เบิกถอน (Undrawn Committed Facilities)

การเปิดเผยความเสี่ยงด้านเครดิต

การเปิดเผยความเสี่ยงด้านเครดิต กำหนดให้เปิดเผยมูลค่าของประมาณการความเสี่ยงด้านเครดิตสูงสุด (Maximum Exposure to Credit Risk) ของการประกันภัยและการประกันภัยต่อแยกกัน รวมถึงการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพเครดิตของสินทรัพย์จากสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

การรวมความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพันตามสัญญาประกันภัยต่อไว้ในค่าการปรับปรุงความเสี่ยง (Risk Adjustment) มีการตีความ 2 แนวทาง

- การตีความประการแรก ไม่พิจารณาความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพันตามสัญญาประกันภัยต่อรวมไว้ในค่าปรับปรุงความเสี่ยง เนื่องจากไม่ใช่การโอนความเสี่ยงอย่างเป็นทางการภายใต้สัญญา ผู้เอาประกันภัยต่อควรรวมความเสี่ยงดังกล่าวไว้ในกระแสเงินสดก่อน แล้วจึงคำนวณค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ความเสี่ยงทางการเงินร่วมกับกระแสเงินสด
- การตีความอีกทางเลือกหนึ่ง คือความเสี่ยงของคู่สัญญาควรนำมาพิจารณาในค่าปรับปรุงความเสี่ยง เนื่องจากเป็นความเสี่ยงที่ระดับกิจการที่มีผลต่อผู้เอาประกันภัยต่อ อันเนื่องมาจากการทำสัญญา

2. แนวทางปฏิบัติตัวอย่าง

2.1 การจำแนกสัญญาประกันภัยต่อที่ออก / สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Identification of Reinsurance Issued/Held)

สัญญารับประกันภัยต่อเฉพาะรายและสัญญาเอาประกันภัยต่อเฉพาะราย (Facultative Inwards/Outwards)

สัญญาการประกันภัยต่อแบบเฉพาะราย คือสัญญาประกันภัยต่อที่ผู้รับประกันภัยต่อสามารถรับหรือปฏิเสธแต่ละความเสี่ยงที่เสนอ โดยผู้เอาประกันภัยต่อ เน้นทางกลับกันภาระผูกพันของสัญญาประกันภัยต่อตามสัญญาแบบเฉพาะราย (Facultative Obligatory Treaty) เป็นสัญญาที่ผสมกันระหว่างการประกันภัยต่อเฉพาะราย (FAC) และการประกันภัยต่อตามสัญญา (Treaty) ซึ่งผู้เอาประกันภัยต่อ (Ceding Company) สามารถเลือกที่จะถ่ายโอนส่วนของความเสี่ยงให้แก่ผู้รับประกันภัยต่อ ซึ่งผู้รับประกันภัยต่อจะเป็นผู้ที่ซึ่งถูกบังคับให้ยอมรับความเสี่ยงดังกล่าว

ภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 การทำประกันภัยต่อเฉพาะราย (Facultative Arrangement) นั้น อยู่ในขอบเขตของ 'สัญญาประกันภัย' โดยที่สัญญารับประกันภัยต่อเฉพาะรายจะถือว่าเป็นสัญญารับประกันภัยโดยตรงสำหรับส่วนของความเสี่ยงที่ยอมรับไว้เองและสัญญาเอาประกันภัยต่อเฉพาะรายจะถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้สำหรับส่วนของความเสี่ยงที่โอนให้

อย่างไรก็ตาม สัญญาประกันภัยต่อตามสัญญาแบบเฉพาะรายไม่ควรถูกรวมไว้ในพอร์ตโฟลิโอของการประกันภัยต่อเฉพาะราย (Facultative Portfolio) แต่ควรถูกรวมไว้ในพอร์ตโฟลิโอของการประกันภัยต่อตามสัญญา (Treaty Portfolio) แทน

การรับประกันภัยต่อย้อนหลัง (Retroactive Reinsurance)

สัญญาประกันภัยต่อย้อนหลังที่ให้ความคุ้มครองต่อค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ประกันภัยที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต หรือเรียกว่า สำรองสำหรับความเสี่ยงภัย (Risk Reserve) ยกตัวอย่างเช่น การโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหม (Loss Portfolio Transfer: LPT) หรือผู้รับประกันภัยต่อเรียกว่า Portfolio Withdrawer และอีกตัวอย่างหนึ่งก็คือ พัฒนาการของความคุ้มครองที่สูงขึ้น (Adverse Development Cover: ADC) และตัวอย่างสุดท้ายก็คือการผสมผสาน 2 รูปแบบ ระหว่างการโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหม และ พัฒนาการของความคุ้มครองที่สูงขึ้น นั่นเอง การเอาประกันภัยต่อนั้นจะได้รับความคุ้มครองหนี้สินสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นตามสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Liabilities for Incurred Claims) ของผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) ซึ่งไม่ควรรับรู้ในหนี้สินสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่ (Liability for Remaining Coverage: LRC) และควรมีการประมาณการองค์ประกอบการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนสำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว

อย่างไรก็ตาม จากมุมมองของผู้รับประกันภัยต่อ สัญญาการโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหมนั้นถือเป็นสัญญาประกันภัยต่อที่ออก ผู้รับประกันภัยต่อควรวัดมูลค่าของหนี้สินสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่ เมื่อรับโอนสัญญาการโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหมจากบริษัทผู้รับประกันภัยต่อรายเดิมเพื่อแลกกับเบี้ยประกันภัยต่อ สัญญาประกันภัยต่อจะถูกตัดรายการในกรณีที่ผู้รับประกันภัยต่อปิดบัญชีด้วยวิธีตัดภาระผูกพัน (Clean-Cut) ในภายหลัง

2.2 การรวมองค์ประกอบของสัญญาประกันภัย (Combination of Contracts)

การจัดการประกันภัยร่วม (Coinsurance)

การจัดการประกันภัยร่วม หมายถึงการแบ่งรับความเสี่ยงของบริษัทประกันภัยหลายแห่งในหลากหลายข้อกำหนดในสัญญา ซึ่งผู้เอาประกันภัยเข้าร่วมสัญญาฉบับเดียวกันภายใต้เงื่อนไขการประกันภัยร่วมโดยมีบริษัทผู้จัดการประกันภัย (Lead Insurance) เป็นผู้ออกสัญญาในนามของบริษัทผู้เข้าร่วมสัญญาทั้งหมด (Following Insurer) และเป็นผู้เก็บค่าเบี้ยประกันภัยและจัดการค่าสินไหมทดแทน ซึ่งบริษัทประกันภัยรับรู้เบี้ยประกันภัยและค่าสินไหมทดแทนที่ตามสัดส่วนที่ตกลงกันไว้และเรียกเก็บค่าดำเนินการจากบริษัทผู้เข้าร่วมสัญญา

สัญญาประกันภัยร่วมไม่ถือว่าเป็นสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contracts Held) เนื่องจากข้อตกลงในการประกันภัยร่วมภายใต้ขอบเขตของ "สัญญาประกันภัย" เป็นข้อตกลงระหว่างผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยที่เข้าร่วมแต่ละราย

2.3 องค์ประกอบที่เป็นการลงทุนโดยใช้วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย

พิจารณาเบี้ยประกันภัยต่อ 1,000 บาท และได้รับค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ 200 บาท

- เงื่อนไขที่ 1: ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อไม่เกี่ยวข้องกับกับค่าสินไหมทดแทน (Non-contingent on Claims)
- เงื่อนไขที่ 2: หากไม่มีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน ผู้รับประกันภัยต่อจะจ่ายค่าบำเหน็จกำไร (Profit Commission) จำนวน 50 บาท
- เงื่อนไข 3: ชำระเบี้ยประกันภัยต่อสุทธิจากค่าบำเหน็จฯ
 - สมมติฐาน 1: ไม่มีค่าสินไหมทดแทนใด ๆ เกิดขึ้นในงวดการเงินนั้น ๆ
 - สมมติฐาน 2: คำนวณมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA)

ผู้เอาประกันภัยต่อรับรู้ค่าใช้จ่าย 800 บาท (เบี้ยประกันภัยต่อ 1,000 บาทหักค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ 200 บาท) ผลกระทบของค่าบำเหน็จที่ไม่เกี่ยวข้องกับกับค่าสินไหมทดแทนเทียบเท่ากับการลดลงของเบี้ยประกันภัยต่อ เช่น การคิดเบี้ยประกันภัยที่ลดลงส่วนผลกระทบของค่าบำเหน็จที่เกี่ยวข้องกับค่าสินไหมทดแทนเทียบเท่ากับผลต่างระหว่างส่วนที่เรียกคืนที่จ่ายให้กับผู้เอาประกันภัยต่อ

มุมมองของผู้เอาประกันภัยต่อ

ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ (Reinsurance Commissions) ถูกหักออกจากเบี้ยประกันภัยต่อ ในขณะที่ค่าบำเหน็จกำไรไม่ได้ถูกรับรู้เป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ตามตัวอย่างนี้

รายการบัญชี	Cedant (฿)	
เบี้ยประกันภัยต่อ (Ceded Premium) (PAA)	(1,000)	
ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ (Non-claim Contingent Commission) (PAA)	(200)	
(เบี้ยประกันภัยต่อสุทธิจากค่าบำเหน็จฯ) รายได้จากการประกันภัยต่อ (Ceded Revenue)	<u>(800)</u>	(a)
ค่าบำเหน็จที่ขึ้นอยู่กับค่าสินไหมทดแทน	50	
ค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน (Claim Recovery)	<u>50</u>	(b)
ค่าใช้จ่ายสุทธิจากสัญญาประกันภัยต่อ (Net Expenses from Reinsurance Contract)	(750)	(a) – (b)

อ้างอิงจากเงื่อนไข 2

- ในการแสดงรายการผลลัพธ์จากการเอาประกันภัยต่อในบรรทัดเดียว ไม่พบความแตกต่างหากบันทึกรายการเบี้ยประกันภัยจำนวน 200 บาทหลังการทำสัญญาประกันภัยต่อ
- ค่าบำเหน็จกำไรถือได้ว่าเป็นการลดค่าใช้จ่ายเช่นเดียวกับค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน

ไม่ต้องปรับปรุงรายได้สำหรับค่าบำเหน็จกำไรเนื่องจากไม่ได้ถูกรับรู้ว่าเป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อในตัวอย่างนี้

มุมมองของผู้รับประกันภัยต่อ

ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ (Reinsurance Commissions) ถูกหักออกจากเบี้ยประกันภัยต่อ ในขณะที่ค่าบำเหน็จกำไร (Profit Commissions) ถูกรับรู้ว่าเป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกตามตัวอย่างนี้

รายการบัญชี	ผู้รับประกันภัยต่อ (B)
เบี้ยประกันภัยต่อรับ (PAA)	1,000
ค่าบำเหน็จจากการรับประกันภัยต่อ (PAA)	(200)
การปรับปรุงองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้	(50)
รายได้จากสัญญาประกันภัยต่อ	<u>750</u>
ค่าบำเหน็จค้างจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน	(50)
การปรับปรุงองค์ประกอบที่เป็นการลงทุนที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้	<u>50</u>
ค่าใช้จ่ายจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัย	<u>0</u>
ผลลัพธ์จากสัญญาประกันภัย	750

- ในการแสดงรายการค่าใช้จ่ายหลังพิจารณาสัญญาประกันภัยต่อที่ออก ไม่พบความแตกต่างหากบันทึกรายการเบี้ยประกันภัยจำนวน 200 บาทหลังสัญญาประกันภัยต่อที่ออก
- วิธีการปฏิบัติทางบัญชีสำหรับค่าบำเหน็จกำไรคือการรับรู้รายการด้านเดบิต (Debit) เหมือนกับที่ปฏิบัติในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 (TFRS 4) อย่างไรก็ตาม ผู้รับประกันภัยต่อต้องปรับปรุงรายได้จากสัญญาประกันภัยต่อเนื่องจากค่าบำเหน็จกำไรถูกรับรู้เป็นองค์ประกอบที่เป็นการลงทุน
- ดังนั้นผู้ใช้งบการเงินจะไม่เห็นรายการค่าบำเหน็จกำไรในส่วนของรายได้จากสัญญาประกันภัยต่อหรือค่าใช้จ่ายจากการให้บริการตามสัญญาประกันภัยต่อหลังจากที่มีการปรับปรุงรายการรายได้ไปแล้ว

2.4 ตัวอย่างสำหรับการกำหนดอัตราค่าเบี้ยแบบอัตราเลื่อน (Sliding Scale Commission)

ส่วน ก: การประกันอัคคีภัยและภัยพิเศษอื่นๆ (Fire & Allied Perils)

อัตราเลื่อน (Sliding Scale แบบ Provisional) ที่ 42.5%

อัตราส่วนค่าสินไหมทดแทน คือ อัตราส่วนระหว่างมูลค่าความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับเบี้ยประกันภัยที่ถือเป็นรายได้

อัตราส่วนค่าสินไหมทดแทน	อัตราค่าเบี้ย
45% หรือสูงกว่า	35% (ขั้นต่ำ)
44% - 44.99%	36%
43% - 43.99%	37%
42% - 42.99%	38%
41% - 41.99%	39%
39% - 39.99%	41%
38% - 38.99%	42%
37% - 37.99%	43%
36% - 36.99%	44%
35% - 35.99%	45%
34% - 34.99%	46%
33% - 33.99%	47%
32% - 32.99%	48%
31% - 31.99%	49%
น้อยกว่า 31%	50% (ขั้นสูง)

ส่วน ข: การประกันภัยความเสี่ยงภัยทรัพย์สิน (Industrial All Risks): 35%

2.5 ตัวอย่างสำหรับการกำหนดอัตราค่าบำเหน็จกำไร (Profit Commission)

ในส่วนของการประกันภัย	25%
ความเสี่ยงภัยทรัพย์สินเท่านั้น	- สามารถยกยอดผลขาดทุนเป็นเวลา 3 ปี - ค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการคือ 5%

หากสัญญาประกันภัยต่อมีผลประกอบการขาดทุนต่อเนื่องหลายปี ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นจากสาเหตุหลายประการ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้บริษัทผู้เอาประกันภัยต่อบริหารสัญญาประกันภัยต่อด้วยความระมัดระวังมากขึ้นและทำให้สัญญาประกันภัยต่อมีผลประกอบการที่เป็นกำไรอีก บริษัทผู้รับประกันภัยต่อบางแห่งได้นำข้อกำหนดให้บริษัทผู้เอาประกันภัยต่อต้องมาร่วมรับผิดชอบในกรณีที่สัญญาประกันภัยต่อมีผลประกอบการขาดทุน ซึ่งเรียกว่าข้อกำหนดการมีส่วนร่วมในผลขาดทุน (Loss Participation Clause) มาใช้ในสัญญาประกันภัยต่อบางประเภทโดยเฉพาะสัญญาประกันอัคคีภัยต่อส่วนเกินชั้นที่หนึ่ง (Fire First Surplus Treaty) เพื่อเป็นการแบ่งผลขาดทุนของสัญญาประกันภัยต่อระหว่างบริษัทผู้เอาประกันภัยต่อและบริษัทผู้รับประกันภัยต่อ ข้อกำหนดนี้จึงเปรียบเสมือนกับการกลับรายการค่าบำเหน็จกำไร (Reverse Profit Commission) โดยกำหนดให้บริษัทผู้เอาประกันภัยต่อต้องเข้าร่วมเฉลี่ยความเสียหายในสัดส่วนที่เปอร์เซ็นต์ เมื่อมีอัตราส่วนรวม (Combined Ratio) เกินกว่าอัตราส่วนที่ตกลงกันได้

2.6 ตัวอย่างวิธีการคำนวณเงินสำรองและตัวแปรถูกที่มีเงื่อนไขในการปิดสัญญาด้วยวิธีตัดพัน (Run-off)

การโอนความรับผิดชอบ (Portfolio Transfer) เป็นการระบุวิธีการที่จะใช้ในการโอนความรับผิดชอบสำหรับเบี้ยประกันภัย (Premium Portfolio Transfer) และการโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหม (Loss Portfolio Transfer) ที่ยังคงจ่าย

ตัวอย่างเช่น

พอร์ตโฟลิโอ : การโอนความรับผิดชอบสำหรับเบี้ยประกันภัย : วิธี 1/24 ที่หักค่าบำเหน็จ

การโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหม : 100% ของค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย

2.7 ตัวอย่างใบแจ้งสัญญาประกันภัยต่อที่ให้ความคุ้มครองไม่เป็นสัดส่วน

บริษัทเอาประกันภัยต่อ	ABC Modern Insurance Company Limited, Thailand
ระยะเวลา	12 เดือน เริ่มจาก วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2552 เกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย (Loss Occurring Basis)
ประเภท	การประกันภัยต่อความเสียหายส่วนเกิน (Excess of Loss)
กลุ่ม (Class)	ธุรกิจการประกันภัยรถยนต์ทั้งหมด (ทุกภาคส่วน) แผนกรถยนต์โดยเป็นสัดส่วนที่บริษัทแบกรับความเสี่ยงไว้ในรายการบัญชีสุทธิ (Net Account) รวมถึงธุรกิจการประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจและการประกันภัยการบาดเจ็บทางร่างกายสำหรับบุคคลภายนอกภาคบังคับ
จำนวนเงินเอาประกันภัย (Limits)	(ก) ระดับชั้นแรก (First Layer) ค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์สุทธิ (Ultimate Net Loss) 4 ล้านบาท สำหรับการสูญเสียแต่ละครั้งหรือการสูญเสียต่อเนื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์เดียว ส่วนเกิน ค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์สุทธิ 1 ล้านบาท สำหรับการสูญเสียแต่ละครั้งหรือการสูญเสียต่อเนื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์เดียว จำนวนจำกัดรวม (Aggregate Limit) : 10 ล้านบาท ภายในช่วงระยะเวลาดังกล่าว
	(ข) ระดับชั้นที่สอง (Second Layer) ค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์สุทธิ 15 ล้านบาท สำหรับการสูญเสียแต่ละครั้งหรือการสูญเสียต่อเนื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์เดียว ส่วนเกิน ค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์สุทธิ 5 ล้านบาท สำหรับการสูญเสียแต่ละครั้งหรือการสูญเสียต่อเนื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์เดียว การคืนสู่สถานะของกรมธรรม์ (Reinstatement) : คืนสู่สถานะเต็มจำนวนสามครั้ง แต่ละครั้งที่เบี้ยประกันภัยเพิ่มเติม 100% (ตามสัดส่วนของจำนวน 100% ตามเวลา)

จำนวนเงินเอาประกันภัย (Limits)	(ค) ระดับชั้นที่สาม (Third Layer) ค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์สุทธิ (Ultimate Net Loss) 200 ล้านบาท สำหรับการสูญเสียแต่ละครั้งหรือการสูญเสียต่อเนื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์เดียว ส่วนเกิน ค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์สุทธิ 20 ล้านบาท สำหรับการสูญเสียแต่ละครั้งหรือการสูญเสียต่อเนื่องที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์เดียว การคืนสู่สถานะของกรมธรรม์ (Reinstatement) : คืนสู่สถานะเต็มจำนวนหนึ่งครั้ง แต่ครั้งที่เบี้ยประกันภัยเพิ่มเติม 100% (ตามสัดส่วนของจำนวน 100% ตามเวลา)
เบี้ยประกันภัย	(ก) ปรับปรุงที่ ข/ค X 100%/80% ของเบี้ยประกันภัยสุทธิรวม รายได้เบี้ยประกันภัยรับ (Retained Premium): ขั้นต่ำ (Minimum) 0.225% ขั้นสูงสุด (Maximum) 1.250% (ข) 0.168% ของรายได้เบี้ยประกันภัยสุทธิรวม (Gross Net Retained Premium Income) (ค) 0.192% ของรายได้เบี้ยประกันภัยสุทธิรวม
เบี้ยประกันภัยฝากและเบี้ยประกันภัยขั้นต่ำ (Minimum & Deposit Premium: M&DP)	85% ขั้นต่ำ (ก) 1,530,000 บาท – (ข) 1,142,400 บาท – (ค) 1,305,600 บาท – รวมเป็น 3,978,000 บาท และชำระเป็นรายไตรมาส
เงื่อนไขทั่วไป	Ultimate Net Loss Clause Net Retained Line Clause Extended Loss Reporting Index Clause (10% Franchise – base 1/1/2009) 72 Hours Clause

ข้อยกเว้น	Excess of Loss Acceptances Obligatory Treaties and Pools War and Civil War Exclusion Clause Nuclear Energy Risks Exclusion (NMA 1975) Racing, Rallies and Speed Trials Railways, tramways, hovercraft and the like Vehicles not running on terra firma Manufacturers' stock Terrorism Exclusion Clause
ค่านายหน้า (Brokerage)	10% และไม่มีค่านายหน้าสำหรับการคืนสู่สถานะของกรมธรรม์
เนื้อหา / ข้อความ	ขึ้นอยู่กับข้อความในสัญญาประกันภัยต่อฉบับเต็ม
ข้อมูล (Information)	1) ประสบการณ์การสูญเสียในอดีตของการประกันภัยต่อตามสัญญา (Past Loss Experience of Treaty) 2) ลักษณะของความเสียหาย (Risk Profile) และ ลักษณะของความเสียหาย (Loss Profile) 3) รายได้เบี้ยประกันภัยสุทธิรวม (GNPI) สำหรับ พ.ศ. 2551 = 720 ล้านบาท 4) ประมาณการรายได้เบี้ยประกันภัยสุทธิรวม = 800 ล้านบาท
ตัวกลาง (Intermediary)	ABC Reinsurance Brokers Co., Ltd.
บริษัทผู้จัดการประกันภัยต่อ (Treaty Leader)	XYZ Reinsurance Company
สัดส่วนการรับประกันภัยต่อของผู้นำ (Leader's Share)	50%
สัดส่วนการรับประกันภัยต่อของบริษัทที่เข้าร่วม	
หมายเหตุ	

3. คำถามที่พบบ่อย

3.1 วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัยสำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Premium Allocation Approach for Reinsurance Contracts Held)

ย่อหน้าที่ 69 ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

กิจการอาจใช้วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA) ที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 55 – 56 และ 59 (นำมาใช้กับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held) ซึ่งมีความแตกต่างจากสัญญาประกันภัยที่ออก เช่น ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นหรือการลดลงของค่าใช้จ่ายแทนที่จะเป็นการบันทึกการเป็นรายได้วัตถุประสงค์เพื่อลดความซับซ้อนในการวัดมูลค่ากลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ หากการรับรู้กลุ่มของสัญญาเมื่อเริ่มแรกสอดคล้องกับกรณีดังต่อไปนี้

- ก. กิจการคาดหวังอย่างสมเหตุสมผลว่าผลของการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัยนั้นไม่แตกต่างอย่างมีสาระสำคัญจากการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยต่อด้วยวิธีการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM) ข้อกำหนดในย่อหน้าที่ 63 – 68 หรือ
- ข. ระยะเวลาคุ้มครองของแต่ละสัญญาประกันภัยต่อในกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (รวมถึงความคุ้มครองจาก เบี้ยประกันภัยทั้งหมดภายในขอบเขตสัญญาที่กำหนดตามย่อหน้าที่ 34) คือ 1 ปีหรือน้อยกว่า

คำถามที่ 1: ต้นทุนที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อควรได้รับการปฏิบัติอย่างไรภายใต้วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัยที่ปรับให้เหมาะสมกับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

มุมมอง ก: ปฏิบัติในลักษณะเดียวกันกับสัญญาประกันภัยโดยใช้วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย ซึ่งหมายความว่ากิจการสามารถเลือกนโยบายการบัญชีว่าจะเลือกที่จะรับรู้ต้นทุนที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อเป็นค่าใช้จ่ายทันทีในงบกำไรขาดทุนหรือจะทยอยรับรู้ตลอดระยะเวลาคุ้มครอง (รวมต้นทุนที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยต่อในการวัดมูลค่าสินทรัพย์สำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่)

มุมมอง ข: เมื่อเกิดขึ้น ให้รับรู้เป็นค่าใช้จ่ายบนงบกำไรหรือขาดทุนเสมอ

มุมมอง ค: รวมต้นทุนที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัยในการวัดมูลค่าสินทรัพย์สำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่ไว้เสมอ

คำอธิบาย:

มุมมอง ก: อ้างอิงจากย่อหน้าที่ 55 และ 69 ต้นทุนการได้มาที่เกิดขึ้นสำหรับสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้จะได้รับการปฏิบัติ ในลักษณะเดียวกับสัญญาประกันภัยโดยตรงที่วัดมูลค่าโดยใช้วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องสะท้อนนโยบายการบัญชีระหว่างสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้และสัญญาประกันภัยอ้างอิงในกรณีของการประกันภัยต่อแบบสัดส่วน

หากระยะเวลาคุ้มครองมากกว่าหนึ่งปีหรือหากไม่ได้ใช้ย่อหน้า 59 (ก) (หากระยะเวลาคุ้มครองไม่เกินหนึ่งปี) กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งสัญญาประกันภัยจะรับรู้เป็นส่วนหนึ่งของหนี้สินสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่และตัดจำหน่ายผ่านงบกำไรหรือขาดทุน (ย่อหน้าที่ 55)

3.2 องค์ประกอบค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน (Loss Recovery Component) ของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ซึ่งวัดมูลค่าด้วยวิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย (PAA)

ย่อหน้าที่ B119D ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

กิจการต้องกำหนดการปรับปรุงกำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา (CSM) และรายได้ที่เกิดขึ้นซึ่งถูกรับรู้ตามวรรค 66A โดยการคูณปัจจัยต่อไปนี้

- ค่าสินไหมทดแทนของกลุ่มของสัญญาประกันภัยอ้างอิง และ
- สัดส่วนคงที่ของค่าสินไหมทดแทนจากกลุ่มของสัญญาประกันภัยที่อ้างอิงซึ่งกิจการสามารถมีสิทธิที่จะเรียกคืนจากกลุ่มของสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้

คำถามที่ 1: มาตรฐานได้มีการกำหนดสูตรสำหรับการคำนวณองค์ประกอบค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืนจากการประกันภัยต่อหรือมีการบังคับที่ตายตัวหรือไม่

มุมมอง ก: ใช่

มุมมอง ข: ไม่

คำอธิบาย

มุมมอง ข: การประยุกต์ใช้ย่อหน้าที่ B119D ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ในการคำนวณองค์ประกอบค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน อาจนำไปสู่การไม่สามารถเรียกคืนสินทรัพย์จากการประกันภัยต่อได้อย่างเป็นระบบ (และส่วนของผู้ถือหุ้นสูงเกินจริงอย่างเป็นระบบ) ในทางปฏิบัติจึงจำเป็นต้องพิจารณาว่าวิธีการดังกล่าวไม่เหมาะสมในบางกรณี หมายความว่าองค์ประกอบที่เป็นส่วนขาดทุนของสัญญาประกันภัยอ้างอิงอาจเกิดจากค่าบำรุงรักษาหรือค่าใช้จ่ายในการจัดการการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนที่ไม่สามารถเรียกได้ตามสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ในทางปฏิบัติ กิจการไม่สามารถละเลยองค์ประกอบที่เป็นส่วนขาดทุนที่มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเกิดจากค่าใช้จ่ายเหล่านี้

ดังนั้นกิจการอาจได้รับการอนุโลมให้ใช้วิธีการอื่นที่เหมาะสมกว่า ซึ่งเป็นวิธีการที่รอบคอบกว่าข้อกำหนดขั้นต่ำที่ระบุไว้ในมาตรฐาน ดังนั้นจะไม่ถูกกล่าวถึงในแนวทางปฏิบัตินี้

3.3 การรับประกันภัยต่อตามสัญญา (Treaty Inwards)

เป็นเรื่องที่ทราบกันดีสำหรับการแชร์ความเสี่ยงให้กับสมาชิกต่าง ๆ ในประเทศไทย โดยการรับประกันภัยต่อตามสัญญา (Treaty inward/acceptance) จะแสดงรวมเป็นองค์ประกอบหนึ่งของเบี้ยประกันภัยรับ (Gross Written Premium) ดังนั้นเบี้ยประกันภัยต่อจะถูกรับรู้และรายงานในลักษณะเช่นเดียวกันกับการรับรู้ของเบี้ยประกันภัยสัญญาประกันภัยอ้างอิง อย่างไรก็ตาม การรับรู้มูลค่าของการรับประกันภัยต่อตามสัญญาจะถูกรับรู้เป็นค่าผลรวมโดยไม่ต้องคำนึงถึงรายการค่าธรรมเนียม แนวปฏิบัตินี้เกิดขึ้นตามข้อตกลงกันระหว่างผู้รับประกันภัยและผู้รับประกันภัยต่อตอนทำสัญญาประกันภัยต่อตามสัญญา

คำถามที่ 1: แนวทางปฏิบัติตามการรับประกันภัยต่อตามสัญญา ภายใต้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17 ควรจะต้องมีมุมมองอย่างไร

มุมมอง ก: สัญญาที่เป็นไปตามคำนิยามของ IFRS17 สามารถรับรู้เป็นสัญญาประกันภัยต่อได้

มุมมอง ข: แยกภาระผูกพันของผู้เอาประกันภัยต่อ (Issuer) ออกจากผู้ถือกรมธรรม์ (Policyholder) โดยใช้ย่อหน้า 74 ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

คำอธิบาย

มุมมอง ก: หากมีการอ้างอิงถึงเอกสาร TRG ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2561 ข้อตกลงดังกล่าวจะตรงกับกลุ่มประกันภัยรถยนต์ชั้น 2 ซึ่งสมาชิกสามารถเลือกโอนสัญญาประกันภัยบางส่วนที่ออกให้ได้ อ้างอิงจากย่อหน้า B11 สอดคล้องกับแนวปฏิบัติที่มีอยู่ของการรับประกันภัยต่อตามสัญญา

ผู้ออกสัญญาประกันภัยต่อจะบันทึกเป็นสัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้ (Reinsurance Contract Held) ซึ่งสมาชิกที่เข้าร่วมจะบันทึกเป็นสัญญาประกันภัยที่ออก (Insurance Contract Issued)

คำถามที่ 2: สำหรับผู้รับประกันภัยต่อจะเปิดเผยการวัดมูลค่า การจัดกลุ่มของสัญญา (Grouping) และกลุ่มกรมธรรม์ตามปี (Cohort) อย่างไร โดยผู้รับประกันภัยต่อหมายถึงกลุ่มรับเสี่ยงภัย (Pool Reinsurer)

มุมมอง ก: แยกรายงานสัญญาประกันภัยตามสัดส่วนที่บริษัทสมาชิก (Participation Member) ร่วมรับประกันภัยต่อ

มุมมอง ข: รวมทุกบริษัทสมาชิกในกลุ่มเดียวกัน

คำอธิบาย

มุมมอง ข: หากมีการอ้างอิงถึงเอกสาร TRG กันยายน พ.ศ. 2561 ตามย่อหน้าที่ 23 แนวทางปฏิบัติตามการรับประกันภัยต่อตามสัญญาของมาเลเซียคือการที่กิจการแต่ละกิจการที่ได้รับการถ่ายโอนความเสี่ยงจะได้รับค่าชี้แจงสำหรับประกันภัยต่อ ตามสัญญาในระดับกิจการ หากผลลัพธ์ไม่สามารถใช้ได้สำหรับแต่ละสัญญาประกันภัยต่อที่ออกตามสัญญา/รหัส (Treaty Inward /code) สิ่งนี้จะถูกบันทึกในระดับพอร์ตโฟลิโอเนื่องจากการวัดมูลค่าซึ่งควรได้รับการดำเนินการโดยกิจการที่ออกกรมธรรม์รับประกันภัยโดยรวม

คำถามที่ 3: จำเป็นหรือไม่ที่จะต้องทดสอบสัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Treaty Inward) ว่าเป็นสัญญาที่สร้างภาระ (Onerous Contract) แยกกรรมธรรม์

มุมมอง ก: จำเป็น

มุมมอง ข: ไม่จำเป็น

คำอธิบาย

มุมมอง ข: กิจกรรมที่ออกกรรมธรรม์สามารถทดสอบสัญญาประกันภัยต่อที่ออกแต่ละฉบับ หรือชุดของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกเกี่ยวกับสัญญาที่สร้างภาระและวัดกลุ่มของสัญญา (Unit of Account) ในภายหลัง ตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 17 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

ผู้ร่วมรับประกันภัยต่อไม่ได้ถูกคาดหวังให้ทดสอบหรือวัดมูลค่าของสัญญาประกันภัยต่อที่ออกให้สอดคล้องกับมุมมองของคำถามที่ 2 ผู้รับประกันภัยต่อนั้นจะต้องเปิดเผย หรือ แสดงส่วนแบ่งโดยรวมตามลำดับตามพอร์ตโฟลิโอในงบการเงิน

3.4 สัญญาประกันภัยต่อที่ออก (Reinsurance Contract Issued) – วิธีปฏิบัติทางการบัญชีสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระแต่เกี่ยวข้องกับการบริการในอดีต

เมื่อผู้เอาประกันภัยต่อ (Cedant) แจ้งข้อมูลของสัญญาประกันภัยอ้างอิง (Underlying Insurance Contracts) ที่ได้รับประกันภัยต่อไว้ ซึ่งสัญญาประกันภัยต่อหลายสัญญาจะช่วยให้การสุทธิการรับ-จ่ายด้วยผลต่างระหว่างเบี้ยประกันภัยต่อและค่าสินไหมทดแทนในการชำระแต่ละครั้งหลังจากที่ผู้รับประกันภัยต่อได้รับแจ้งข้อมูลค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นจริงของสัญญาประกันภัยอ้างอิง ซึ่งหมายความว่าเบี้ยประกันภัยต่อจะถึงกำหนดชำระพร้อมกับค่าสินไหมทดแทนที่ถึงกำหนดรับชำระ จึงมีโอกาสดังกล่าวที่ผู้เอาประกันภัยต่อแจ้งข้อมูลของสัญญาประกันภัยอ้างอิงในเดือนถัดจากวันสิ้นสุดระยะเวลาที่สัญญาประกันภัยต่อให้ความคุ้มครอง

ณ วันที่เริ่มต้นสัญญา เบี้ยประกันภัยและค่าสินไหมทดแทนที่คาดว่าจะเกิดขึ้นถูกประมาณการตามตัวแปรที่ไม่ใช่ทางการเงินหลายประการ อาทิ เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณสัญญาประกันภัยในอดีตของผู้เอาประกันภัยต่อที่ได้รับการประกันภัยต่อและปริมาณสัญญาประกันภัยอ้างอิงที่คาดว่าจะเกิดขึ้นซึ่งจะครอบคลุมในความคุ้มครองที่จะได้รับการประกันภัยต่องวด

การรับรู้รายได้จากการประกันภัยไม่ได้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาหรือการชำระกระแสเงินสดที่เกิดขึ้นจริง แต่จะแสดงถึงการให้ความคุ้มครองและบริการอื่น ๆ ที่เกิดจากกลุ่มสัญญาประกันภัยต่อในจำนวนเงินที่สะท้อนถึงสิ่งตอบแทนที่ผู้รับประกันภัยต่อที่คาดว่าจะได้รับ เพื่อแลกกับการบริการเหล่านั้นตามย่อหน้าที่ 83 ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

การเปลี่ยนแปลงจำนวนเบี้ยประกันภัยในภายหลังเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในปริมาณที่แท้จริงของการรับเบี้ยประกันภัยโดยผู้เอาประกันภัยต่อจะส่งผลให้มีการปรับปรุงการปรับปรุงรายได้จากการประกันภัยของผู้รับประกันภัยต่อตามย่อหน้าที่ 106 (a) (iv) ของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 17

คำถามที่ 1: ผู้รับประกันภัยต่อบันทึกบัญชียอดคงเหลือเกี่ยวกับผู้เอาประกันภัยต่อเนื่องจากการดำเนินงานของบริษัท ซึ่งเกี่ยวข้องกับการบริการประกันภัยต่อในอดีตไปแล้วอย่างไร ตัวอย่างเช่น

- เบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ได้เรียกเก็บ
- เบี้ยประกันภัยค้างรับที่เรียกเก็บเงินแล้วไม่ว่าจะถึงกำหนดชำระหรือเลยกำหนดชำระ

มุมมอง ก: บันทึกเป็นรายการหนี้สินตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่ (LRC)

มุมมอง ข: บันทึกเป็นของหนี้สินตามค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น (Liability for Incurred Claim: LIC) เพื่อขยายความคุ้มครองของการรับประกันภัยต่อที่ให้บริการประกันภัยไว้แล้ว

มุมมอง ค: บันทึกเป็นหนี้สินสำหรับค่าสินไหมที่เกิดขึ้น เมื่อไม่มีความคุ้มครองที่เหลืออยู่ภายใต้สัญญา

คำอธิบาย

มุมมอง ก: พิจารณาเฉพาะกระแสเงินสดซึ่งเป็นเบี้ยประกันเพียงอย่างเดียวโดยไม่คำนึงถึงค่าสินไหมทดแทน หรือค่าใช้จ่าย

คำถามที่ 2: ผู้รับประกันภัยต่อจะบันทึกค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่ถึงกำหนดชำระอย่างไร

รายการบัญชี	Dr.	Cr.
บัญชีพักค่าสินไหมทดแทนจากการประกันภัยต่อ [งบดุล]	xxx	
หนี้สินค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น [งบดุล]		xxx
เจ้าหนี้ [งบดุล]	xxx	
บัญชีพักค่าสินไหมทดแทนจากการประกันภัยต่อ [งบดุล]		xxx

คำถามที่ 3: ผู้รับประกันภัยต่อจะบันทึกค่าใช้จ่ายจากการประกันภัยที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่ถึงกำหนดชำระอย่างไร

รายการบัญชี	Dr.	Cr.
บัญชีพักค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการประกันภัยต่อ [งบดุล]	xxx	
หนี้สินค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น [งบดุล]		xxx
เจ้าหนี้ [งบดุล]	xxx	
บัญชีพักค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการประกันภัยต่อ [งบดุล]		xxx

คำถามที่ 4: ผู้เอาประกันภัยต่อจะบันทึกเบี้ยประกันภัยต่อที่ยังไม่ถึงกำหนดชำระอย่างไร

รายการบัญชี	Dr.	Cr.
บัญชีพักเบี้ยประกันภัยต่อ [งบดุล]	xxx	
องค์ประกอบความคุ้มครองที่เหลืออยู่ [งบดุล]		xxx
เจ้าหนี้ [งบดุล]	xxx	
บัญชีพักเบี้ยประกันภัยต่อ [งบดุล]		xxx

คำถามที่ 5: ผู้เอาประกันภัยต่อจะบันทึกค่าใช้จ่ายจากการประกันภัยต่อที่เกิดขึ้นแต่ยังไม่ถึงกำหนดชำระอย่างไร

รายการบัญชี	Dr.	Cr.
องค์ประกอบค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น [งบดุล]	xxx	
บัญชีพักค่าสินไหมทดแทนจากการประกันภัยต่อ [งบดุล]		xxx
บัญชีพักค่าสินไหมทดแทนจากการประกันภัยต่อ [งบดุล]	xxx	
เจ้าหนี้ [งบดุล]		xxx

4. ภาคผนวก

ชื่อหัวข้อบน IFRS 17	ย่อหน้าที่อ้างอิงใน IFRS 17
Definition	Appendix A
Level of aggregation	61, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24
Recognition	62, 62A, 68, B109, BC304, BC305
Measurement Model	BC296, 29, 68, 69, 70, 70A
Estimating Future Cash Flows	63, 79, BC307, BC308, BC309
Risk Adjustment for Non-Financial Risk	64
Contractual Service Margin	65, 65A, 66, 66A, 66B, 67
Recognition of recovery of losses on underlying insurance contracts	B95, B119C, B119D, B119E, B119F

5. ภาคผนวกเพิ่มเติม

รายการ	ไฟล์แนบ	แหล่งข้อมูล
1	ไฟล์การคำนวณวิธีการวัดมูลค่าสัญญาประกันภัยต่อที่ให้ความคุ้มครองตามสัดส่วนและไม่ตามสัดส่วนด้วยวิธีแบบจำลองการวัดมูลค่าทั่วไป (GMM)	ABS GMM Training Worksheet.xlsx
2	การอภิปราย TRG เดือนกันยายน พ.ศ. 2561 เรื่องค่าบำเหน็จและเบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิ์ในสัญญาประกันภัยต่อที่ออก	 TRG discussion in September 2018.pdf

6. อภิธานศัพท์

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์ภาษาไทย
-------------------	----------------

Accreted Interest	ดอกเบี้ยสะสม
Adverse Development Cover (ADC)	พัฒนาการของความคุ้มครองที่สูงขึ้น
Aggregate Limit	จำนวนจำกัดรวม
Amortization Cost	ต้นทุนตัดจำหน่าย
Asset for Remaining Coverage	สินทรัพย์ตามความคุ้มครองที่เหลืออยู่
Assets Pledged	ทรัพย์สินที่ค้ำประกัน
Captive Arrangement	การทำสัญญาประกันภัยต่อบริษัทในอาณัติ
Captive Company	บริษัทประกันภัยในอาณัติ
Cedant	ผู้เอาประกันภัยต่อ
Ceded Premium	เบี้ยประกันภัยต่อ
Ceded Revenue	รายได้จากการประกันภัยต่อ
Ceding Commission	ค่านายหน้าจากการเอาประกันภัยต่อ
Ceding Company	ผู้เอาประกันภัยต่อ
Claim Recovery	ค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน
Claim-Made Basis	เกณฑ์วันที่เรียกร้องค่าสินไหมทดแทน
Cohort	กลุ่มประชากรตามรุ่น
Coinurance	การจัดการประกันภัยร่วม
Collateral	หลักประกัน
Commercial Substance	สถานการณ์ที่มีสาระเชิงพาณิชย์
Contractual Service Margin (CSM)	กำไรขั้นต้นจากการให้บริการตามสัญญา
Coverage Unit	หน่วยความคุ้มครอง
Credit Rating	การรักษาระดับความน่าเชื่อถือ
Default Allowance	ค่าเผื่อการผิดนัดชำระหนี้
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์ภาษาไทย
Derecognition	การตัดรายการ
Direct Contract	สัญญารับประกันภัยโดยตรง

Excess of loss reinsurance	การประกันภัยต่อความเสียหายส่วนเกิน
Expected Credit Losses (ECL)	ผลขาดทุนด้านเครดิตที่คาดว่าจะเกิดขึ้น
Expected Duration	ระยะเวลาที่คาดการณ์
Expected Recoveries	มูลค่าที่คาดว่าจะเรียกคืนจากการทำประกันภัยต่อ
Experience Refund	เงินคืนตามประสบการณ์
Exposure to Default	มูลค่าที่คาดว่าจะผิดสัญญา
External Reinsurance Placement	การทำสัญญาประกันภัยต่อภายนอก
Facultative Reinsurance Contract	สัญญาการประกันภัยต่อแบบเฉพาะราย
Facultative Arrangement	การทำประกันภัยต่อเฉพาะราย
Facultative Inwards	สัญญารับประกันภัยต่อเฉพาะราย
Facultative Obligatory Treaty	ภาระผูกพันของสัญญาประกันภัยต่อตามสัญญาแบบเฉพาะราย
Facultative Outwards	สัญญาเอาประกันภัยต่อเฉพาะราย
Facultative Portfolio	พอร์ตโฟลิโอของการประกันภัยต่อเฉพาะราย
Fair Value through Other Comprehensive Income (FVOCI)	มูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น
Financing Component	องค์ประกอบเกี่ยวกับการจัดหาเงิน
Following Insurer	บริษัทผู้เข้าร่วมสัญญาทั้งหมด
Fronting Arrangement	การทำประกันภัยรับหน้า
Fronting Company	บริษัทประกันภัยรับหน้า
Fulfilment Cash Flow (FCF)	กระแสเงินสดที่ทำให้เสร็จสิ้นตามสัญญา
Funds Withheld	ผู้เอาประกันภัยต่อ: เงินถือไว้จากการเอาประกันภัยต่อ ผู้รับประกันภัยต่อ: เงินวางไว้จากการประกันภัยต่อ
General Measurement Model (GMM)	วิธีการวัดมูลค่าทั่วไป
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์ภาษาไทย
Gross Written Premium	เบี้ยประกันภัยรับ
Initial Recognition	การรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก
Insurance Acquisition Cash Flows (IACF)	กระแสเงินสดที่ทำให้ได้มาซึ่งการประกันภัย

Insurance Contract	สัญญาประกันภัย
Insurance Finance Income and Expenses (IFIE)	รายได้หรือค่าใช้จ่ายทางการเงินจากการประกันภัย
Insurance Revenue	รายได้การประกันภัย
Insurance Service Expense	ค่าใช้จ่ายการบริการประกันภัย
Layers	ระดับชั้น
Lead Insurance	บริษัทผู้จัดการประกันภัย
Letters of Credit	ตราสารเครดิต
Level Amount of Coverage	ระดับความคุ้มครอง
Liability for Incurred Claim (LIC)	หนี้สินสำหรับค่าสินไหมทดแทนที่เกิดขึ้น
Liability for Remaining Coverage (LRC)	หนี้สินสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่
Loss Occurring Basis	เกณฑ์เวลาที่เกิดความเสียหาย
Loss Portfolio Transfer	การโอนความรับผิดชอบสำหรับค่าสินไหม
Loss Profile	ลักษณะของความเสียหาย
Loss Ratio Assumptions	สมมติฐานอัตราส่วนค่าสินไหมทดแทน
Loss Recovery	ผลขาดทุนส่วนที่เรียกคืน
Loss Recovery Component	องค์ประกอบค่าสินไหมทดแทนส่วนที่เรียกคืน
Mandatory Reinstatement Premium	เบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิภาคบังคับ
Maximum Exposure to Credit Risk	ความเสี่ยงด้านเครดิตสูงสุด
Non-Performance Risk Modelling	ความเสี่ยงสำหรับการไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของ ภาระผูกพัน
Non-Proportional Reinsurance Contract	สัญญาประกันภัยต่อซึ่งให้ความคุ้มครองแบบไม่เป็นสัดส่วน

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์ภาษาไทย
Onerous Contract	สัญญาประกันภัยที่สร้างภาระ
Outstanding Losses	ค่าสินไหมทดแทนค้างจ่าย
Pipeline Premium	เบี้ยประกันภัยที่อยู่ในขั้นตอนการอนุมัติ

Policyholder	ผู้ถือกรมธรรม์
Portfolio Transfer	การโอนปิดบัญชีของสัญญา
Premium Allocation Approach (PAA)	วิธีปันส่วนเบี้ยประกันภัย
Premium Portfolio Transfer	การโอนความรับผิดชอบสำหรับเบี้ยประกันภัย
Profit Commission	ค่าบำเหน็จกำไร
Proportional Reinsurance Contract	สัญญาประกันภัยต่อซึ่งให้ความคุ้มครองตามสัดส่วน
Proportional Treaty	สัญญาประกันภัยต่อแบบสัดส่วน
Reinstatement	การคืนสู่สถานะของกรมธรรม์
Reinstatement Premium	เบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิ์
Reinsurance Acquisition Cash Flow	กระแสเงินสดจากการได้มาซึ่งการประกันภัยต่อ
Reinsurance Assets for Remaining Coverage (RARC)	สินทรัพย์ประกันภัยต่อสำหรับความคุ้มครองที่เหลืออยู่
Reinsurance Brokerage	ค่าบำเหน็จนายหน้าประกันภัยต่อ
Reinsurance Commissions	ค่าบำเหน็จจากการเอาประกันภัยต่อ
Reinsurance Contracts Held / Reinsurance Outwards / Reinsurance Ceded	สัญญาประกันภัยต่อที่ถือไว้
Reinsurance Contracts Issued / Reinsurance Inwards / Reinsurance Assumed	สัญญาประกันภัยต่อที่ออก
Reinsured	บริษัทเอาประกันภัยต่อ
Reporting Date	วันที่รายงาน
Retroactive Date	วันคุ้มครองย้อนหลัง
Retroactive Reinsurance	การรับประกันภัยต่อย้อนหลัง
Retrocession Contract Held	สัญญาประกันภัยต่อช่วงที่ถือไว้
คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	คำศัพท์ภาษาไทย
Return of Premium (RoP)	การคืนเบี้ยประกันภัย
Risk Adjustment	ค่าปรับปรุงความเสี่ยงสำหรับความเสี่ยงที่ไม่ใช่ทางการเงิน
Risk Attaching Basis	เกณฑ์ความเสี่ยง
Risk Profile	ลักษณะของความเสี่ยง

Risk Reserve	สำรองสำหรับความเสี่ยงภัย
Risk-Attaching Underlying Contract	สัญญาประกันภัยอ้างอิงที่คุ้มครองตามเกณฑ์ความเสี่ยง
Sliding Scale Commission	ค่าบำเหน็จแบบอัตราเลื่อน
Subsequent Measurement	การวัดมูลค่าในภายหลัง
Subsequent Recognition	การรับรู้มูลค่าในภายหลัง
Substantive Rights and Obligations	สิทธิและภาระผูกพันที่มีสาระสำคัญ
The Cancellation Policy	การยกเลิกสัญญาประกันภัยต่อ
The Repricing Options	ข้อกำหนดในการเปลี่ยนแปลงราคา
Treaty	การประกันภัยต่อตามสัญญา
Treaty Leader	ผู้นำในสัญญารับประกันภัยต่อ
Treaty Portfolio	พอร์ตโฟลิโอของการประกันภัยต่อตามสัญญา
Ultimate Net Loss	ค่าสินไหมทดแทนสมบูรณ์สุทธิ
Under All Circumstances	ภายใต้สถานการณ์ทั้งหมด
Underlying Insurance Contracts	สัญญาประกันภัยอ้างอิง
Unearned Premium Reserve (UPR)	สำรองเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ถือเป็นรายได้
Unit of Account	กลุ่มของสัญญา
Upper Limit	ความคุ้มครองสูงสุด
Voluntary Reinstatement Premium	เบี้ยประกันภัยเพื่อการฟื้นคืนสิทธิภาคสมัครใจ